

EDİTORYAL

2022

-1-

Tarihin İronisi

EDİTORYAL 2022

-1-

Tarihin İronisi

Derleyen

SİNAN KALELİ

Yeni Evre Kitaplığı

Kitabın Adı: Editoryal 2022-1 / Tarihin İronisi

Derleyen: Sinan Kaleli

Birinci Basım: 2022

İSBN:

978-605-71626-1-8

Yayın Sertifika No:15814

Baskı:

Net Kırtasiye Tan. ve Matbaa San.Tic.Ltd.Şti

Adres: Ömeravni Mah. İnönü Cad. Beytömalcı Sok.

No:23/A Beyoğlu/İSTANBUL

Tel: 444 07 08

Telif Eserleri Kanunu gereğince bu eserin bütün hakları

Yeni Dönem Yayıncılık'a aittir

Yeni Dönem Yayıncılık

Mecidiyeköy Mah Kervangeçmez Sok 14/4 Şişli / İstanbul

Tel: 212 533 32 57

EDİTORYAL 2022

-1-

Tarihin İronisi

Derleyen

SİNAN KALELİ

İÇİNDEKİLER

Yeni Bir Mücadele Yılına Gिरerken	9
Zam Sağanağı	13
İktidar Daha Da Saldırılanlaşacağını İlan Ediyor!	17
Kazakistan'da Halk Ayaklanması	21
Kılıçdaroğlu'nun Şapkasındaki Son Tavşan	25
NATO'nun Korkusu	29
Tehlikeli Eşik	33
“Reel” Faaliyet!	37
Birleşik Ve Birlikte	41
Devrimci Çıkış	45
Durun Bakalım!	49
Haseke Saldırılarının Ardından	53
Dipten Gelen Dalga	57
Emekçilere Ne Anlatacağız?	59
Gelişmekte Olan Devrimin Kendisidir	63
Dört Devrim Dalgası-I	67
Dört Devrim Dalgası -II	71
Dört Devrim Dalgası-III	75
Ukrayna'da Savaş Yakın Mı?	79
Devrim Ve İktidar Hedefini Görünür Kılmalıyız!	83
Kamuculuk Değil, Toplumsal Mülkiyet!	87
Ukrayna Donbass'a Saldıracak Mı?	91
Tarihin İronisi	95
Safınızı Seçin!	99
Yıkım Ve Yoksullaşma Artacak!	103
Kaçınılmaz Etkiler	107
Reformistlerle Leninistler Arasındaki Fark	111
Üçüncü Yol Mu Dediniz?	115
Maskeler Düşerken...	119
Emperyalistlerin Gözde Tosuncukları	123
Politik Sefalet	127
NATO Mat!	131
Sallayın, Düşecekler	133

Rusya'da Neler Oluyor	135
Sudan'da Devrim Sürüyor	139
Yeni Toplumun Doğum Sancıları	143
Devrimin Güncelliği	147
Güçsüzler, Çöküyorlar!	149
Tanrılar Çıldırılmış Olmalı!	153
Ayaklanmanın Kıyısında	157
Pakistan'da "Meclis Darbesi"	161
Sabır: Heybedeki Son Taş	165
Uğursuz İttifak	169
Bir İleri İki Geri	173
Oyları Bölmek	175
Gezi Biziz!	179
Her Dem Endişeli!	183
Taksim Devrimdir!	185
Göçmen Karşıtlığı	187
Ansızın Sokaklara İnecekler	191
Sri Lanka: Yoksulların Ateşli Öfkesi	193
Burjuva Muhalefet Dinci Faşist Partiyi İktidarda Tutmaya Hazırlanıyor	197
Boş Efelenmeler	201
Yarım Kalanı Kim Tamamlayacak?	205
Saadet Zinciri	207
En Güncel Hedef	211
Sandıkta Teslim Etmeyiz!	213
Topyekun Savaş İhtimali	217
Rojava Kapısında Büyüyen Tehlike	221
Ayaklanmanın Maddi Zemini	225
Tehlike Geçti Mi?	229
Gerçeklerin İnatçı Huyu	231
Emperyalist Sistem Çöküş İçinde	235
Sosyal Reformistlerin Numaraları	239
Tarihi Hızlandıracak Gelişme Kapıda	243
Bizi Kurtaracak Olan...	247
Hepsi Gitmeli	251
Ucuz Hükümet Mümkün Mü?	255
"Kamuculuk" Aldatmacası	259

ÖNSÖZ

Editoryal derlemelerine devam ediyoruz. Hem akışın muazzam hızlandığı günümüz açısından görece uzun zaman dilimine toplu bir bakış, hem bir bakıma arşiv niyetine.

İnternet öncesi dönemde toplu halde biriktirilen günlük gazeteler görürdü arşiv işini. Şimdi arama motorlarında birkaç saniye içinde binlerce sonuç dökülüyor ekranlara. O zamanlar gazetelerden özenle bulup çıkartılırdı gerekli haberler. Ve bütün bir dönemi tarama şansını yakalardı kişi. Hız, beraberinde tek yanlılığı getiriyor ne yazık.

Daha önce birincisini yayımladığımız Editoryal derlemesinde, okura bir yıla toplu bir bakış şansı sunmayı amaçlamış ve “*Günlük yazı yazmak, eğer evinizdeki kedi ve köpeklerden, çiçeklerden... bahsetmeyecekseniz, zordur. Görüşlerinizin tutarlılığı, bugün söylediğinizi yarın boşa düşürmemeniz önemlidir. Henüz olaylar olmakta iken doğru çözümler yapmak ve çok kısa sürede açıkladığınız görüşlerin pratik tarafından doğrulanıp doğrulanmaması, başlı başına bir sınavdır. Kuşkusuz ki, okur, bu derlemede yer alan görüşleri bu açıdan da süzgecinden geçirecektir.*” demiştik.

Şimdi de 2022’nin ilk yarısının editör yazılarını bir araya getirerek, aynı iddia ve bilinçle okurlarımızın karşısına çıkıyoruz.

Takdir, okurun.

EDİTORYAL 2022

YENİ BİR MÜCADELE YILINA GİRERKEN

Neredeyse hemen her günü ayrı bir gelişmeyle, olayla dolu bir mücadele yılını geride bıraktık.

2021 senesinin ilk editör yazısının başlığı olarak “2021: Toplumsal Ayaklanmalar Yılı” demiştik ve yaşanan ekonomik ve politik krizin çöküşü nasıl hızlandırdığından bahsederek “*Dinci faşizmi, kapitalist düzeni yıkacak olan işçi sınıfı ve onun müttefiki olacak toplumsal güçlerdir*” demiştik.

Evet, sadece Türkiye ve Kürdistan'da değil, dünyanın her yerinde toplumsal ayaklanmalar süreci içindeyiz. Yaşanan her gelişme de bunu bize doğruluyor.

Nasıl bir 2021 geçirdik?

Her şeyden önce yoksulluğun, pahalılığın ve ekonomik krizin damga vurduğu bir yıl oldu. Pandeminin de etkisiyle artan işsizlik ve derinleşen yoksulluk açlık isyanlarının kapısını aralamaya başladı. Sokaklarda karşılarına çıkan her mikrofonta isyanlarını dile getiren her yaştan halk, “açız, yoksuluz” diye haykırdı. İnsanlar pandemiden değil, açlıktan; aç kalmaktan, çocuklarına bir ekmek bile götüremez duruma düşmekten korkuyorlar! Pandemi ilk başladığında açlıktan ölmekle hastalıktan ölmek ikileminde kalan işçi ve emekçiler çalışmaktan başka yolları olmadığını dile getiriyordu. Zaten sermaye sınıfının “çarklar dönecek” yaklaşımı da başka çare bırakmıyordu. Sahibinin sesi TÜİK istediği kadar işsizlik rakamlarını düşürsün, istediği kadar enflasyonu ve krizi kağıt üzerinde düşürsün, milyonlarca emekçi yaşamlarının katlanılmaz hale geldiğini yaşıyor. Hemen her ay yüzlerce esnaf kilit vuruyor ekmek teknesine, kendisini, çalışanlarını ve ailelerini umutsuzluk içine terk ediyor. İşsiz kalan işçi ve emekçilerin intihar haberleri de sık duyulur oldu.

Öğrencilerin eylemleri ile açılmıştı 2021. Boğaziçi Üniversitesi öğrencileri atanmış “kayyum rektör”e karşı ayaklandı. Karşılarında ise tüm bir sistemi buldu. Polisi, toması, copu, işkencesi, zindanları ve dahi akademik cezalar bekliyordu onları. Bunların hiçbirini öğrencileri yıldırmadığı gibi, 9 ay sonra yeni öğretim dönemi başladığında öğrenci gençlik “barınamama” ve yokluk nedeniyle yeniden yükseltti isyan bayrağını. Yurt ve

barınma sorunları ile eylemlere soyunan öğrencileri bekleyen acı bir gerçek de geçim sıkıntısı oldu. Yetersiz burslar ve barınma sorunu binlerce üniversite öğrencisinin okulu bırakıp evine dönmesine neden oldu. Kadınlar da çalışarak eğitim giderlerini karşılamaya çalışıyor. Artık kameralar karşısında 13 yaşında bir çocuğun bile geçim sıkıntısından, yoksulluktan, kitapların pahalılığından dert yanar duruma geldi.

Coğrafyamızda yine her güne birkaç kadın ölümü sığıyordu. Ve duyulan hemen her kadın cinayeti, taciz, tecavüz haberi kadınların öfkesini biliyor, sokaklara döküyordu. Kat be kat artan ve cezasızlıktan gücünü alan kadın cinayetleri nedeniyle kadınların öfkesini taşıran, İstanbul Sözleşmesi'nden çıkılması oldu. Uygulansa kadına, çocuğa yönelik şiddeti, taciz ve tecavüzü, istismarı en aza indirgeyebilecek bu sözleşme, "ailenin ve geleneklerin korunması" adına kurban edildi ve kadınlara haklarını aramak için sokaklardan, mücadeleden başka yol kalmadığını göstermiş oldu.

Bu süreçte Türkiye ve K.Kürdistan'daki 7 devrimci parti bir araya gelerek devrim odaklı "Birleşik Mücadele Güçleri"ni kurduklarını duyurdular. Temel görev ve amacı, faşizme karşı mücadeleyi zafere ulaştırarak faşizmi yıkmak ve emeğin iktidarını kurmaktır. "Birleşsek Kazanırız" diyen devrimci güçlerin bu kuruluş ilanını da devlet saldırı, şiddet ve gözaltılarla karşıladı.

2021'in bizlerden, leninistler ve Türkiye devrim mücadelesinden alıp götürdüğü bir değer de Vefa yoldaşımız oldu. Yaşamı uğruna ölecek kadar çok seven yüz yürekli Vefa Serdar yoldaşımızı pandemide Covid-19'a karşı verdiği mücadelede kaybettik. Kısa bir süre önce enternasyonal mücadelede ölümsüzleşen yoldaşlarımızın ardından Vefamızı da güneşe uğurlamanın acısı ve sol omuzbaşımızdaki eksikliği...

Ortadoğu, her dönem olduğu gibi, dünyanın en sıcak coğrafyalarından birisi oldu yine. Körfez, İran, Suriye, Irak, Lübnan, Filistin, İsrail güçler dengesinin sürekli değiştiği ülkelerdi. Emperyalist ülkelerin saldırıları, işbirlikçi hükümetlerin yaklaşımları, Ortadoğu emekçi halkları için savaş yılı oldu. Türkiye'nin Rojava işgali için saldırganlığı her geçen gün artsa da, Kürt halkının özgürlük mücadelesi ile karşı karşıya geliyor. İşbirlikçi burjuva hükümetlerin desteği ve istihbaratı ile yeni katliamlara imza atıyor.

Tunus, Lübnan, Sudan, Güney Kürdistan işçi ve emekçi halkların sokakları terketmediği yerlerdendi. Ortadoğu ile benzer koşulları dünyanın öbür ucunda latinler yaşıyordu. Latin Amerika'da bir taraftan özgürlük mücadeleleri sürerken, bir taraftan saldırılar, katliamlar, cinayetler süregidiyordu. Latinler 2021'i seçimlerde karşı devrimcilere karşı aldıkları zaferlerle kapattılar.

2021 bizde de seçimlerin, anayasa değişikliğinin sık sık dillendirildiği dönemlerden oldu. İktidarı sıkıştırarak erken seçimle devirebilecekleri, bundan sonra hayatın toz pembe olacağı, “her şeyin çok güzel” olacağı hayalleri hız kesmedi. Oysa ne seçimleri kaybetse bile iktidardaki parti iktidarı bırakacaktı, ne de kazanacak muhalefetin “her şeyi çok güzel” yapacak gücü vardı.... Bunları çok defa da dile getirdiler.

İrkçı-faşist saldırılar da her geçen gün şiddetini artırıyor. Kürt halkı onlarca yıldır faşist saldırıların hedefinde idi. Tırmandırılan şovenizm Kürt halkı ve göçmenlere yönelik saldırılara, linçlere, katliamlara yol açıyor. Halklar arasına ekilen düşmanlık tohumları, halklar arasında kan denizi yaratıyor...

Kar hırsıyla doğayı katledenlerden doğa intikamını alıyor. Seller, heyelanlar, yangınlar kısacası “doğal” olmayan afetler ülkeyi kasıp kavuruyor ve her şeyi kar olarak gören sistem önlem almadığı-alamadığı için felaketler kat be kat büyüyor.

“Eşik açılıyor” artık. Baskı, terör, işkence, bastırmaya yetmiyor öfkeyi. Artık tam tersine, ateşi harlıyor, öfke yayılıyor. Bulaşıcı olan cesaret herkesi her yerde sokağa döküyor. Topraklarına maden, HES, JES istemeyen köylüler, çevreciler, tütününü, meyvesini, ürününü satamayan köylüler, Elektrikleri kesilen mahalleliler... Akla gelecek hemen her kesim sokağa çıkıyor; çevik kuvveti, toması, copu, biber gazına karşı işkenceleri, gözaltıları, zindanları göze alarak sesini yükseltiyor, artık bu şekilde yaşamak istemiyor.

Aynı şekilde, iktidar da sesini yükseltenlere karşı zor araçlarıyla, zindanlarıyla saldırmakla yetinmiyor, her kesimi “terörist” ilan ederek halkları kutuplaştırıyor, birbirine düşmanlaştırmaya çalışıyor.

İktidar içeride ve dışarıda tüm bu adımları atarken dışarıda emperyalistlerin, içeride de tüm bir sermaye sınıfının desteğini arkasına alıyor. Sayısız konuda çıkar çatışması yaşayan egemen güçler, konu “Türkiye Cumhuriyeti’nin Bekası” olunca tam bir cephe şeklinde kenetleniyor, ortak düşman işçi ve emekçilere, Kürt halkına karşı saldırıya geçiyor. Adam kaçırmalar, ev baskınları, gözaltılar, işkence ve zindanlar sıradan olaylar halini aldı.

Zindanlar her zaman olduğu gibi bu sınıf savaşımının cephelerinden biri. “Rehine” durumundaki yurtsever devrimci tutsaklara yönelik baskılar, saldırılar hız kesmiyor. Pandemi koşullarında daha da ağırlaşan tutsaklar, yaşadıkları hak gasplarına karşı seslerini yükseltirken, dışarıda da aileleri ve tutsaklarla dayanışma örgütleri tutsakları yalnız bırakmıyor. Faşizm tutsakları kırabilmek için “intihar” görünümlü cinayetlerinde buldu çözümü. “Teslim olmazsanız sonunuz bu” diyor ve zindanların dört

duvarı arasında hastalanan tutsakları da tedavi etmeyerek ölüme mahkum ediyor.

Ancak tüm bu saldırılarına karşı da karşısında kimse susmuyor. Çocukları katledilen analar isyan bayrağını yükseltirken, her kesimden halklar “uzlaşmayacağız” diyor ve öfkesini dillendirmekten geri durmuyor.

Geçtiğimiz bir sene, önümüzdeki gelecek senenin de nasıl geçeceğine bir ayna tutuyor. Baskının en koyu karanlığından nasıl bir güneşin doğacağını gösteriyor bizlere.

Mücadele ve zafer dolu bir yıl dileğiyle...

1 Ocak 2022

ZAM SAĞANAĞI

Türkiye ve Kürdistan emekçi sınıfları yeni yıla, temel geçim mallarına, doğalgazdan elektriğe, benzinden motorin fiyatlarına yapılan zam haberleriyle uyandılar. Elbette sadece emekçi sınıflar, yoksul kitleler değil; bütün bir toplum zam sağanağı altında kaldı. Ama biliyoruz ki, temel geçim mallarına yapılan zamlar esas olarak emekçi sınıfları, yoksul kitleleri yıkıma uğrattıyor.

Hangi mala, hangi ürüne ne kadar zam yapıldığını sayıp dökmenin anlamı yok. Emekçi sınıflar, yaşamın içinde bu zamları ve sonuçlarını ceplerinde, midelerinde, sofralarında en acı biçimde zaten hissediyorlar. Şu kadarını söylemekle yetinelim: Benzin, LPG, motorin, elektrik, doğal gaz, tünel ve otoyol geçiş ücretlerine yapılan zamlar günlük yaşamın her alanını kısa sürede etkisi altına alırlar.

Bu durum en somut biçimini TMMOB'nin hemen, yılın başında açıkladığı rakamlarda buluyor. Açıklamaya göre, İstanbul'da elektrik, doğal gaz, su, telefon ve internet gibi devletin vermek zorun olduğu ya da devletin tekelinde olan temel hizmetlerin aylık fatura karşılığı, İstanbul'da 997 TL'ye; Ankara'da 1025 TL'ye çıkmış bulunuyor.

Bu tablonun bir emekçi için korkunçluğunu anlamak için şu gerçeğe işaret etmek lazım: Bir işçi ya da işsiz, bir lokma yemeden, sadece ısınmak, aydınlanmak, su kullanmak ve haberleşmek için ayda bin TL ödemek zorunda.

Bütün bu zamların arkasında faşist devletin ve dinci faşist iktidarın olduğunu ayrıca belirtmeye gerek yok. Şimdi sorulması gereken soru şudur: Faşist devlet ve dinci faşist iktidar, toplumun ezici bir çoğunluğunun tüm öfkesini üzerine çekme pahasına neden zam yapma ihtiyacı duyar? Üstelik emekçi sınıfların yaşamını cehenneme çevirecek zamlar, ne dinci faşist iktidara özgü bir şeydir ne de dinci faşist iktidarla başlamıştır. Gelmiş geçmiş tüm burjuva iktidarlara her zaman, emekçi sınıfların yaşamını cehenneme çevirme pahasına, temel geçim mallarına zamlar yapmış, vergileri artırmıştır.

Dahası var. Bu kapitalist temel üzerinde ve bu devlet sınırları içinde kaldıkça hangi burjuva parti ya da partiler koalisyonu hükümeti kurarsa kursun, emekçiler için değişen bir şey olmayacak. Hükümet

olacak burjuva parti ya da partiler emekçi sınıfların, yoksulların yaşamını cehenneme çevirecek zamlar yapacaklar. Öyleyse, bir kez daha: Neden?

Şüphesiz bunun tek değil, pek çok nedeni var. Ama başat, ana, hepsini belirleyen ve zamları sürekli hale getiren neden, burjuva devlet bütçesinin sürekli açık vermek zorunda kalmasıdır. Bu neden hükümetten hükümete değişmediği, burjuva devletin ve burjuva egemenliğin “proleter vandallardan” korunması göreviyle doğrudan ilişkili olduğu için bir süreklilik içindedir.

Burjuva devlet, kapitalist toplumun gelişmesiyle birlikte sürekli büyümek zorunda. Sınıf savaşının sertleşmesi, hele de iç savaş boyutlarına varması devletin bu büyümesine büyük bir hız kazandırır. Burjuva toplum geliştikçe, “devleti küçülteceğiz” diyen Özal’ın yalanlarına kanan kimi ahmakların sandığı gibi, devlet küçülmez, aksine büyür. Çünkü, sınıf savaşı burjuva devleti toplumun en ücra köşeleriyle temas kurmak zorunda bırakır.

Böylece, devletin masrafları artar, devletin giderleri sürekli biçimde gelirlerini aşar. Devlet, aradaki farkı kapatmak için, başka bir ifadeyle, sürekli hale gelen bütçe açığını kapatmak için borçlanma yoluna gider. Böylece devlet borçlanması, yani borçlanma sistemi devletin bütçe açığının hem nedeni, hem de sonucu haline gelir.

“Bu borçlanmadan kurtulmak için, devletin, ya harcamalarını kısması, yani hükümet mekanizmasını yalınlaştırması, azaltması, mümkün olduğu kadar az yönetmesi, mümkün olduğu kadar az personel kullanması, burjuva toplumla mümkün olduğu kadar az bağlantı kurması gerekir. Sınıfının egemenliği ve sınıfının varoluş koşulları her bir yandan tehdit edildikçe, baskı araçları, devlet adına resmen müdahalesi, devlet organizması yoluyla her yerde hazır bulunması durumu da kaçınılmaz olarak artmak zorunda olan” faşist devlet için bu olanaksızdır. Yine Marx’ın sözleriyle, “Kişilere ve mülkiyete karşı saldırılar arttıkça, jandarma kuvvetinde azaltma yapılmaz.”

Devlet borçlanmasının başka önemli neden ve sonuçları da var. Devletin borçlanması, tekelleri sermaye sınıfının en büyük, en güçlü kesimi ile iktidarla yakın bağlar içinde bulunan bölümü için, mali sermaye ve büyük bankalar için, bunlarla beraber emperyalist mali sermayenin Türkiye’de faaliyette bulunan kesimi için dolaysız çıkar elde etmenin ve zenginleşmenin başlıca kaynağıdır.

Türkiye bu gerçeği, en somut, elle tutulur haliyle 90’lı yıllarda Çiller döneminde, gecelik repo faizleri gerçeğinde yaşadı. Bütçe açığı nedeniyle aşırı borçlanmak durumunda kalan faşist devletin mali sermaye

çevrelerine akıl almaz gecelik faizlerle nasıl borçlandığını ve mali sermaye güçleriyle en büyük tekellerin bu borçlanma sayesinde üretimden gelen karlarının kat kat fazlasını bir gecede kazandıklarını biliyoruz.

Faşist devlet, hangi hükümet olursa olsun, daha fazla jandarma, daha fazla polis, daha fazla bekçi, daha fazla zindan görevlileri beslemek, bunlarla şişmek zorundadır. Bu şişme, sınıf savaşının şiddetiyle orantılı olarak artar. Biz henüz, olağanüstü devlet harcamalarının, israfın, lüks ve şatafatın giderlerini hesaba katmadık.

Bütün bunlardan şu basit ama fizik yasası kesinliğindeki sonuç çıkar: Faşist devlet ve burjuva egemenlik bir devrimle tamamıyla altüst olmadan devlet bütçesi de alt üst olmaz, zamların ana kaynağı -elbette tek kaynağı değil- ortadan kaldırılamaz.

Buradan bir başka sonuca gelebiliriz artık. Demek oluyor ki, bu burjuva toplum, tekelci kapitalist egemenlik ve faşist devlet ayakta kaldıkça emekçi sınıflara ucuzluk getirme vaadinde bulunanlar emekçi sınıflara, yoksul kitlelere yalan söylüyor. CHP, bunların başında gelir. Diğer gerici faşist burjuva partileri ise saymaya gerek yok. Ama uzlaşmacı ve sosyal reformist partilerin bundan azade olmadığını belirtmek gerek. Bu düzenin bir devrimle yıkılmasından söz etmeden ucuzluk vaadinde bulunan herkes, bilinmeli ki, yalan söylüyor, halkları aldatıyor.

Gerçekten “ucuz hükümet” sadece Geçici Devrim Hükümeti olabilir. Çünkü sadece böyle bir hükümet, toplumu asalak bir zar gibi saran devletten ve sırtına bir sülük gibi yapışmış burjuva sınıftan kurtarabilir.

3 Ocak 2022

İKTİDAR DAHA DA SALDIRGANLAŞACAĞINI İLAN EDİYOR!

Dinci faşist iktidar saldırganlığını daha da artıracığını, dahası, bu saldırganlıkta sınır tanımayacağını sözle değil, eylemle ilan ediyor.

HDP Bahçelievler İlçe binasına silahlı girip oradakileri öldürmeye geldiğini açıkça söyleyen faşistin mahkeme tarafından bir gün bile tutuklanmadan serbest bırakmasından daha açık, daha etkili bir ilan olabilir mi?

Dahası, faşist devlet güçleri tarafından oraya gönderildiği her halden belli olan bu faşist, eylemini yapmak için bir başka faşistin duruşmasının yapıldığı günü seçiyor. Daha doğrusu, onu oraya gönderenler, mesaj iyi anlaşılсын diye, potansiyel katil faşisti Deniz Poyraz'ı katleden faşistin mahkemeye çıkarıldığı gün, başka HDP'li-leri katletmek için gönderiyorlar.

Böylece, hem katliamlara devam edeceklerini ilan etmiş oluyorlar hem de arkalarında “cezasızlık” zırhının olduğunu göstermiş oluyorlar. İzmir'de Deniz Poyraz'ı katleden faşist, çıktığı ilk duruşmada, faşist Tansu Çiller'in zamanında söylediği ve devletin bakışını ortaya koyan “bu yolda kurşun atan da kurşun yiyen de şereflidir” mottosuna uygun olarak, bir katil değil de bir kahraman muamelesiyle karşılaştı.

MHP, faşist tosuncuklarını şimdiden sokağa salmış bulunuyor. Bunu sokak röportajları sırasında aniden ortaya çıkıp iktidar aleyhine konuşanları susturmaya çalışan, onlara saldıran tiplerden görmek mümkün.

Bu yeni bir politika da değil. Neredeyse bir yıl önce Bahçeli faşisti için “*Şu Devlet Bahçeli'ye Corona bağışlayacak bir tane hayırsever yok mu yahu*” diye mesaj atan bir avukat, işte bu faşist tosuncuklar tarafından linç girişimine uğradıktan sonra MHP Grup Başkanvekili ünvanını taşıyan Erkan Akçay isimli bir faşist, avukatın yüzü-gözü kan içindeki resmini sosyal medyada yayınlamıştı.

Sayırsız örnek vermek mümkün. Bütün bu faşist saldırganlık ve saldırganlığın faşist iktidar tarafından açıkça sahiplenilmesi bize bir şeyi son derece net anlatıyor: Dinci faşist iktidar ve faşist devletin işçi sınıfına, emekçi kitlelere, devrimci demokratik güçlere saldırıları şid-

detlenerek artacak. Faşist iktidarın başı, önümüzdeki süreçte neyi nasıl yapacaklarını şu yalın ifadelerle bir kez daha ortaya koymuş:

“Her fırsatta (güya burjuva muhalefet için söylüyor ama okur, bu sözlerin sokağa çıkmaya çalışacak herkes için söylenmiş şeklinde anlayabilir) utanmadan, sıkılmadan sokaklara döküleceklermiş, meydanlara döküleceklermiş. Ya siz 15 Temmuz’u görmediniz mi? Nereye dökülürseniz dökülün. 15 Temmuz’da o sokağa dökülenlere bu millet nasıl dersini verdiyse siz de dökülün siz de aynı dersi öyle alırsınız. Cumhuriyet İttifakı olarak hepimizi önümüze katarız ve gideceğiniz yere kadar kovularız.”

Bu sözlerin, gerekirse İŞİD’i aratmayacak biçimde insanların kafasını kesmekten çekinmeyecekleri anlamına geldiğini 15 Temmuz olaylarını bilen herkes tahmin eder. Kısacası, dinci faşist iktidar, gaddarlık ve terörde sınır tanımayacağını ilan ediyor.

Dinci faşist iktidarın ve faşist devletin toplumun ayaklanmaya eğilimli emekçi sınıfları, Kürt halkı, yoksul kitleler üzerinde bir korku havası yaymaya çalıştığı açık. Bunu yapmaya çalışıyorlar çünkü bizzat kendileri ve tekelci sermaye sınıfı büyük bir korku içinde. Başta işçi sınıfı ve Kürt halkı olmak üzere birleşik devrimin toplumsal güçlerinin büyük bir ayaklanmasından korkuyorlar. Sorunun özü budur.

Dolayısıyla yukarıda ortaya koyduğumuz tabloyu görmek ve göstermek moral bozmak anlamı taşımaz. Aksine, gerçeklere, emekçi sınıfları bekleyen tehlikeye gözleri kapatmak, damdaki hırsıza “kedidir kedi” demek moral bozar, korku ve yılgınlık yaratır. Dinci faşist iktidarın ve faşist devletin geleceğe ilişkin plan ve politikalarını nesnel biçimde ortaya koymak, emekçi sınıfları sert bir mücadeleye hazırlamanın temel koşuludur. Başka bir ifadeyle, birleşik devrimin toplumsal güçlerine şunu söylemiş oluyoruz: Damdaki hırsıza kedidir kedi demeyin ama “İti an çomağı kap”.

Şüphesiz, dinci faşist iktidar, ne görünmeye çalıştığı kadar güçlüdür ne de ayaklanmış kitlelerle baş edecek güç ve cesarete sahiptir. Aksine, bütün açıklamalarından ve ruh halinden büyük bir halk ayaklanmasından tir tir titrediğini görüp anlamak mümkün. Birleşik devrimin toplumsal güçleri, 2013 Haziran Halk Ayaklanması örneğinde görüldüğü gibi, bir kez ayağa kalktıklarında dinci faşist iktidarın en tepedekileri kaçacak delik arayacaklar. Artık bu delik, Fas mı olur, Malezya mı olur, şimdiden bilmek mümkün değil; bilmenin gereği de yok.

Ama şu gerçeği çok net biliyoruz: Türkiye burjuva sınıfı, 2013 Haziran halk ayaklanmasında olduğu gibi, daha önce 15-16 Haziran Ayaklanmasında da evinden dışarı çıkmaya korkmuştu. Dahası, 70’li

yıllar bu faşist tosuncukların saklandıkları deliklerden kafalarını çıkaramadıkları yıllardı.

Demek ki, bu tehditler, bu korku havasını hakim kılma çabaları boşuna. Halklar bir kez ayağa kalktıklarında burjuva sınıf ve onun politik güçlerinin diz bağları çözülür. Bu, burjuvaların ve faşistlerin kan dökücü olmayacakları anlamına gelmiyor elbette. Ama kan dökücülük halkları durdurmaya yeter mi? Yetseydi, İran Şahı Rıza Pehlevi bir kaç ayda yıkılıp gider miydi? Mısır'ın Hüsnü Mübarek'i eski ahşap bir bina gibi çöküp yok olur muydu? Salazar'ı, Somoza'yı ve daha kimleri, kimleri saymaya gerek yok. Sonuçta, emekçi sınıflar, ezilen halklar, yoksul kitleler bir kez ayağa kalktıklarında hiçbir gücün onların önünde duramayacağını hem tarihten hem de kendi yaşam deneylerimizden biliyoruz.

Yoksul kitleler, Kürt halkı, işçi sınıfı şimdiden her fırsatta korkusuzluğunu ortaya koymuyor mu; her fırsatta meydan okumuyor mu? “İsterlerse içeri alsınlar korkmuyorum” cümlesini çok daha sık duymaya başlamadık mı?

Toplumun uzlaşmaz karşıt sınıfları arasında işler bu noktaya büyük bir hızla akarken hala “seçim seçim” diye sayıklayanlara ne demeli?

5 Ocak 2022

KAZAKİSTAN'DA HALK AYAKLANMASI

Küresel kamplaşma ve emperyalistlerin “renkli devrimleri” öyle hal aldı ki, özellikle Sovyet coğrafyasındaki her türden kitlesel hareket, haklı bir kuşkuyla karşılanır oldu. Kazakistan’daki gösterilerin şiddetli bir ayaklanmaya dönüştüğü ana kadar da geçerli oldu bu haklı kuşku.

Özellikle Rusya’nın kuşatılması, Rusya-Çin ortaklığının “arasına kama sokulması” projeleri, Şanghay İşbirliği Örgütü’nün zora sokulması... emperyalistlerin tüm bu plan ve projeleri, sık sık geniş bir bölgede çeşitli girişimlere, provokasyonlara, çatışmalara, “renkli devrimlere” dönüşüyor. Çoğu zaman tüm bu coğrafyadaki gerçek emek hareketleri gölgede kalıyor.

İşin garibi, eski Sovyet ülkelerinin yönetimleri genel olarak geric ve baskıcıdır, işçi-emekçi hareketlerini acımasızca baskı altında tutarlar. Kimilerinde ise komünist partiler, sosyalist örgütler, hatta sendikal hareket bile yasaktır. Bunlara karşı “liberal-özgürlükçü” olarak piyasaya sürülenler ise, bizzat emperyalist merkezlerin “projeleri”dir ve emperyalistlerin çevreleme ve parçalama stratejisinin aparatları olarak sahaya sürülmektedir. Bu uğurda 2014’te Ukrayna’daki faşist Maidan darbesi dahil her tür aşâğılık yöntem kullanılmaktadır.

Dünya emek hareketini tedirgin bir şaşkınlığa iten de hareketin birden sıçrama yaptığı 4-5 Ocak gecesi idi. “Rusya’nın Belarus’la birlikte en sıkı müttefiki” bir ülkede gerçekleşiyordu eylemler. Kremlin “yabancı istihbarat” açıklaması yapıyor, internete “lüks araçlardan otomatik silah dağıtım yapıldığı” haberleri düşüyor, ağır silahlarla çatışmaların sürdüğü, keskin nişancıların polisleri vurduğu, hatta kimi polislerin kafalarının kesildiği türden iddialar ortalığı kasıp kavuruyordu. Kafalarda “yeni bir Maidan mı” kuşkusunu büyümekteydi. Ta ki bizzat sosyalist güçlerden güçlü mesaj ve çağrılar gelene kadar!

Kazakistan Sosyalist Hareketi, 6 Ocak tarihinde gün içinde dünya kamuoyuna yaptığı açıklamada, Kazakistan’da sürmekte olan olayların tartışmasız bir şekilde bir halk ayaklanması olduğunu ortaya koydu.

“Kazakistan’da şu anda gerçek bir halk ayaklanması var ve en başından beri protestolar toplumsal ve sınıfsal nitelikteydi, zira piya-

sada sivilaştırılmış gazın fiyatının iki katına çıkması, bardağı taşıran son damla idi. Tüm bunlardan sonra gösteriler, tüm protesto hareketinin siyasi karargahı haline gelen Canaözen kentinde, [bizzat] petrol işçilerinin girişimiyle başladı.”

Olayların başlangıcı, tıpkı Sudan’da işçi kentinde başlayan “ekmek protestoları” gibiydi. Sabır taşları çatlamak üzere olan emekçi halk yığınları için bir “genel bahane” gerekiyordu ve LPG fiyatlarındaki fahiş zam işte bu “genel bahane” rolünü oynamış oldu. Sonrası malum. İşçilerin gösteri ve mitingleri hızla taraftar buldu.

Sendikal çalışmalarını bile yasak olan işçiler, tamamen genç işçi önderlerin yönlendiriciliğinde harekete geçtiler. 3 Ocak’ta bir dizi bölge genel grevle sarsıldı. 4 Ocak’ta Chevron’un yüzde 75 hissesine sahip olduğu CengizChevroil (bir yıl önce 40 bin işçinin işten atıldığı tekeli) işçileri greve giderken, tüm diğer petrol işçilerini de peşinden sürükledi. Sonrasında maden işçileri greve çıktı. Süresiz mitingler düzenlenmeye başladı. İşçi eylemlerinin bu çarpıcı yaygınlığı toplumun diğer kesimlerini de hareket geçirdi. Sokaklar hareketlendi. İşsiz gençler, yarım zamanlı işçiler, düşük ücretliler sokaklara çıktı.

Hareketin bu yaygınlık ve gücü karşısında yönetim ilk geri adımını attı. Hükümet istifa etti. Gaz fiyatları zamdan önceki düzeyinin de altına indirildi. Ama bu adım bir işe yaramadı. Tam tersine, ayaklanmış yığınlardaki “ilk küçük zafer” duygusunu güçlendirdi. Hareket durulmak bir yana daha da yaygınlaştı.

Ayaklanmacılar belediye ve eyalet hükümet binalarını basmaya başladı. Yapabildikleri yerlerde, bir süreliğine de olsa ele geçirdiler.

Ama daha önemlisi, siyasal karargah haline gelen Canaözen’de işçiler, Aksakallılar Konseyi kurdu ve bu konsey, tüm eylemcilerin gözlerini çevirdiği bir yetke haline geldi. Ayaklanmanın siyasal bir merkezi yetkeye kavuştuğu aşamaydı bu. Konsey, derhal bir “talepler listesi” oluşturdu. İnternette hızla yayılan bu siyasal talepler, tüm hareketi ortak hedefler doğrultusunda birleştirici bir özellik taşıdı.

Hareketin bu aşamasına kadar, askeri birlikler göstericilere ateş açmıyor, gösterici kitleler “esir aldıkları” polisleri çember içinde tutuyor, ayaklanma güçlenmeye devam ediyordu. Devreye “özel kuvvetler” sokuldu. Havaalanı başta olmak üzere “temizlik hareketi” başlatıldı. Aynı zamanda Kolektif Güvenlik Anlaşması Örgütü devreye sokuldu.

Her gerçek halk ayaklanması ve devrimci kalkışma, çok çeşitli grupların sürece dahil olduğu alabildiğine girift hareket olarak gelişir. Yalnızca emekçiler, devrimciler yoktur. Her tür siyasal hesaplaşmaya açıktır arena. Yabancı ajanlar, paralı askerler, çeşitli türden gerici grup-

lar, akla gelebilecek her türden etken dahil olur sürece. Lenin'in o özlü anlatımıyla söylessek;

“Saf bir toplumsal devrim bekleyen kimsenin ömrü, bunu görmeye yetmeyecektir. Böylesi, gerçek bir devrimin ne olduğunu hiç anlamayan sözde-devrimcidir.

1905 Rus devrimi bir burjuva demokratik devrimdi. Bu devrim, nüfusun hoşnut olmayan bütün sınıflarının, grup ve ögelerinin vermiş oldukları bir dizi savaşı içerdi. Bunlar arasında en barbar önyargılara sahip bulunan en muğlak ve akıl almaz amaçlar için savaşan yığınlar vardı, Japonlardan para alan küçük grupçuklar vardı, spekülötörler, serüvenciler vb. vardı. Nesnel olarak, yığınların hareketi çarlığı sarsıyor ve demokrasi yolunu açıyordu. Onun için bilinçli işçiler hareketin başında idiler.”

Kazakistan ayaklanmasında da benzer süreçler yaşanıyor. İnternette dolaşan “yabancı ajanlar, paralı askerler” iddialarında şaşılacak bir yan yok. Böyle bir ihtimal dışlanmaz elbette. Ama bu ayaklanmanın özünü değiştiren bir etken olamaz.

Ayaklanmayı bastırma hareketi kanlı bir şekilde devam ediyor. Polis birimlerinden yapılan açıklamalara bakılacak olursa, şimdiden onlarca insan öldürüldü. Ayaklanmacılar bir dizi yerde mevziler kaybettiler. Askeri anlamda karşı-devrimle baş edebilecek yetkinlikten ve güçten uzak görünüyor ayaklanma. Ama 2011 isyanının patladığı topraklarda hayata geçirmeyi başardıkları konsey, bütün bir ayaklanmanın siyasal odağı olmayı başardı şimdiden. Her devrimin kritik sorunlarından birini çözme konusunda önemli bir başarı sergiledi. İleri sürdüğü taleplerle tüm ayaklanmacı yığınların sözcülüğünü üstlenen siyasal otorite olduğunu gösterdi. Bu nokta bir sonraki ayaklanmanın daha ileriden başlayacağını ifade eder.

Tıpkı Kazakistan Komünist Partisi gibi yasaklı olan Kazakistan Sosyalist Hareketi, dünya komünist ve işçi hareketine, emekçi halklarına yaptığı destek çağrısında şu talepleri sıralarken hareketin düzeyini ve içeriğini isabetli bir şekilde gördüğünü kanıtıyor:

“Halka karşı düşmanlıklar derhal sona ersin ve birlikler şehirlerden çekilsin!

“Cumhurbaşkanı Tokayev dahil tüm Nazarbayev yetkilileri derhal istifa etsin!

“Tüm siyasi hükümlü ve tutuklular serbest bırakılsın!

“İşçilere kendi sendikalarını, siyasi partilerini kurma, grev ve gösteri yapma hakkı!

“Yasaklı Kazakistan Komünist Partisi ve Kazakistan Sosyalist Ha-

reketinin faaliyetleri yasallaştırılsın!

“Ülkenin tüm işçilerini ve emekçilerini, Canaözen’in (2011 ayaklanmasında) katledilen petrol işçilerininin taleplerini hayata geçirmeye; ülkenin tüm madenciliğini ve büyük ölçekli sanayisini işçi kolektiflerinin kontrolü altında kamulaştırmaya çağırıyoruz”!

Uluslararası işçi sınıfı, emekçi halklar, komünist ve sosyalist örgütler, bu çağrıya ses vermeli, destek olmalıdır. Kazakistan işçi sınıfının ve emekçilerinin her türlü övgüyü hak eden bu görkemli ayaklanması, Sovyet topraklarında gittikçe güçlenen sosyalizm eğiliminin güçlü işaret fişeklerinden biridir.

Ayaklanma şimdi durulsa bile arkasının geleceğinden hiçbir şüphe yoktur. Yaşam bütün dünyada olduğu gibi, eski Soyvet topraklarında da sosyalizme akıyor. Hem de çok daha güçlü biçimde.

6 Ocak 2022

KILIÇDAROĞLU'NUN ŞAPKASINDAKİ SON TAVŞAN

CHP'nin dinci faşist iktidar karşısındaki misyonu nedir? Şöyle de sorabiliriz: Tekelci sermaye sınıfı CHP'ye nasıl bir misyon yüklemiştir?

Tek cümleyle ifade edersek, şudur: CHP'nin görevi, dinci faşist iktidara payanda olmak, en zor ve kritik anlarda ve meselelerde ona destek vermek; önemsiz, ikincil derecedeki konularda ona sert muhalefet yapıyormuş gibi görünerek iki ülkenin emekçi sınıflarını, yoksullarını, dinci faşist iktidara kin ve öfke duyan kitlelerini oyalayarak boş beklentiye sokarak pasifleştirmek.

Dinci faşist iktidarın yaklaşık yirmi yıllık hükümet döneminde bunun sayısız örnekleri oldu. Her şeyden önce, burjuva yasa ve anayasaya göre milletvekili bile olamayacak RTE'nin önce milletvekilliği, arkasından başbakanlık ve nihayetinde Cumhurbaşkanlığı koltuğuna oturması Baykal-Kılıçdaroğlu ikilisi sayesinde olmuştur.

Burada, bir parantez açarak, her türlü yanlış anlamının önüne geçmek için şu uyarıyı yapmak yerinde olacak: Sürecin başında RTE-Abdullah Gül ikilisinin öncülüğünde dinci faşist bir iktidarın kurulması; arkasından tüm yetkilerin RTE ve adamlarının elinde merkezileştirilmesi politikası, hiç şüphe yok, tekelci sermaye sınıfı ve emperyalist güç odaklarının; emperyalist mali sermaye güçlerinin tercihiydi. Burada CHP'den, Deniz Baykal ve K.Kılıçdaroğlu'ndan söz ederken onların sadece tekelci sermaye sınıfının sıradan memurları olduklarını unutmuyoruz. Onlara verilen görev, bu iktidarın oluşumuna payanda olmak; zorlu, kritik anlarda destek olmak; sair zamanlarda emekçi sınıfları oyalamak, aldatmak için “muhalefet” rolünü oynamaktı.

Şu dönüm noktalarını hatırlatmakla yetinelim: RTE'nin milletvekili olması, Deniz Baykal ve CHP'sinin ona yolu açmasıyla mümkün oldu. Tüm yetkilerin merkezileştiği bir yönetimin oluşturulmasının ilk temel taşı olan 2010 Referandumunu RTE, CHP'nin ve kullanışlı ahmaklar olarak “yetmez ama evet”çilerin desteğiyle kazandı. Milletvekilliği dokunulmazlıklarını CHP'nin Meclis'teki desteğiyle kaldırdı. Son dönüm noktası olarak, 2015 seçimlerinde Deniz Baykal'ın RTE'ye akıl hocalığı yaparak, seçim sonuçlarını göz ardı etmesini sağlaması

ve “adam kazandı” twiti ile şimdiki konumunu pekiştirmesi.

Bu kadar örnek, anlamak isteyen biri için fazla bile.

Şimdiki mesele ve soru şudur: CHP ve Kılıçdaroğlu'nun yukarıda ana çizgilerini ortaya koyduğumuz misyon ve görevi sona ermiş ya da değişmiş mi? Tek kelimeyle, “hayır”. Birleşik devrimin, her şeyi yerle bir edecek bir halk ayaklanmasının güçlü baskısı ve korkusu altındaki tekeli sermaye sınıfı ve emperyalist mali sermaye dinci faşist iktidardan vazgeçmiş değil. Haliyle, CHP ve onun başı Kılıçdaroğlu'nun, dinci faşist iktidara ve onun başı RTE'ye payanda olma görevi de sona ermiş değil.

Bu görev için Kılıçdaroğlu ve partisi CHP, son anda çıkarmak üzere şapkasında bir tavşan saklıyor. Sosyal reformist ve uzlaşmacı partilerin “salağa yatmaları”na bakmayın, Kılıçdaroğlu ve Partisinin son ana sakladığı okus pokus numarası aslında çocukların bile yutmayacağı basitlikte. Kılıçdaroğlu ve Partisi CHP, olmayacağını bile bile, dinci faşist iktidar ve tekeli sermaye sınıfına kin ve öfke dolu emekçi sınıflara, yoksul kitlelere bu iktidarın seçimle değişeceğini ısrarla söylemekte. Leninistlerin tüm uyarılarına rağmen sosyal reformist ve uzlaşmacı partiler de “salağa yatarak” CHP'nin bu aldatmasına çanak tutuyor, “sol”dan destek oluyorlar.

Oysa, RTE ve dinci faşist iktidarın öne çıkan sözcüleri, seçimle iktidarı devretmeyeceklerini çok çeşitli biçimlerde, açıkça ve defaatle açıkladılar. RTE'nin “Rize'deki ders birinci, daha neler olacak neler” tehdidini bir yana bırakalım. Son tehdidi ve meydan okuması hiç bir yoruma yer bırakmayacak açıklıkta. Son açıklamalarından birinde şöyle şöyle dedi RTE:

“Her fırsatta utanmadan, sıkılmadan sokaklara döküleceklermiş, meydanlara döküleceklermiş. Ya siz 15 Temmuz'u görmediniz mi? Nereye dökülürseniz dökülün. 15 Temmuz'da o sokağa dökülenlere bu millet nasıl dersini verdiyse siz de dökülün siz de aynı dersi öyle alırsınız. Cumhuriyet İttifakı olarak hepimizi önümüze katarız ve gideceğiniz yere kadar kovalarız.”

Bu sözlerin en anlama geldiği üzerinde durmaya gerek yok. Tehdit son derece açık. Nitekim, Kılıçdaroğlu bu kadar açık tehdidi görmezden gelemedi ve şöyle bir karşılık vermek zorunda kaldı:

“Ey Saraydaki Şahıs, oy oranlarını gördükçe dilinin söylediğini kulakların duymaz oldu. Bugün resmen iç savaş naralarını atmaya başladı. Bu millet bunları yemez! Bu millet sen ve sülalen saraylarda yaşayasınız diye sokaklarda kan dökmeyecek.”

Elbette burada “yenecek” ya da çığnenecek bir şey yok. Her şey

çok açık. Dinci faşist iktidarın başı, gerekirse katliamlara başvurmakta çekinmeyeceğini, insanların kafalarının kesildiği 15 Temmuzlu örnek vererek anlatıyor. Kılıçdaroğlu bu ciddi tehdidi yavan gevezelik laflarıyla geçiştiriyor. Ama kurduğu son cümle, “bu millet sen ve sülalen saraylarda yaşayasınız diye sokaklarda kan dökmeyecek” sözleri, eğer seçimler, olur da yapılırsa, Kılıçdaroğlu'nun son anda, seçim gününün son saatinde şapkasından çıkaracağı tavşanın ilk işaretini veriyor: Sokağa çıkmayacağız. Peki ne yapacak? Daha önce yaptığını yapacak, dinci faşist iktidara karşı ayaklanmaya hazır kitlelere “eve dönün, kardeş kanı dökmeye değmez” çağrısı yapacak.

Olaylar herkesi daha açık, daha net konuşmaya, düşünce ve politikalarını açıklıkla ortaya koymaya zorladıkça, Kılıçdaroğlu da daha açık konuşmak zorunda kalıyor. “Bu millet sen ve sülalen saraylarda yaşayasınız diye sokaklarda kan dökmeyecek” sözlerine açıklık getiriyor ve “millet” dediği kesimin bizzat kendileri olduğunu; kendilerini asla ve kata sokağa çıkmayacağını şöyle itiraf ediyor:

“Beyefendi bizim sokağa çıkmamızı istiyor anlaşılan. Çıkmayacağız. Zorlayacak çıkmayacağız, baskı kuracak çıkmayacağız...”

Böylece, her şey netleşmiş oluyor. Olur da, dinci faşist iktidar seçim düzenleme kararı alırsa, seçim gününün son saatlerinde dinci faşist iktidar, şimdiden ufak ufak harekete geçirdiği dinci faşist tüm tuncuklarını silahlanmış biçimde sokağa salacak; terör estirmelerini sağlayacak; Kılıçdaroğlu ve avanesi ise, “ne yapalım, kardeş kanı dökmeye değer mi” bahanesiyle ayaklanmaya hazır kitlelere “eve dönün” çağrısı yapacak. Böylece, başında RTE'nin olduğu dinci faşist iktidar, üstelik “demokratik seçimle”, “atı çalıp Üsküdar’ı geçerek” bir beş yıl daha kazanmış olacak. Hem dinci faşist iktidarın hem de CHP-Kılıçdaroğlu'nun daha önce deneyip sonuç aldıkları bir yöntem.

Dinci faşist iktidarla Kılıçdaroğlu-CHP arasındaki kayıkçı dövüşü bu kadar açıkken, bu parti ve başındakine “demokrasi ittifakı”na katılma çağrısı yapan, destek garantisi veren sosyal reformist ve uzlaşmacı partilere ne demeli?

Birleşik devrim, burjuvaziyle uzlaşma-ittifak sularında kulaç atan bu parti ve çevreleri dibe çekecektir.

11 Ocak 2022

NATO'NUN KORKUSU

Dünya burjuvazisinin göbeğini tuta tuta kahkahalar attığı o doksanlı yıllar, bir daha geri gelmemek üzere geçti gitti. Sovyetler Birliği'nin dağıldığı yıllardı. Türkiye'deki burjuvaların bile “Çankaya'nın Şişmanı” diye çağırdıkları Özal, tıpkı Fransa'nın tarihte kalan “cüce Thiers”i gibi, sevinç ve zafer naraları atıyordu.

Onlar, yani dünyanın tüm yeminli sosyalizm düşmanları, anti-komünistleri zafer naraları attıkça bizim topraklardaki sosyal reformistlerin, uzlaşmacıların kafalarına duvarlar yıkılıyordu. “Berlin Duvarı”nın taşları yıkılırken düştükleri yerin çimleri değil, “bizimkiler”in kafaları eziliyordu.

İşte o ezik kafalılar, ezik kafalarıyla “Berlin Duvarı”nın yıkılması ve Sovyetler Birliğinin dağılması üzerine teori üzerine teori üretiyorlardı. Şimdi lafının edilmesini bile arzulamadıkları; “farelerin kemirici eleştirilerine” terk ettikleri teoriler...

Birkaç yıl sürdü o fırtınanın etkisi, sonra dinmeye başladı. Bir ulus, “zor”un kendini tarihin karanlığına sürüklemesine izin vermemek üzere elleri üzerinde doğrulmaya başlamıştı. Önce, ondan daha kötüsü olamayacak olanı, Yeltsin adındaki, emperyalistlerin ayaş uşağı gönderdiler. Putin'in gelişi işte bu doğrulmanın ilk belirtileriydi.

Uzatmadan söyleyelim: Dünya burjuvazisi saflarında zafer naraları ve sevinç kahkahaları yerini korku ve kaygıya bırakmıştı. Dünyanın bütün emperyalistleri, bütün o şişinmelerine, afra-tafralarına rağmen kapılarına kadar gelen Rusya'yı emperyalist-kapitalist sisteme entegre edemediler. Başaramadılar.

Giderek düşmanlaştılar. Şimdi İsviçre'nin Cenevre kantonunda birbirleriyle güvenlik görüşmeleri yapıyor; saldırmazlık güvenceleri koparmaya çalışıyorlar. İşte bu görüşmeler sırasında ABD/NATO'nun korkularının nedeni ABD tarafından itiraf edildi: ABD/NATO ikilisi, dileyen bunu tüm emperyalist devletler biçiminde de okuyabilir, Putin'in Sovyetler Birliği'ni yeniden kurmasından korkuyorlar.

ABD'nin Dışişleri Bakanı Blinken'e soruyorlar: Siz diyorlar, eski Savunma Bakanı'nız Leon Panetta'nın Putin'in Sovyetler Birliği'ni yeniden kurmak istediğine dair düşüncelerine katılıyor musunuz? Blin-

ken'in yanıtı kısaca şöyle oluyor:

“Bence bu doğru, bence Başkan Putin'in hedeflerinden biri ve daha önce Sovyetler Birliği'nin bir parçası olan ülkeler üzerinde yeni-den bir etki alanı oluşturmaya çalışıyor.” ABD bu isteği “kabul edilemez” buluyor.

ABD ve diğer tüm emperyalistlerin korkularını giderip sakinleş-tirmek bizim işimiz değil. Putin, bu işi bundan altı yıldan fazla bir zaman önce üstleniyor. Emperyalist karşı-devrim darbesinin etkisinden kurtulup yavaş yavaş doğrulmayan başlayan Rusya halkları; karşı-devrim saldırısını durdurmanın ilk adımı olarak Yeltsin alçağını bir gecede devirip Putin'i Devlet Başkanlığı koltuğuna oturttuğu ilk yıl-larda Putin, NATO'ya katılmayı isteyecek kadar emperyalistlere ya-kınlık duyuyordu.

Şimdi, başta ABD olmak üzere, emperyalistlere, “eğer NATO'yu Rusya'nın sınırlarına kadar genişletirseniz...” diye parmak sallamak zo-runda kalan Putin, zamanında emperyalistleri, yemin-billah Sovyetler'i kurmaya çalışmadıklarına iknaya çalışıyordu.

“Avrupa ve ABD” diyordu Putin, “Sovyetler'in yeniden kurulma-sını önlemeye çalışıyor. Ancak Sovyetler'i yeniden kurmak istemediği-mize kimse inanmak istemiyor”

Bu yatıştırma, korku giderme çabasının üzerinden altı yıldan fazla zaman geçti. Çabalar boşuna. Altı yıl sonra, Blinken'in itirafından an-lıyoruz ki, ABD'yi korku dağları beklermiş. Çünkü emperyalistler lafa değil, icraata bakarlar. Emperyalistleri, komünist olmadığına ve Sov-yetleri canlandırmayacağına inandırmak için “Lenin, Rusya'nın altına atom bombası yerleştirdi” diyecek kadar ileri giden bir darkafalı ola-rak Putin, yani şimdiki Rusya iktidarı, ne yaptı ettiyse emperyalist dev-letleri ikna edemedi.

Yeteneği, zekası, mücadelesi sonucu değil de, tarihte ender bulu-nur şekilde rastlantıların bir araya gelmesi sonucu bir yerlere gelmiş hiç bir darkafalının kaçınmadığı kibir ve narsisizmden Putin de nasi-bini almıştı. İşte bu darkafalılık, emperyalistlerin ve yeniyetme Rus burjuvazisinin, onunla birlikte eski Sovyet topraklarında türemiş tüm burjuvaların milliyetçi, şoven kışkırtmalarına rağmen halkların Rus halkına sempatiyle yaklaşmasını Lenin'in Rusya'yı halklar hapishanesi olmaktan kurtarmasına borçlu olduğunu anlayamıyordu. Şimdi yeni yeni, halkların kardeşliğinin her türlü şoven, milliyetçi, ırkçı duyguya karşı mücadeleden; başka bir ifadeyle, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkına saygıdan geçtiğini anlamaya başlıyor.

Değişim-dönüşüm her yerde ve herkesi içine çekiyor. Dün,

“Lenin, Rusya'nın altına atom bombası yerleştirdi” diyen Putin bugün, “Sovyetler Birliği'nin dağılması benim için bir trajediydi” ve “Sovyetlerin dağılmasına üzülmeyenin kalbi yoktur” deme noktasına geldi.

Böylece, emperyalistleri Sovyetler Birliği'nin tekrar kurulmaya cağına dair ikna ve korkuları yatıştırma çabalari, kaçınılmaz biçimde, yerini korku ve endişeleri artırmaya bırakmaya başladı. Başka ve daha önemli gelişmeler de vardı. ABD ve Avrupalı emperyalistler yakın zamana kadar kopardıklarıyla yetinmek zorunda kalacaklarını ve zamanla, ellerine geçirdiklerinden de olacaklarını hissetmeye başladılar.

Örneğin, Belarus'u, tüm çabalarına, tüm iç ve dış güçlerini harekete geçirmelerine rağmen ele geçiremediler. Donetsk ve Luhanks, halk cumhuriyetleri olarak yanı başlarında yükseliyordu. Kazakistan işçi sınıfı ve yoksul halkları burjuva iktidarı kuşatarak süregiden eski gidişe son verme kararlılığını gösterdiler. Burjuva iktidar, korkuyla, Sovyet iktidarını dağıtan eski kadroları tasfiye ederken, Sovyetler'i yağmalayan yeni yetme burjuvalar için şunları söylemek zorunda kaldı:

“İlk devlet başkanı Nursultan Nazarbayev sayesinde ülkemizde, uluslararası ölçülere göre yüksek gelirli şirketler ve zengin insanlar tabakası ortaya çıktı. Onların Kazakistan halkına borçlarını ödemelelerinin ve fona sistemli ve düzenli olarak yardım etmelerinin vaktinin geldiğini düşünüyorum”

İşte o “zenginler tabakası” için kabus başladı. Sadece Kazakistan'daki değil, başta Rusya olmak üzere, eski Sovyet topraklarındaki tüm zenginler tabakası için de kabus başladı. “Zenginler tabakası”nın kabusu, ABD ve diğer tüm emperyalistlerin de kabusudur.

Bu kabusun arkasında, eski Sovyet topraklarında işçi sınıfı ve emekçi halkların burjuvaziye başkaldırısı var.

Cesaret gibi ayaklanma isteği de emekçi sınıflar, yoksul kitleler arasında bulaşıcıdır.

13 Ocak 2022

TEHLİKELİ EŞİK

11 Eylül 2001'de bizzat ABD'nin provokasyonu, dünya işçi sınıfı ve emekçi halklarına karşı ilan edilen küresel iç savaşın kaçınılmaz devamı olarak, ABD, İngiltere ve Avrupalı emperyalistlerin hazırladıkları büyük yıkım savaşı aşaması gelip kapıya dayandı.

İşin şaka kaldırır tarafı yok. Gözlerimizin önünde ağır çekim büyük bir yıkım savaşına sürükleniyor dünya.

ABD-NATO ikilisinin Ukrayna üzerinden Rusya'yı savaşa sürüklemeye çalışması karşısında Kremlin, hiç olmadığı ölçüde sert tonda konuşmaya başladı. Washington Post'a "sızdırılan" haberlere göre bizzat Putin'e karşı yaptırım kararı alma hazırlıkları var ve bizzat Beyaz Saray böyle bir adımı destekliyor! Kremlin, "bütün ilişkiler kesilir" diye uyarıyor. Diğer taraftan NATO'nun genişlemesine karşı art arda yapılan açıklamalar, ABD-NATO'dan yazılı garantiler istemeler, durumun yakıcılığını gözler önüne seriyor.

Gerek Cenevre'deki heyetler görüşmesinde, gerek Peskov aracılığıyla yapılan açıklamada, gerekse Lavrov'un yıllık basın toplantısında, bu "yazılı garantiler" sözü özenle vurgulandı. Bunun bir mantığı var. 89-91 karşı-devrimleri döneminde Berlin Duvarı yıkılırken, emperyalistler, o dönemin NATO Genel Sekreteri ağzından "doğuya doğru genişlememe" sözü vermişlerdi. Ama daha sonra tek tek eski Varşova Pakti ülkeleri NATO ve AB tarafından yutulmaya başladığında bu sözler inkar edildi. Bir kısmı "*bu sözü SSCB'ye vermiştik, artık ortada SSCB yok*" (aynen böyle!) diyerek Moskova'yı açıkça alaya alırken, geçtiğimiz haftalarda şimdiki Genel Sekreter Stoltenberg, "NATO hiçbir zaman genişlemeyeceğine söz vermedi" diyecekti.

Oysa bizzat Gorbaçov ile ABD Dışişleri Bakanı James Baker ve Federal Alman Şansölyesi'nin yaptığı görüşmede, iki Almanya'nın birleşmesi konusu konuşulurken, "*NATO doğuya doğru tek bir inç bile genişlemeyecek*" diyorlardı. Aralık 2017'de gizliliği kaldırılan belgelerde bu sözler apaçık ortaya çıkmış durumda. Ama şimdi, bütün dünyanın gözü önünde "biz hiçbir zaman böyle bir söz vermedik" diyorlar! Rusya'nın "yazılı garanti" vurgusu biraz da doğrudan bu inkarlarla ilgili.

ABD-NATO kuşatması karşısında Rusya'nın "sert çıkışı" yeni değil. "Ayyaş ayı" Yeltsin döneminde büyük bir çöküşe sürüklenen (ki bugün bile Sovyet dönemindeki düzeyi yakalayamamış durumda) Rusya, yeniden ayakları üzerine dikilmeye başladığı dönemde, 2007 yılındaki Münih Güvenlik Konferansı'nda ilk ciddi meydan okumasını yapmıştı.

Putin meşhur Münih konuşmasında, emperyalist ekonomilerin, satın alma paritesine göre BRICS (Brezilya, Rusya, Hindistan, Çin, Güney Afrika) ülkelerinin gerisinde kaldığına işaret ederek, "tek kutupluluğun sonu"nu ilan etmişti. Aynı konuşmada 17 Mayıs 1990'da NATO Genel Sekreteri'nin "*Almanya dışında herhangi bir ülkeye NATO ordusu yerleştirmeme konusunda SSCB'ye kesin bir güvenlik garantisi verir*" sözlerine binaen, "bu garantiler şimdi nerede" diye soruyordu.

O soruyu yıllar sonra yeniden ve yeniden sordu Moskova. Rakiplerinin alenen yalanlaması karşısında, bu defa "yazılı garantiler" talebiyle dikildi karşılarına.

2007-2008 yılı, kapitalist dünya için kötü ünlü "mortgage krizi"nin patladığı dönemdi. Aradan yıllar geçti. Bir türlü atlatamadığı bu krize ek olarak küresel salgınla birlikte emperyalistler için durum daha kötü bir hal aldı. Uluslararası arenada üst üste yaşadığı bozgun, çöküş hali ve tüm dünyada bu yüzyılın başında başlayıp giderek ivmelenen emekçi yığınların kapitalizme ve emperyalizme karşı isyan ve ayaklanma hali, dönemin ana dinamikleridir.

Emperyalist devletler, özellikle de ABD ve İngiltere, emperyalist-kapitalist sistemin çöküşünü engellemek için gittikçe saldırgan hale geliyorlar. Saldırganlıkları tüm dünya işçi sınıfı ve emekçi, yoksul halklarına karşı. Ama bilhassa sosyalizm korkusundan dolayı, eski Sovyet topraklarına, Çin ve demokratik Kore Halk Cumhuriyeti'ne, yüzyılın komünü Küba'ya karşı özel bir saldırganlık politikası izlemekteler.

Rusya, kendi varlık koşulları gereği, bu saldırganlığa karşı koymak zorunda. Ve Rusya ile Çin'in o dev savaş kapasitesi devreye girdiğinde emperyalistler, hendek önüne gelmiş topal eşek örneği duraksamak, atacakları adımı bir değil, yüz defa düşünmek zorunda kalıyorlar.

Rusya, silah sanayisinde yarattığı muazzam gelişmeleri Suriye başta olmak üzere bir dizi "sıcak sahada" sergileme fırsatı buldu. Bir dizi alanda yakaladığı muazzam teknolojik üstünlükle oturuyordu müzakere masalarına. Münih Konferansı bir dönüm noktasıysa, hipersonik silahları ordu envanterine kazandırmış Rusya'nın "yazılı garanti"

talebiyle gittiği Cenevre müzakereleri, ikinci bir dönüm noktasıdır.

Rusya artık asla “alttan almayacağı”nı” ilanını yapıyor. Cenevre’de masaya koyduğu talepler belgesinde “NATO’nun gelecekteki herhangi bir genişlemesini, Rusya yakınlarında taarruz silahlarının konuşlandırılmasını ve Doğu Avrupa’daki Batı işbirliğini ve askeri manevraları büyük ölçüde azaltmayı taahhüt eden bir metnin imzalanması” yazıyor. Lavrov’un deyimiyile “bu üç talep kilit önemde” ve “Batı bu taleplere önümüzdeki hafta yazılı yanıt verecek”.

Yıllık basın toplantısında Ukrayna meselesinin kırmızı çizgi olduğunu birkaç defa vurguladı Lavrov: “Kuzey Atlantik Antlaşması Örgütü’nün hemen sınırlarımızın diğer tarafında belirmesini, özellikle de Ukrayna yönetiminin izlediği politika düşünülecek olursa, asla kabul etmeyeceğiz. Dahası bu, bizim için bir kırmızı çizgi, gerçek bir kırmızı çizgi. ... Ukrayna NATO dışında kalsa dahi, Amerikalılar, İngilizler ve diğer Batı ülkeleri ile ikili anlaşmalar üstünden bu ülkeler Ukrayna’da askeri tesisler ve Azov Denizi’nde üsler kurabilir. Bu da bizim için kabul edilemez bir şey, zira komşu ülkelerimizin topraklarına Rusya için tehdit oluşturacak saldırı silahları konuşlandırılması da bizim için bir diğer kırmızı çizgi”.

ABD-NATO cephesinden “talepleri kabul etmeyeceğiz” yollu açıklamalar geldikçe, Rusya cephesinden yapılan her açıklamanın tonu daha da sertleşiyor. Ribakov “müzakereler çıkmazda, bu durum önümüzdeki günlerde yeniden masaya oturmayı gereksiz kılıyor” derken, Peskov “NATO’nun genişlemeye devam edeceğine dair İttifak’tan gelen açıklamaları duyuyoruz. NATO’ya yeni ülkeler çağıran ABD’li yetkililerin açıklamalarını duyuyoruz. Finlandiya ve İsveç’ten bahsediyorum. Topraklarındaki asker sayısının artırılmasını talep eden bazı NATO ülkelerinin açıklamalarını duyuyoruz. Hal böyleyken gerilimi düşürmemiz mi gerekiyor?” çıkışıyla “yazılı yanıt” isteklerini tekrar tekrar vurguluyordu.

Rusya sadece açıklamalar yapmakla kalmadı. Batı bölgelerinde geniş çaplı askeri tatbikata başladı. Ukrayna sınırına 10 bin asker daha kaydırıldı. En doğu kesiminde ordunun savaşa hazırlık durumunu görmek için “baskın denetim” yaptı. Tüm bu adımları salt “güç gösterisi” olarak görmek büyük bir hata olur.

ABD-NATO’nun Rusya’yı Ukrayna üzerinden sıkıştırılmaya ve bir savaşa çekmeye çalıştığı aşikar. Washington-Brüksel ikilisi, Kiev’de iktidara getirdikleri neo-Nazi faşistler üzerinden “kullanışlı aptallar” elde etmiş durumdadır. CIA eliyle paramiliter güçlere askeri eğitimler verildiği, bunların Rusya’nın başına bela edileceği haberleri emperya-

list basında sık sık dile getiriliyor. Ukrayna'yı tümden yıkıma götürme pahasına Rusya'nın sinir ulariyla oynuyor, onu köşeye sıkıştırmaya alışıyor.

Ancak tüm emperyalistlerin tam ve sağlam bir bütünlük içinde olduğunu da düşünmemek gerek. Emperyalistler arası çelişkiler; özelikle Fransız-Alman emperyalistlerinin ABD-İngiliz emperyalistleriyle olan çelişkileri dış politikalarına da yansıyor.

Örneğin, AB savunma bakanlarının toplantılarında kabul edilen "askeri strateji belgesi"ne, Fransız bakan tarafından yüklenen anlam bu rahatsızlığı dışa vuruyor. Fransız bakan, "Yeni askeri stratejik belgesiyle, birlikte inşa ettiğimiz savunma, Avrupa için, sorumluluk alan, vatandaşlarını koruma kapasite ve özgürlüğüne sahip, hareket edebilen ve bulunduğu yerde çıkarlarını koruyabilen bir Avrupa yaratmak istiyoruz" şeklindeki sözleri bunun açık örneğidir.

Tüm bu yoğun çelişki ve çatışmalar, emperyalist-kapitalist sistemin çöküş döneminin, emekçi halkların küresel başkaldırılarının en yoğun olduğu şartlarda gerçekleşiyor. Masa başı planların hemen hiçbir şansının olmayışının temel sebeplerinden biridir bu. "Planlanmış sınırlı savaşların" hızla büyük yıkım savaşlarına evrilebileceği, tüm bu yıkım ve acının içerisinden emekçi halkların devrimlerinin gerçekleşeceği bir altüst oluş dönemindeyiz.

Unutulmasın. Savaş, insanlık için bir yazđı değil elbette, ama kapitalist sistem için bir yazđı niteliğinde. Kapımıza dayanan büyük yıkım savaşlarından kurtulmak için kapitalist sistemden kurtulmak gerekiyor. Günümüz dünyası bu kurtuluşun bütün koşullarını barındırıyor.

15 Ocak 2022

“REEL” FAALİYET!

Gezi günlerinde “yeni kuşak” genç eylemcilerin, Twitter başta olmak üzere, çeşitli sosyal paylaşım ağlarında “estirdikleri fırtına”, hiç kuşku yok, özellikle sosyalist hareketin ağırlıklı bir bölümü için kelimenin gerçek anlamında “yeni” bir olguydu. Öte yandan, Taksim Dayanışması toplantılarında bu genç kuşak eylemciler, bilmem kaç bin takipçileri olduğunu ifade ederek konumlarına bir “ağırlık kazandırmak” da istiyorlardı.

Her yeni olgunun ilk andaki o parıltısı kişinin gözlerini kamaştırır! Bir iletişim aracı olarak sosyal medyanın, hareketi yaratmak değil de, aslında koşulları olgunlaşmış ve/veya patlamış bir hareketi yönlendirmek gibi bir işlevinin olabileceği kavranamamış, hareket bu “sosyal ağların” sonucu imiş gibi bir yanılsama oluşmuş durumdaydı. Klasik bir baş aşağı duruş!

Bu “sosyal ağların rolü” konusunu ve gerçek hareketin dinamiklerini “Yeni Evrenin Devrimleri” adlı çalışmada ayrıntılı olarak ele almış bulunuyoruz.

Geniş yığınlar arasında “genel propaganda” son derece önemlidir. Her tür propaganda aracı değerlidir. Sosyal medya ağları gibi hızla etkileşime girme özelliği taşıyan araçlar, hiç kuşku yok, çok daha vazgeçilmezdir. Ama... “sanal” özelliklerinin ayırtında olmak, onun “reel” yaşamla bağlantı noktalarını iyi kurmak kaydıyla. “Sanal etkileşimi” gerçek bir ilişki ve etkileşim haline getirmediğince, bu “son derece akışkan alem”de yaratılan etki, hızla kaybolup gider. Dahası, bu aracı kullananları bir “sanal fanus” içine hapsederek, gerçek toplumsal ilişkilerin ve gerçek sınıfsal güç dengesinin görülmesini de engeller hale gelir.

Diğer taraftan, bir başka önemli tehlike de şudur. Özellikle toplumsal koşulların gerçek kitlesel hareketleri yarattığı koşullarda etkinlik gücü bir anda katlanan bu “sanal hareket”, gerçek ilişkilere ve gerçek örgütlülüğe dönüşmediği müddetçe, geniş emekçi yığınların değil, “reel hayatta” örgütlü olan güçlerin kazançlı çıkacağı ortamlar yaratmaktadır. Başlangıçta verdiğimiz Dayanışma toplantısındaki genç eylemciler gibi, bireysel etkinlik alanlarının sınırsızlığı yanılsamasına

kapılan ve özünde “toplumsal atomizasyonun taşıyıcıları” haline gelen eğilim güçlenir. Oysa bu eğilim, özünde, sermaye egemenliğinin esnek çeperleri içinde “etkin örgütsüz hareket” yaratarak, örgütlü sermaye güçlerinin dayanakları haline gelmektedir. (Bakınız “renkli devrimler”)

Sermaye güçleri, sanal alemde de “örgütlü hareket” üzerinden güçlü bir yönlendirme etkisine sahiptir. Sermaye sınıfına karşı burada da örgütlü karşı duruşun gerçekleştirilmesi gerekir. Bu, işin temel yönlerinden biridir. Diğeri ise şu. Bizzat sanal alemdeki etkinliğin gerçek hayattaki faaliyet üzerine oturtulması gerekmektedir.

Bu noktayı özellikle vurgulamak istiyoruz. Çünkü sosyal medya mecraları, “toplumsal muhalefet” açısından çoğu zaman bir “katarsis alanı” haline geliyor. Her tür bilgi, görüş, eleştiri, sövgü, iç acıttıcı olay, isyankar çağrılar... büyük bir hızla dolaşıma giriyor. Kısa bir zaman diliminde binlerce ve binlerce insanın etkileşim alanından geçiyor. Tepkiler gelişiyor. Bu tepkilerin neredeyse tamamı sanal alemle sınırlı oluyor. Tepki verenlerin çok büyük bir kısmı “bir görev yapmanın rahatlığı” ile “gerçek yaşama” dönüyor. Geriye gerçek bir tortu bile kalmıyor.

İş dönüp dolaşıp gerçek hayatta, gerçek insanlarla, somut gerçek araçlarla kurulan bağlara gelip dayanıyor.

Çözüm bilinmedik, yepyeni bir şey değil. Tam tersine, proleter hareketin tüm tarihi boyunca başvurduğu temel yöntemden, “bıktırıcı günlük faaliyet”ten başka bir şey değil. Birebir temas, somut, gerçek (“reel”) bağ ve ilişki, gerçek hayatın yük ve sorunlarının, bir o kadar sevinç ve mutluluklarının doğrudan paylaşılması... “Çağ dışı kalmış, dinazor” alaylarına aldırış etmeden, bir kez daha, dikkatleri bu noktaya çekmek zorundayız.

Birileri çıkıp “bunlar birbirine karşıt şeyler değil” diyecek olursa, “elbette değil” diye karşılık veririz. Başta da belirttik. Her tür genel propaganda aracı önemlidir, değerlidir. Sosyal paylaşım ağları, sanal alem son derece güçlü ve gerekli araçlardır. Ama gerçek hayattaki hareket ve ilişkilerin üzerinde yükseldiği oranda böyledir. Asla gerçek ilişkilerin yerine geçirilecek araçlar değil.

Sosyalist hareketin ve genel olarak toplumsal “muhalefetin” son on yılında gözle görülür bir tek yanlılık gelişiyor. Tehlikeli olan budur. Örgütlü ve örgütsüz çevrelerde etkinliği sanal aleme yığma kolaycılığı gittikçe güçleniyor. Sanal alemdeki tepkilerle gerçek hayatta, sokakta geliştirilen tepkilerin bir karşılaştırılması, bunlar arasındaki orantısızlık, hatta uçurum, anlatılmak isteneni göstermeye yeter!

Bilinen bir gerçektir. İnsanla “uğraşmak” zordur. Yıpratıcıdır. İnsanların hayatına dokunmak, sorunlarıyla ilgilenmek, sadece çalışma ortamında değil, özel hayatlarında uzun mesailer geçirmek, onlarla hemhal olmak, ve meşakkatli uğraşılardan sonra onları yatay ve dikey örgütlerin bilinçli üyelerine dönüştürmek... kitle faaliyetinin özü budur. Ve bu, sanal alemde kotarılamayacak denli kanlı canlı bir “iş”tir!

Bu “iş” için işçilerin kahvelerini, yaşadığı mahalleleri, servis duraklarını, organize sanayi bölgelerini mesken tutmak gerekir. Yetmez. “Kendi evini” unutup, onların evlerinin bir üyesi haline gelmek gerekir. Yukarıda belirttiğimiz gibi, bilinmedik, yepyeni bir “reçete” değil söylediklerimiz. Gittikçe “unutulan” ama aslında faaliyetimizin temelinde oturtmamız gereken çalışma biçimidir.

Asıl güç, gerçek örgütlü güçtür. Burada “örgüt” kavramını en dar anlamıyla, yani siyasal öncü örgüt ve partiler anlamıyla sınırlamıyoruz. Onlar da dahil, işçi ve emekçilerin bizzat kendi öz örgütleri anlamında kullanıyoruz, ki bunların en başında komite ve konseyler, meclisler, forumlar, birlikler ve benzerleri geliyor.

İşçi ve emekçiler bu örgütlerle gerçek bir güç haline getirilmelidir. Bunun yolu “reel” günlük faaliyetten geçiyor.

17 Ocak 2022

BİRLEŞİK VE BİRLİKTE

Her devrimci siyasal örgütlenme, kendi hedeflerini, amaçlarını açıkça ilan eder. İddiası olan, iddiasını açıkça ve güvenle ortaya koyar. Emekçi yığınların karşısına siyasal programıyla çıkar. Onları kendi programı etrafında bir araya gelmeye, o hedefler uğruna mücadele etmeye çağırır. Bu açıdan herhangi bir siyasal programa sahip olmayan bir siyasal örgüt, kendi varlığını geçersizleştirir, anlamsızlaştırır.

Dinci faşizmin krizi derinleşiyor, dinci faşist iktidar sürekli güçten düşüyor. Haliyle tüm siyasal arenada hareketlenme hızlanıyor. Arayışlar, çeşitli iddialarla öne çıkışlar belirgin bir hal alıyor. Her siyasal hareket kendince sürece yanıt vermeye çalışıyor. Elbette her örgütlenme, ittifak, birlik vs. kendi siyasal konumunu güncelleyecek ve emekçi yığınların dikkatini kendi siyasal hattına çekmeye çalışacak. Buraya kadar normal. Normal olmayan, BMG'nin ısrarla ve inatla bundan uzak durması.

BMG niçin var? Salt “birlik olmak” gibi bir siyasal hedef, asla varlık gerekçesi olamaz. Birliğin amacı, hedefi olur ve bunu emekçilere ilan eder. BMG bunu gerçek anlamda yapmış değil. Sınırlı söylemlerle, somut kampanyalarla pratik faaliyet örgütledi şimdiye kadar. Özellikle ilk dönem için dikkatleri üzerine çekmeyi de başardı. Ama kendini var olan diğer oluşumlardan ne ile ayırdığını net olarak ortaya koyamadı. Diğer “birlikler ve bir araya gelişler” karşısında konumunu belirginleştiremedi. İş o raddeye geldi ki, siyasal arenada hemen her çevre bir programla ortaya çıkıp “ortak mücadele” çağrısı yapıyor. BMG ise, kendisi belirli bir misyon ve iddia ile asıl çekim merkezi olması gerekirken, bu çağrıların yarattığı anafora meydediyor. Bunlar, BMG olarak ciddi sorunlarımız arasındadır.

BMG bileşenleri için amaç sadece bir araya gelmek değil. Tek bir süreç olarak iç içe geçmiş, birleşik bir karaktere bürünmüş devrimi başarıma/zafere ulaştırma meselesi. Adımızdaki “birleşik” buradan geliyor. Yoksa sadece bir araya gelmiş olmayı ifade etmiyor. Bu açıdan BMG, kendini doğrudan birleşik devrim hedefiyle tanımlamak durumunda. Geliştireceği söylem ve politikaları, bu temel doğrultusunda olmalı.

Daha önce de dikkat çektik. BMG, dışımızdaki siyasal güçlerin çağrıcısı olacağı siyasal hat ve etkinliklere katılımcı olarak öncülük misyonunu kazanamaz. Tam tersine, ortaya güçlü siyasal bir hat (program) koymak, ve bu doğrultuda gerçekten militan ve gözü pek bir mücadele ile siyasal güçleri ardından sürüklemek zorunda. BMG olarak bu alandaki eksikliğimiz, özellikle son güncel “ittifak arayışları” sırasında daha göze batıcı hale geliyor.

Tüm işçi ve emekçiler için, yoksullar için doğrudan çekim merkezi haline gelecek açıklık ve netlikte bir siyasal programla ileri çıkmalı, tüm antifaşist güçleri böyle bir program etrafında birlikte dövüşmeye çağırabilmeliyiz. Ancak bu şekilde emekçi yığınları da, dışımızdaki siyasal güçleri de sürükleyebiliriz.

Ama gelin görün ki, biz daha “çözüm devrimde” genel söylemini bile kullanabilmiş değiliz. Üstelik şu güncel ayaklanma şartlarında!.. Burjuva düzen, yapılp yapılmayacağı bir seçim üzerinden siyaseti sandığa kilitlemişken, ve sosyal reformistler bile “biz sadece seçime endeksli bir mücadele ve ittifak düşünmüyoruz” derken, kuruluş amacı birleşik devrimin başarılması olan BMG, “çare sandıkta değil, devrimde” demekten uzak duruyor!

Burada boykot veya bağımsız aday ya da bir partinin desteklenmesi vs. türünden somut seçim politikasından bahsetmiyoruz. Bu konularda bileşenler olarak farklı somut politikalar savunuyoruz. Ama sorunumuz şimdi bu özgül politika değil. Daha genel yaklaşımdan, tüm bileşenlerin ortak noktası olan yaklaşımdan bahsediyoruz. “Seçim çare değil, çözüm devrimde” genel söylemi, somut seçim politikasından ayrı olarak, genel kurtuluşun yolunu ifade etmektedir. Ve ne yazık ki biz bu genel doğruyu bile BMG olarak ifade edemiyoruz!

Birleşik devrim doğrultusunda net bir söylem ve net bir duruş sergilenemeyince, ortaya çıkan muazzam siyasal boşluk, burjuva güçler ve onun kuyruğuna takılan sosyal reformistler tarafından dolduruluyor. Nesnel gerçeklik sosyal reformistler dahil herkesi devrimci tarzda konuşmaya itiyor. Her yerde düzenin değişme zorunluluğu dile getiriliyor. Hatta kimi sosyal reformist hareketler doğrudan iktidar konusunu bile gündeme getiriyor. Sosyal reformistler bu siyasal boşlukta “iddialı” söylemlerle rol çalıyor. Ve dahası, tamamen düzen içi program ve birlik çağrılarını, dikkat çekici bir şekilde, BMG'nin kimi bileşenlerinin ilgisine mazhar olmayı başarıyor.

Hiç kuşku yok ki, herkes kendi bağımsız siyasal çizgisini izler, kendi politikasını hayata geçirir. Kimse kimseye ipotek koyamaz. Ama iş sadece bununla bitmiyor. Aynı anda iki ata binilemeyeceği de bilin-

meli. Yani düşünce ve tercihler net olmalı. BMG'nin yüklendiği tarihsel misyon ve bu misyonun başarılması sorunu var. BMG'nin altına imza atanların buna uyma zorunluluğu var. BMG'nin birleşik devrimci bir odak olarak açık alanda bir çekim merkezi haline getirilmesi gerekiyor. Bu görev herhangi bir şekilde tavsadığı anda, siyasi arenadaki boşluk, kaçınılmaz bir şekilde burjuva güçler ve onların dümen suundaki sosyal reformistler tarafından doldurulacaktır.

İçerik tartışmalarını bir yana bırakarak söyleyelim ki, bugün “it-tifak tartışmaları” aynasında karşımıza çıkan şey tastamam budur. Boşluk, devrimci tarzda doldurulmalıdır.

19 Ocak 2022

DEVİRİMCİ ÇIKIŞ

Kapitalist dünya altüst oluyor. Savaş gerilimleri ve sıcak çatışmalar dört bir yanda. Önlenemez çöküş süreci derinleşiyor. Boşlukta gerçekleşmiyor bu çöküş. Sert bir sınıflar savaşımı koşullarında gerçekleşiyor.

Bunalım ve çöküş, “soyut” değil, elle tutulur bir nesnellik. Uluslararası proletarya ve geniş emekçi kesimlerin mücadelesi, hem bu şartlardan doğuyor, hem de bu şartları “yaratıyor”, değiştiriyor.

Dünyayı sadece yorumlamaya çalışan edilgen bakışla kriz ve bunalımın, bu aynı sürecin diğer kutbu olarak işçi ve emekçi milyonların mücadelesinin kavranabilmesi mümkün değil. Bilmek ve anlamak, yorumlamak, ancak pratik bir süreç olarak mümkün. Pratiğin, devrimci pratiğin dışında bir anlama/kavrama süreci çarpıktır, gericidir.

Kriz, bunalım, doğanın ve toplumun yıkımı, hatta imhası... genel kabul gören tespitlerdir. Eski dünya, kapitalist uygarlık, tüm yerküreyi uçurumun kıyasına getirme pahasına ayakta kalma derdinde. Ama süreç tek yönlü değil. Emekçi halklar ve uluslararası proletarya da bu yıkım ve imha eğilimine karşı ayaklanma halinde. Eski ile yeninin kıyasıya bir mücadelesi var orta yerde. Özellikle son çeyrek asırdır bu sert kavganın çeşitli uğraklarına tanık oluyoruz.

Sorunu bu bütünlüğü içinde ele almayan, tekil parçalara yoğunlaşan, bu haliyle “bu somut sorunlara” çözüm üretmeye çalışan çokça siyasal eğilim ve hareket var her yerde. Niyetleri ne olursa olsun, yolları, dönüp dolaşıp düzen güçleriyle kesişiyor, onlara yakın duruyorlar. Burjuva dünyadan düşünsel ve pratik kopuşu gerçekleştirmiyorlar. Hiç kuşku yok ki bu, sınıfsal konumlanmış meselesidir.

Tüm dünyada kapitalist sistem, onun bir parçası olarak Türkiye kapitalist düzeni ve siyasal biçim olarak dinci faşizm, önlenemez bir çöküş içindeyken, işçi sınıfı hareketinin yapacağı tek şey, tüm bu çöküş dinamiklerinden kendi iktidarını bir devrimle kurmak için yararlanmaktır. Bütün gücüyle burjuva düzeni ve burjuva iktidarları yıkmanın yollarını bulmaya çalışmaktır. Proletarya ancak devrimci ise bir güçtür, aksi halde bir hiç olmaya mahkumdur. Proletaryanın siyasal hareketi ve sınıf partisi, sadece ve sadece devrimci pratik ile kendini dönüştürücü

güç haline getirebilir.

Güncel siyaset diline çevirecek olursak... Burjuva siyasi arena tam bir keşmekeş halini almış durumda. Dinci faşist iktidar sürekli güçten düşüyor. Sermayenin kurmak için didinip durduğu acımasız topyekun faşist diktatörlük, bir türlü ayakları üzerine dikilemiyor. Ekonomik kriz derinleşiyor. Korkunç bir yoksullaşma ve yıkım milyonlarca emekçiyi pençesine alıyor. Kopkoyu bir faşist baskı ve saldırganlık, işçi ve emekçileri, Kürt halkını, kadınları, gençleri, tek sözle yeni toplumun tüm direngen güçlerini bastırmaya çalışıyor. Kriz ve emekçi yığınların sert mücadelesi, burjuva siyasi dünyayı ve bir bütün olarak sistemi derin bir bunalıma sürüklüyor.

Baskı ve saldırının sonuç alamadığı bu koşullarda burjuvazi, “siyaseti sandığa kilitleme” yoluyla emekçi yığınlarda yeni bir beklenti yaratma çabalarına hız veriyor. Emek cephesinde yapılması gereken şey, kapitalist düzeni ve burjuva iktidarı yıkacak, emeğin iktidarını kuracak bir devrim cephesinin, devrimci odağın yaratılması iken, sosyal reformist ve uzlaşmacı partiler emekçi sınıfları sermayenin manevraları ile oyaltıyorlar. Sosyal reformist ve uzlaşmacı partiler emekçi sınıfların tüm dikkat ve enerjilerini ağırlıklı olarak düzen içi çözümlere çekmeye çalışıyorlar. Çok genel hatlarıyla durum bu.

Bu şartlarda gerçek anlamda sonuç almak için, devrimci proletaryanın bağımsız sınıf çizgisinin güçlendirilmesi gerek. Yalnızca devrimci proletarya, girişeceği devrimci pratik ile burjuva egemenliği altüst edebilir. Devrimci proletarya ve onun sınıf partisi, özellikle bu dönemde, bağımsız devrimci çıkışlarla siyasal arenaya yön vermelidir.

Emekçi yığınların, Kürt halkının, gençlerin, kadınların, cümle ezilenlerin çıkarı bu burjuva düzenin ve onun siyasal kurumlarının şu ya da bu biçimde reforme edilmesinde değil, onların tümünden havaya uçurulmasındadır. Kavga bayraklarına her şeyden önce “emeğin iktidarı/halk iktidarı” yazılmalı. Şu ya da bu burjuva hükümet yahut “yetkisi artırılmış/güçlendirilmiş bir parlamento” için değil, emeğin iktidarının başa konulduğu bir devrim programı için emekçi kesimler kavgaya çağrılmalı. Ve her yerde böyle bir siyasal kampanya ile bağımsız eylemler örgütlenmeli, bağımsız devrimci çıkışlar gerçekleştirilmeli.

Unutulmasın. Devrimci proletarya ve onun devrimci sınıf partisi, böylesine yoğun devrimci dönemlerde siyasal olarak kendi bağımsız çizgisini net bir şekilde ortaya koymazsa, sıradanlaşır. Proletaryanın bağımsız sınıf çıkarının birinci koşulu, burjuva egemenliğin bir devrimle yıkılarak emeğin iktidarının kurulmasıdır. Bu temel amaçtan söz

etmeden “sınıf”tan, “sınıf çıkarları”ndan söz edenler emekçi sınıfları aldatmaya çalışanlardır.

Devrimci durum koşullarından geçiyoruz. Bu koşullarda proletaryanın bağımsız sınıf çıkarları, devrimci bir çıkışla öne çıkarılabilir. Böylesi tarihsel bir görev en başta Leninistlerin omuzlarında duruyor. Bu nedenle Leninistler, sağlarına-sollarına bakmadan, kendi güçlerine dayanarak bu devrimci çıkışı gerçekleştirmeliler.

Şimdi her zamankinden daha büyük bir enerjiyle harekete geçme zamanı.

22 Ocak 2022

DURUN BAKALIM!

Dinci faşist iktidar vites yükseltiyor. Tehdit ve zindan baskısını artık kendinden olmayan herkese karşı kullanıyor. Kopup gelmekte olan çığı görüyor. Korkuyla, baskıyla, tehditle önünü alma telaşında.

En tepedekinden başlamak üzere dinci faşizm, saldırganlıkta sınır tanımayacağını dünya aleme ilan ediyor. Hem de sadece sözle değil, en vahşi eylemlerle...

HDP binalarına yapılan katliam saldırıları malum. Devlet, saldırganları tutuklamıyor bile. Bizzat dinci faşizmin planladığı belli bu saldırıların failleri ellerini kollarını sallayarak bırakılıyor. Yetmiyor, her tür aykırı ses, alenen tehdit ediliyor. Hem de iktidarın en tepe noktalarından!

“Sokak röportajlarına müdahale timleri” serseri mayın gibi dolaşiyor ortalıkta. Dinci faşist iktidar aleyhine konuşanları türlü çeşit yöntemlerle susturmak için hazır ve nazırlar. Yetmedikleri yerde polis ve savcılık giriyor devreye.

Sayırsız örnek vermek mümkün. Bütün bu faşist saldırganlık ve saldırganlığın dinci faşist iktidar tarafından açıkça sahiplenilmesi bize bir şeyi son derece net anlatıyor: Dinci faşist iktidar ve faşist devletin işçi sınıfına, emekçi kitlelere, devrimci demokratik güçlere saldırıları şiddetlenerek artacak.

Hazır olay bulamazlarsa “arşivden” olay çıkartıyorlar. Yeter ki faşist çeteleri bir şekilde eyleme sürebilsinler... yeter ki karşı cenahta bir korku, bir sinme emaresi görebilsinler!

Şimdi bir de “dil kopartma” meselesi çıktı! Türlü çeşit dernekler eşliğinde tosuncuklar salındı sahaya önce. Suç duyuruları, basın açıklamaları, aleni tehditler... Yetmedi, bizzat RTE çıktı mihraba ve “O uzanan dilleri yeri geldiğinde koparmak bizim görevimizdir” dedi. Üstelik de yıllar öncesine ait bir şarkı sözleri için! İdrak kapasitesinin bu denli yavaş olması şaşılası doğrusu!

Sorun ne şarkı sözü, ne tekil bir sanatçı. Sorun, işlerin dinci faşist iktidar için sarpa sarması. Emekçi milyonlarda biriken korkunç öfke. Patlamak üzere olan ayaklanmanın yarattığı basınç. RTE ve ekibi, “ön-

leyici hamle” derdinde. Bir yandan kendi kitle tabanını konumlandır-
maya çalışıyor, diğer yandan gittikçe genişleyen ayaklanma güçlerine
tehdit ve baskı ile korku salmaya kalkıyor. Böylece kararsız unsurların
ayaklanma saflarına geçmesini engellemek derdinde.

Bu vakadan önce RTE, “sokağa çıkanları önümüze katarız” çığ-
lıklarıyla tehdit ediyordu. Üstelik burjuva muhalefette herhangi bir
sokak çağrısı yokken, onların adını anarak yapıyordu bu tehdidi. Amaç
açıktı. Yüzünü daima sokağa dönen emekçilere, yoksullara, Kürt hal-
kına, kadınlara ve gençlere idi bu tehdit. Şimdi benzer adımları en az
beş yıldır piyasada olan bir şarkının sözleri için yapıyor. Çemberi daha
da genişletti. Sanatçı ve aydınları da tehdit kapsamına alıyor.

Dinci faşist iktidar korku havası yaratmaya çalışıyor. Çünkü biz-
zat kendisi ve tekelci sermaye sınıfı büyük bir korku içinde. “Ayaklar
baş olur” korkusu öylesine büyük ki, gözlerine uyku girmiyor. Başta
işçi sınıfı ve Kürt halkı olmak üzere birleşik devrimin toplumsal güc-
lerinin büyük bir ayaklanmasından korkuyorlar. Sorunun özü budur.

Ama korkunun ecele faydası yok. Bakın yoksul kitleler, Kürt
halkı, işçi sınıfı şimdiden her fırsatta korkusuzluğunu ortaya koymuyor
mu? Her fırsatta meydan okumuyor mu ezilenler? Hemen bütün sokak
röportajlarında “isterlerse içeri alsınlar korkmuyorum” cümlesini duy-
muyor muyuz?

Hiçbir baskı ve tehdit, tarih boyunca kopup gelmekte olan halk
ayaklanmalarına engel olamamıştır. Kan dökebilirler, vahşi linç ayin-
leri düzenleyebilirler. Emekçi halkın evlatlarını zindanlara doldurabi-
lirler. Peki ama bu vahşet, bu kopkoyu baskı, bu kan dökücülük
engelleyebilir mi “gelmekte olanı”? Durdursaydı nice nice kanlı dik-
tatörlükler tarihin çöp tenekesini boylar mıydı hiç!

Dinci faşizmin tehdit ve baskıları da kar etmeyecek. Halklar bir
kez ayağa kalktığında sermaye sınıfının ve onun politik temsilcileri-
nin dizlerinin bağı çözülür. Bilirler yüzlerce yıllık deneyimlerinden.
Hiçbir halk razı gelmez vahşi bir yokluk içinde yok olup gitmeye. İs-
yana durur, ayağa kalkar.

Hiçbir baskı aygıtı durduramadı bugüne kadar kopup gelmekte
olan büyük halk isyanlarını, ayaklanmalarını. Kendi yaşamları için dö-
vüşüyor milyonlar. Dinci faşizmin çabaları boşuna. “Durduramaya-
caklar halkın coşkun akan selini”!

Cesaret bulaşıcıdır! Çoktan her tarafa bulaşmaya başladı. İşte dün
bu dinci faşist iktidara destek veren bir sanatçı bugün onlara meydan
okuyor. “Beni öldüremezsiniz” diyor; “dur bakalım” diyor. Faşizmin

en önemli silahlarından biri artık etkisizleşiyor. Dinci faşist iktidarın ve faşist devletin korku silahı etkisizleşirken, birleşik devrimin toplumsal ordusu, en güçlü, en etkili silahı, cesaret silahını eline alıyor.

Hele bir dur(un) bakalım!

24 Ocak 2022

HASEKE SALDIRILARININ ARDINDAN

Haseke’de 20 Ocak’ta IŞİD’in cezaevine saldırarak başlattığı kenti ele geçirme girişimleri tümünden kırılrsa da, çatışmalar hala devam ediyor. Cezaevinin bir kısmı hala dinci çetelerin elinde ve aralarında yöneticilerin de olduğu çetelerden kaçının kaçmayı başardığı henüz tam bilinmiyor.

SDG 23 Ocak’ta yaptığı açıklamada, hem saldırının nasıl olduğunu anlattı, hem de bir bilanço verdi: *“Saldırı gerçekleştiren bazı çetelerin itiraflarına göre, bu saldırılarda en az 200 çete canlı bomba olarak yer aldı ve bu çetelerden bazıları Serêkaniyê ve Girê Spî, bazıları ise Irak tarafından gelerek Xiwêran Mahallesi’ne yerleşti. 6 ay süren hazırlıktan sonra 20 Ocak’ta saat 19.30 sularında bomba yüklü araçlarla cezaevine saldırı düzenlendi. Cezaevinin içindeki çeteler de görevli sağlık ekiplerine, aşçılara ve güvenlik güçlerime saldırarak kaçmaya çalıştı. Söz konusu memurların akibetine ilişkin henüz net bilgiler elde edilemedi. Çetelerin kaçma girişimi büyük oranda boşa çıkarıldı fakat bazı çeteler cezaevinin yakınındaki İktisat Fakültesi’ne kaçmayı başardı. Yakalanan bazı IŞİD çetelerinden edindiğimiz bilgilere göre, bazı sorumlular Türkiye ve Serêkaniyê gibi işgal altındaki bölgelere kaçmak istedi. Bazıları ise Irak’ın Ramadî bölgesinden geldi ve bu da dikkat çekici. İşgalci Türk devleti ve çeteleri, güçlerimiz IŞİD çeteleriyle uğraşırken Eyn İsa hattında güçlerimizin mevzilerine saldırarak 3 savaşçımızın şehadetine neden oldular.”*

Çatışmalarda şu ana kadar 200 dolayında IŞİD’li öldürüldü, 550 aşkın dinci çete ise teslim oldu.

Saldırı iyi hazırlanmış, daha bütünlüklü bir planın parçası gibi görünüyor. Rojava kaynakları, saldırının ardında Ankara’nın olduğu konusunda ısrarcı. Zaten çoğu Türkiye’nin işgal ettiği bölgelerden gelmiş durumda. Üstelik Haseke’ye yardıma giden SDG güçlerinin de Türk SİHA’larının saldırısına uğradığı ve yardıma gitmesinin engellendiği söyleniyor.

Çetelerin geldiği yer gibi, kullandıkları silahlar da Türk devletiyle bağlantılı. Öldürülen dinci çetelerden ele geçirilen roketatarların TSK envanterinde kayıtlı olduğu görüntülerle belgelenmiş durumda. Bu tür

deliller olmasaydı bile, TC, bölgede haklı olarak baş şüpheli durumda olurdu. Mevcut durumda ise şüpheye mahal yok. IŞİD saldırısı Türk istihbaratının ve kurmaylarının planlayıp yönettiği bir operasyondur. Dinci çetelerin Haseke saldırısıyla birlikte ÖSO-TSK da Ayn İsa ve Til Temir bölgesinde saldırıya geçti. Tam bir uyum ve eşzamanlılık söz konusu!

Sina cezaevinde, aralarında çok sayıda yöneticinin de olduğu 5 bin dolayında IŞİD’li var ve bunlar “tehlikeli” kategorisinde yer alan dinci çeteler. Saldırı sonucu burası tümünden boşaltılabilseydi, IŞİD için muazzam bir silahlı güç hazır demektir. Ve bu güçle Haseke’nin ele geçirilmesi pekala mümkün olabilirdi. Stratejik önemdeki Haseke bölgesinin kaybının, Özerk Yönetim için telafisi çok güç sonuçlar yaratacağı aşikar. Dahası, resmi olarak IŞİD’in elinde bir bölge, Türk devleti için “meşru hedef” olma gibi bir ek avantaja da sahip. Ama işin asıl yönü, bizzat Özerk Yönetimi, özcesi Rojava devrimini geriletmek ve mümkünse boğmak için uygun şartların yaratılmak istenmesidir.

Bölge tüm büyük güçlerin kuvvet yığıldığı bir bölge. İnanılmaz sayıda aktörün çatışan ve iç içe geçen çıkarları söz konusu. Daha dün kanlı bıçaklı olanlar birden bire kardeşleşiyor; eski dostlar düşman oluyor. Dengeler de, taraflar da sürekli değişiyor. Dinci kiralık çeteler, paralı askerler, aşiretler... bu karmaşık ağda kendilerine alan buluyorlar. Türk devleti ise bölge karşı-devriminin en önemli merkez üslerinden biri olarak, Rojava devrimini ve her türden devrimci gelişmeyi boğmak için muazzam bir çaba harcıyor.

Suriye’yi bir “dinci faşist serası” haline getirerek, emperyalist sermayenin ihtiyaç duyduğu her yere bu dinci çeteleri gönderme, bu kiralık katilleri sevk ve idare etme işini Ankara’daki dinci faşist iktidar omuzladı neredeyse on yıldır. Önce IŞİD üzerinden soyundu bu göreve. (IŞİD’in o “ilk çıkış” yaptığı Musul olayları ve TC’nin oradaki tavırları hatırlansın.) IŞİD’in güçlenip Rojava’yı kana boğmasını olanca gücüyle destekledi. (Ünlü “Kobane düştü düşecek” sevinç çığlıkları hala kulaklarımızda!) Ama nihayetinde Rojava devrimi IŞİD canilerinin üstesinden gelmeyi başardı. O zaman devreye doğrudan Türk ordusu girdi. Adım adım işgale başladı Rojava’yı. Serekaniye’den Afrin’e (arada Kobane hariç) bölgeyi ve Idlib’i işgal etti. Tüm bu bölgeleri “dinci faşist yetiştirme çiftliği” olarak kullandı. Yakın dönemde Libya’dan Artsakh’a (Dağlık Karabağ) kadar bir dizi alanda bu tusuncuklarını kullandı. Her fırsatta onları Rojava’ya, Özerk Yönetim’in hakim olduğu alanlara, ayrıca öncelik Rojava’da olsa da, kimi zaman Şam hükümetinin kontrolündeki bölgelere yönlendirdi. Böylece dört

başı mamur bir “toprak tırtıklama siyaseti” yürüttü. İşgal ettiği bölgelere kaymakamlar, valiler atadı; okullar açtı.

Türk devleti bu işgali sadece kendi adına yapmadı. Bir NATO ordusu olarak, İttifak adına da yapmış oldu işgali. Rojava devrimini boğmak istemesi, salt bir “Kürt alerjisi” üzerinden açıklanacak bir şey değil. O, bir demokratik halk devrimi boğmakla görevlidir. İşin “Kürt ulusal sorunu” üzerinden kendi “toprak bütünlüğü” boyutu var kuşkusuz. Ama daha önemlisi, tüm bölge gericiliğini ve emperyalizmi tehdit eden demokratik halk devrimidir. Bu yüzdendir ki, “SDG’ye destek veren ABD ve Uluslararası Koalisyon Güçleri”, Türkiye’nin Rojava işgallerini engellemediler. Bırakın engellemeyi, daha önce çeşitli yazılarımızda gösterdiğimiz gibi, bu işgalin önünü açtılar, hatta Afrin başta olmak üzere işgal hareketini kışkırttılar. Haseke’ye saldıran IŞİD çetelerinin ellerindeki silahların NATO menşeli olması, saldırının arkasındaki güçlerin kimler olduğu hakkında yeterince fikir veriyor.

Bu açıdan bakıldığında, IŞİD’in Sina cezaevi baskını ile başlayan saldırı, bir bütün olarak, tüm bu karşı-devrimci güçlerin bilgi ve onayı ile yapılmakta. Tüm dünya gericiliğinin bu dinci çetelere ihtiyacı var. IŞİD, diğer dinci çeteler onların çocuğudur. Haseke’de sergilenen bu vahşi saldırı da aynı merkezlerin, eğer doğrudan planlama sürecine katılmadıysa, en azından onayı ile gerçekleşmiştir. Türk devletinin ise doğrudan işin içinde olduğuna dair en ufak bir kuşku bulunmuyor. O, “icranın başı” olarak saldırıda yer almış bulunuyor.

Hayat planlara göre ilerlemiyor. Masa başı planlar ne olursa olsun, özellikle halkların özlem ve istemleri, iradeleri sürece dahil olduğunda, apayrı sonuçlar çıkıyor ortaya. SDG ve ona destek veren geniş halk kesimleri, karşı-devrimcilerin Haseke’deki planlarını başarısızlığa uğratmayı başardılar. Henüz tüm çatışmalar bitmese de, dinci çetelerin saldırılarını ezilmiş durumda. Rojava devrimi bir kritik süreci atlattı.

Silahlanmış ve örgütlü bir halkı hiçbir kuvvet yenemez!

26 Ocak 2022

DİPTEN GELEN DALGA

İşçi eylemleri yoğun. Süreklilik gösteriyor. Eylemler gittikçe daha kararlı ve direngen bir nitelik kazanıyor. Art arda kazanımlar da elde ediyor.

İşsizlik kılıcının tepelerinde salınıp duruyor olmasına rağmen işçiler, gittikçe daha istekli bir şekilde eylemlere yöneliyor. Çünkü açlık, her tür “kaygıyı” bastırır vaziyette kendini dayatıyor tüm topluma. Artık ne sabredecek derman kaldı dizlerde, ne gerileyebilecek en küçük bir alan.

Sendikalı oldukları için işten atılan Farplas işçileri fabrikayı işgal ediyor. Polis saldırısı ile işgal kırılrsa da, tek bir eylem bir anda dört bir yanda heyecan dalgası yaratmayı başarıyor.

Kargo çalışanları, motokuryeler, art arda iş bırakma eylemleri yapıyor. Trendyol işçilerinin bir dizi kenti kaplayan kontak kapatma eylemleri örneğinde olduğu gibi patronu dize getiren direnişler örgütlüyor. Onları yine bir dizi kentte eyleme geçen Hepsijet motokurye kargo işçileri takip ediyor.

Sağlık emekçileri, maden işçileri, inşaat işçileri, Çimsataş işçileri, gazeteciler (ki 2009 yılından beri ilk kez grev yaptılar!), belediye işçileri... Gazetelerin emek-sendika sayfalarını şöyle bir karıştırmak durumu görmek için yeter. Her yerde işten atılma, direniş, grev, iş bırakma ve çatışma haberleri var. Bunlar daha bir şey değil. Bu, gelmekte olan dip dalganın şimdilik yüzeyde yarattığı küçük dalgacıklardan ibaret.

Tekrar etmek pahasına altını çizelim. Yoğun devrimci bir dönemden geçiyoruz. Kapitalist düzen durdurulamaz bir çürüme, çöküş ve dağılma sürecinde. Mevcut şartlarda bunalımdan çıkışın tek bir yolu var; o da devrimci proletaryanın mevcut burjuva yapıyı tümünden havaya uçurup, emeğin iktidarını kurmasından geçiyor.

Sorunu bu şekilde görmeyen, tekil sorunlara çözüm üretmekle kendini mükellef gören yaygın bir anlayış var sosyalist harekette. Niyet tartışmasından bağımsız olarak dönüp dolaşıp burjuva düzen güçleriyle yakın platformlara savruluyorlar.

Tekelci kapitalist düzen, siyasal, ekonomik, askeri, tüm kurumlarıyla çöküş halindeyken devrimci işçi sınıfı hareketinin yapması gereken, bu durumdan kendi iktidarını bir devrimle kurmak için yararlanmaktır. Devrimci proleter hareket ve devrimci komünistler hiç te-

reddütsüz bir şekilde kendi bağımsız çizgisini izlemek, bizzat pratik süreçte sürekliliği sağlanmış devrimci çıkışlar yapmakla yükümlü. Devrimci proletarya ve onun sınıf partisi, hakim siyasal uzlaşmacılık atmosferini ancak bu şekilde kırabilir, bağımsız devrimci çıkışlarla sınıf savaşına yön verebilir. Kurtuluşun yolu olarak kavga bayraklarının en başına “emeğin iktidarı” yazılmalıdır.

Tüm bunlar, bugün, içinde bulunduğumuz anda, başa konulması gereken görevlerdir. Uzun süredir bu nesnel duruma sürekli ve sürekli dikkat çekiyoruz.

Sorun, bu görevin nasıl başarılacağıdır.

Bu tür yoğun devrimci dönemlerde günlük faaliyetin önemi inanılmaz derecede artar. Patlamaların yaygınlığı ve etki gücü, çoğu zaman bu temel noktayı gözlerden saklar. Oysa komünistler için yoğun günlük faaliyet hayati önemdedir. İşçilerin kendi yaşam koşullarında küçük de olsa ilerlemeler sağlamak için giriştikleri gündelik mücadelenin dışında kalarak, salt bilimsel doğruları ve büyük amacı (tarihsel görevi) yinelemekle sınırlı kalarak öncülük elde edilemez. İşçilerin uğruna savaşmaya razı oldukları talepler ne kadar sınırlı ve mütevazı olursa olsun, komünistler mutlaka işçilerin bu mücadelelerinin bir parçası olmayı başarmakla yükümlüdür.

Günlük çıkarlar uğruna büyük düşünceleri unutmak (ekonomizm), ufak iyileştirmelerle sonuca ulaşılacağı yanılsamasına kapılmak (reformizm) nasıl çıkmaz yol ise, işçi sınıfının günlük mücadelesinin dışında kalarak yalnızca büyük düşünceleri dillendirmekle yetinmek de o kadar çıkmaz bir yoldur. Tam tersine, her Leninist, işçilerin gündelik mücadelesinin içinde yer almak, patronlara karşı yürütülen tüm mücadelelere ve grevlere katılmak, büyük düşünceleri, kurtuluşun yolunu bu pratik içerisinde dile getirmek, ajitasyon ve propaganda faaliyetini bu temel üzerine inşa etmek durumundadır.

Pratik çalışmamızın en yakıcı görevlerinden biri, yalnızca kadrolarımızın değil, bütün insanlarımızın gündelik faaliyete sürekli katılmasını sağlamaktır. Devrimci ajitasyon ve propaganda faaliyeti, ancak böyle bir pratik faaliyet içinde gerçekten başarılı olabilir; işçi ve emekçi yığınlarında bir karşılık bulabilir. Ancak bu şekilde proleter kitleler ve militan proletarya, bizi, mevcut işçi hareketinin cesur ve ileri bir bölümü olarak görüp onaylayabilir. Gündelik faaliyetin önemine tekrar tekrar dikkat çekme sebebimiz budur.

Dipten gelen dalganın yüzeye vurması artık an meselesi. Yitirilecek zaman yok.

31 Ocak 2022

EMEKÇİLERE NE ANLATACAĞIZ?

Başta işçi sınıfı olmak üzere, emekçi sınıfların, yoksul kitlelerin gittikçe kötüleşen yaşam koşullarına karşı gerçek hareketleri giderek ivme kazanıyor. Artık her gün bir işçi eylemine, zamlara karşı çıkan yoksul emekçilerin sokak gösterisine tanık olmak neredeyse sıradanlaştı.

Gerçek bir devrim hareketi ile karşı karşıyayız. Tekelci kapitalist düzenin ekonomik ve politik krizi bu gerçek, devrimci kitle hareketinin devamlılığının maddi temelini oluşturuyor. Başka bir ifadeyle hareket gelip geçici değil.

Leninistler için bu son derece açık bir olgudur. Öyleyse sınıf savaşının daha sert aşamalarına hazırlık olarak, bu savaşı düzeni yıkacak bir noktaya kadar geliştirmek için ne yapmalı? Emekçi sınıflara, Kürt halkına, işçilere yönelik propaganda ve ajitasyonun içeriği nasıl olmalı? Bu soruya her Leninist büyük bir açıklıkla yanıt verebilmelidir. Bunun için kafaların son derece net olması büyük önem taşır.

Emekçi sınıflar, Kürt halkı, işsiz emekçiler, Aleviler, kadınlar; kıscası bu düzenin tüm ezilen ve sömürülenleri yaşamsal sorunların derinliğinin, yıkıcılığının bilincindedir. Birleşik devrimin toplumsal güçleri, sorunların ağırlığını bizzat yaşamlarında hissettikleri için bu konuda “bilinçlendirilmeye” ihtiyaçları yok.

Evine ekmek götüremeyecek durumdaki kişiye, yoksulluk üstüne söylev vermek son derece anlamsız. İşsizliğin neredeyse intihara sürükleyeceği insanlara, bu sorunun yıkıcılığını anlatmak havanda su dövmek gibidir. Kürt halkına faşist devletin zulmü üzerine propaganda yapmanın değeri yok; Kürt halkı bu zulmün acısını canında, teninde hissediyor vb.

Öyleyse sorun nedir? Sorun şudur: Birleşik devrimin toplumsal güçleri bizden kendilerine kurtuluşun yolunu göstermemizi istiyorlar. Neyi, nasıl yapacaklarını bizden duymak istiyorlar. “Bizden” derken, elbette kendini öncü devrimci güç olarak gören tüm kesimleri kastediyoruz.

Sosyal reformist partiler, ezilen, sömürülen, yaşamdan kovulan, açlık ve yoksulluğa terk edilen birleşik devrimin bu toplumsal güçle-

rine, “mevzi” dedikleri hak ve özgürlükleri kazana kazana, tekelci sermayenin politik iktidarlarını gerilete gerilete kurtuluşa doğru yol alacaklarını vaaz ediyorlar. Sosyalizme de bu yoldan ilerlenebileceğini ileri sürüyorlar. İktidar sorununa gelince... Elbette iktidarın ele geçirilmesi gerektiğini söylerler ama şimdi değil ve dahası mümkünse parlamentoda çoğunluğu ele geçirecek “sosyalist” bir iktidar kurulabileceğini iddia ederler. Eğer bu mümkün değilse elbette günün birinde “devrimle” iktidarın ele geçirilmesi gerektiğinden söz ederler. Ama şimdi değil. Şimdi yapılacak çok işimiz, kazanılması gereken çok mevzimiz; günümüzden söz edersek, şimdi “tek adam rejimini yıkmak, Erdoğan'dan kurtulmak en birinci görevimizdir” derler. Bu en önemli, her şeyin başında gelen görev için CHP'yle işbirliği yapmak, bu gerici burjuva partisini, hatta Akşener faşistini ve partisini desteklemek gerektiğini söylerler.

Kısaca, sosyal reformist parti ve örgütler, istisnasız biçimde, birleşik devrimin toplumsal güçlerine burjuvazinin farklı parti ve güçleriyle işbirliğini vaaz ederler. Bunu doğrudan doğruya ve açıkça yapmayanlar dolaylı ve üstü kapalı biçimde; kitleleri burjuvazinin tüm partilerine ve parlamento dahil, tüm kurumlarına karşı mücadeleye çağırarak yaparlar.

Devrimci sınıf partisine gelince... Leninistler, birleşik devrimin toplumsal güçlerine kurtuluş yolu olarak, sosyal reformist parti ve örgütlerin gösterdikleri yolunu tam tersini gösterir. Her şeyden önce, sosyal reformist parti ve örgütlerin bilinmez bir geleceğe erteledikleri devrim ve iktidar sorununu biz, birinci, güncel ve temel mesele olarak birleşik devrim güçlerinin önüne koyarız. İktidar ele geçirilmeden elde edilecek her şey hiçbir şeydir. Hiçbir güvencesi, hiç bir kalıcılığı yoktur. Ve dahası, burjuvazi, elde edilecek “demokratik” hakları emekçi sınıfları, ezilen ulus ve ulusal toplulukları aldatmakta rahatça kullanabilir; kullanıyor da... Bunun sayısız örneği tarihimizde var.

Demek ki, propaganda ve ajitasyonumuzda, iktidarın bir devrimle ele geçirilmesi ve bunun bilinmez bir gelecekte değil, günün acil, başlıca, temel görevi olduğunu vurgulamak her şeyin başında gelir.

Bunun koşulları var mı? Fazlasıyla var. Düzenin ağır bir ekonomik ve politik bunalımdan geçtiği artık her emekçi bizden daha iyi görüyor. Düzenin bir çöküş, bir yıkım sürecinde olduğu da biliniyor; kabul ediliyor. Birleşik devrimin toplumsal güçlerinin yaşamının artık dayanılmaz hale gelmiş olması bunun somut, elle tutulur kanıtıdır. Sayısı on milyonlarla ölçülen bu sömürülen, açlık çeken, ezilen, yaşamdan kovalanan; düzene, dinci faşist iktidara, polis ve asker zulmüne kin ve öf-

keyle dolu kitleye kurtuluşun yolunun ayaklanmaktan; ayaklanmayla iktidarı ele geçirmekten geçtiğini anlatmalıyız.

Tüm sosyal reformistlerin Leninistlerden farkı, onların bu koşullarda CHP ve diğer gerici-faşist partilerle doğrudan ya da dolaylı işbirliği yaparak Erdoğan'dan ve "tek adam rejimi"nden kurtulmaya çalışmak gerektiğini ileri sürmeleridir. Bu farkın kaynağı meselesi, ayrı bir konudur. Ama fark büyüktür; yüz seksen derecedir.

İşin püf noktasına, emekçi sınıfların, yoksul, işsiz kitlelerin, Kürt halkının güncel pratik mücadeleleri sırasında alınacak pratik tavır konusuna gelince...

Hiçbir Leninist birleşik devrimin toplumsal ordusunun güncel mücadelesine en ufak bir ilgisizlik içinde olamaz. Kurtuluşun devrimde, iktidarın ele geçirilmesinde olduğu propagandasını yapmak, güncel mücadeleden el ayak çekmek anlamına gelmez. Aksine, her Leninist, işçilerin, emekçilerin, yoksulların, Kürt halkının güncel mücadelesinin tam ortasında olmak zorundadır. Bu, her Leninistin bir an bile erteleyemeyeceği güncel görevidir.

Emekçiler, yoksullar, Kürt halkı, güncel mücadele içinde gücünü görür, sınırlar ve güncel mücadeleden kazandığı her küçük "zafer" kendine güvenini artırır. Demek ki, devrimin toplumsal güçlerinin günlük mücadelesinde ufak da olsa "zafer" elde etmeleri için tüm gücümüzle, canla-başla mücadele etmek son derece önemlidir. Bunun önemi, emekçi sınıfların kurtuluşuna doğru atılmış bir adım olmasından ileri gelmiyor. Bunun önemi, emekçi sınıflarla yakın, kopmaz bağlar kurmanın biricik yolunun buradan geçmiş olmasından kaynaklanıyor.

Bununla birlikte, Leninistler, propaganda ve ajitasyonda bu küçük "zafer"lere hiçbir zaman büyük önem atfetmez. Bunun geçici, kalıcı olmayan, iktidar ele geçirilmedikçe hiçbir güvencesi olmayan, burjuvazinin politik iktidar ve faşist devlet aracılığıyla ilk fırsatta geri almaya çalışacağı "kazanımlar" olduğu emekçi sınıflara anlatılmalı.

Emekçiler, özellikle de işçiler bizi anlamakta zorlanmayacaktır. Onlar, bu düzende kendilerini neyin beklediğini bizden daha iyi bilirler. Yazgılarının patronun iki dudağı arasında olduğunu; her an işten atılabileceklerini, yani yaşamdan kovulacaklarını; bugün elde ettikleri maaş artışının bir kaç ay sonra eriyeceğini, kaşıkla verilenin kendilerinden kepçeyle alınacağını herkesten iyi bilirler. Tam da bu nedenle, gerçek, tam ve kesin kurtuluşun bu düzenin bir ayaklanmayla, bir devrimle yıkılıp emeğin devrimci iktidarının kurulmasından geçtiğini "bizi anlamazlar" darlığına düşmeden, emekçilerin kavrama, anlama yeteneğini küçümsemeden anlatmalıyız.

İşsizlik, yoksulluk, ulusal baskı, açlık, faşist baskı ve terör gibi bütün temel sorunların kaynağı tekeller kapitalist düzendir; üretim araçlarının, tüm zenginliğin bir avuç insanın elinde olmasıdır. Propaganda ve ajitasyon çalışmasının içeriğini bu temel üzerine oturtmak gerekir.

Sosyal reformist partiler ve onların yolunda yürüyen oportünistler sorunların kaynağını dinci faşist iktidar ve onun onun başı olarak gösteriyorlar. Leninistler ise, sorunun kaynağı olarak tekeller kapitalist düzeni ve onun politik baskı aygıtı olarak faşist devleti, kurumlarını gösteriyorlar.

Emekçi sınıflar, bu düzende hangi parti iktidar olursa olsun yazgılarının değişmeyeceğini, kendi paylarına açlık, sefalet, işsizlik, baskı ve terör düşeceğini onlarca yıllık deneyimlerinden biliyorlar.

Emekçilere, Kürt halkına, yoksul kitlelere, kadın ve gençliğe gidelim; günlük pratik mücadelelerinde “zafer” elde etmeleri için elimizden geleni yapalım; ve bu temelde devrimci komünist politikamızı hem propaganda hem de ajitasyonla anlatalım.

Bizi anlayacaklar!

4 Şubat 2022

GELİŞMEKTE OLAN DEVRİMİN KENDİSİDİR

İşçi sınıfının eylemleri, ateş üstündeki mısır tanelerinin birbiri ardına ve giderek artmış biçimde patlamaları gibi, her gün bir ya da bir kaç yerde ortaya çıkıyor.

Eskişehir'deki Kıraç Metal işçilerinden Hopa'daki liman işçilerine; moto kuryelerden Zafer tekstil işçilerine, oradan sağlık çalışanlarını bünyesinde barındıran Türk Tabipler Birliği'ne kadar çok geniş bir yelpazedeki emekçi güçler eylem halindedir. Eyleme geçen irili ufaklı fabrika ve işletme sayısı saymakla bitmez.

İşçi eylemlerinin tümü topluma yansıyor değil elbette. Burjuva basın, işçi sınıfı eylemlerinin, devrimci kitle eylemlerinin topluma yansımaması konusunda oldukça hassas ve dikkatli. Ancak yine de gerçekleri tümenden saklamak çoğunlukla mümkün olmuyor. Örneğin, Antep'ten şöyle bir haber sızıyor:

“Antep’te son birkaç günde Zafer Tekstil, Melike Tekstil, Güler Çuval, Has Çuval, Sevinçler Sağlık Ürünleri, Grand Halı, İpek Halı, Kartal Halı, Karar Halı’nın ardından Şireci de düşük zamma karşı iş durdurdu.”

Ancak gelişmekte olan devrimci kitle hareketi bununla sınırlı değil. İşçi sınıfının patronlara karşı gelişen eylemleri yoksul kitlelerin zamlara, hayat pahalılığına, yüksek faturalara karşı kitlesel eylemlerle bütünleşiyor.

Ağrı'nın Doğu Beyazıt ilçesinden Muğla'nın Milas, Köyceğiz, Fethiye, Marmaris ilçelerine kadar oradan Hakkari'nin Yüksekova'sına kadar binlerce insan büyük bir öfke ve kızgınlıkla sokağa çıktı. Bu eylemlerde önemli olan noktalardan biri, eylemlerinin kitleselliği kadar yoksul halkın öfkeli ve kızgın ruh halidir. Kürdistan halkı “Kürdistanca” konuşmaya başlamanın eşiğinde..

Elektrik zammı, asgari ücret ya da başka bir nedenle olsun, git-tikçe sık ortaya çıkmaya başlayan eylemler birbirinden habersiz, birbirinden farklı yerlerde, birbirinden bağlantısız biçimde ortaya çıkıyor. Dar kafalı düşünce “örgütlü” olmadığı, kendiliğinden özellik taşıdığı için bu durumu hareketin zayıflığı olarak düşünür. Oysa bu, hareketin en güçlü yanıdır.

Yüksekova eylemi, eylemin kendiliğinden geliştiğinin görüntüsünü veriyor. Eylem önce birkaç kişiyle başlıyor. Ancak, zaman ilerledikçe ve eylemi başlatanlar kararlılıkla yollarına devam edince eyleme katılanlar giderek kalabalıklaşıyor ve binlerce kişiye ulaşıyor. Ağrı'nın Doğubeyazıt ilçesindeki eylem de “kendiliğinden” bir eylem görüntüsü veriyor. Bu eylemdeki kitlenin kızgınlığı ve öfkesi yoksul kitlelerin ruh halini yansıtmaları bakımından oldukça önemli.

Eylemlerin arasında bir koordinasyon, bir örgütlülük olmaması, devrimci kitle hareketinin toplum içinde ne kadar derin ve sağlam köklere sahip olduğunun göstergesi ve şaşmaz kanıtıdır. Birkaç kişiyle başlayan eyleme kısa zamanda çok sayıda emekçi yoksulun katılması bu derin köklerden ileri geliyor.

Devrimci kitle eylemlerinde iki önemli nokta daha öne çıkıyor. Birincisi, Kürdistan'daki eylemlerde görüldüğü gibi, eylemlerin kısa sürede kitlesel bir özellik kazanmalarının yanı sıra, en basit talepten kaynaklanan eylemlerin dahi kısa sürede “hükümet istifa” sloganıyla ifadesini bulan dinci faşist iktidar karşıtı bir içerik kazanmasıdır.

Eylemlerin bir diğer önemli yanı, Türkiye ve Kürdistan'da eş zamanlı ortaya çıkmış olmalarıdır. Bu son nokta birleşik devrimin, ayak sesleri gittikçe daha çok duyulan bir halk ayaklanmasının zaferi açısından son derece önemlidir. Biliniyor, tekrarlamaya gerek yok: Tekelci sermaye sınıfı ve dinci faşist iktidarın ağzını yüreğine getiren iki büyük halk ayaklanmasının; 2013 Haziran halk ayaklanması ile 6-8 Ekim serhıldanının en büyük zaafı, ilkinde Kürdistan emekçi sınıflarının, ikincisinde Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin birbirlerinin ayaklanmalarına sessiz kalmalarıydı. İstanbul ve Diyarbakır, her iki ayaklanmada aynı anda ayağa kalkamadılar.

Şimdi durum değişiyor. Kapitalist bunalım her iki ülkenin emekçi sınıflarını, yoksul kitlelerini aynı zaman diliminde derin bir yoksulluk uçurumuna yuvarlarken devrimimizin birleşik karakterini de öne çıkarmış oldu.

Birleşik devrimin kendisi gözlerimizi önünde geliştiriyor. Bu koşullarda devrimci komünistler, devrim ve iktidar hedefini kitlelerin önüne koymalıdır. Tekelci kapitalist düzenin çöküş, çözülme, dağılma halini alan ekonomik ve politik bunalımından iki ülkenin işçi sınıfının, emekçi ve yoksul halklarının iktidarı bir devrimle ele geçirmeleri için yararlanmak gerekir. Bunun dışındaki her politika tekelci sermaye sınıfının, dinci faşist iktidarın işine yarar.

Leninistler görev başına! Bu devrimci durumdan, birleşik devrimin gözümüzün önünde hızlı biçimde geliştiği koşullarda iktidarın bir

devrimle ele geçirilmesi için propaganda ve ajitasyonu hızlandıralım. Gelişmeler, sosyal reformist partilerin ve darkafalı düşüncenin sandığı gibi yavaş, sakin ve evrimci biçimde gelişmiyor. Aksine sıçramalar halinde geliyor. Emekçi sınıfların, yoksul kitlelerin bilinci de sıçramalar şeklinde değişiyor. Eylemin başında attıkları slogan ile eylemin sonunda atmaya başladıkları sloganlar arasındaki nitelik fark bilinci nasıl hızlı biçimde değiştiğini göstermeye yeter.

Devrimci koşullar, sosyal reformist politikaların değil, devrimci komünist politikaların kitleler tarafından benimsenmesine uygun. Bırakalım sosyal reformist partiler ve onların izinden yürüyenler seçimlerle, gerici-faşist partileri türlü-çeşitli bahanelerle desteklemekle uğraşsınlar. Biz yolumuza bakalım. Her işçi eyleminde, her yoksul mahallede, yoksul kitlelerin her eyleminde devrim ve iktidar hedefini görünür kılalım.

Yaşam bizden yana!

6 Şubat 2022

DÖRT DEVRİM DALGASI-I

15-16 Haziran işçi sınıfı ayaklanması, Türkiye tekelci burjuvazisinin ve başta ABD olmak üzere emperyalistlerin yüreklerini ağızlarına getirmişti. Türkiye'nin burjuva sınıfı, tarihinde böyle bir korkuyu ilk defa tadıyordu. 12 Mart 1971 faşist darbesinin başlıca nedenlerinden birisi bu idi. Özellikle ABD emperyalizmi, Türkiye tekelci sermaye sınıfına, işçi sınıfı hareketiyle birlikte devrimci hareketi ve yoksul köylü hareketini faşist terörle bastırmasını tavsiye ediyordu.

15-16 Haziran Ayaklanması duru gökte çakan bir şimşek değildi; arkasında yıllara yayılmış irili ufaklı grevler, fabrika işgalleri, yoksul köylülerin toprak işgalleri ve öğrenci gençliğin devrimci kitle eylemleri vardı.

İşçi sınıfı hareketiyle yoksul köylü hareketini devrimci hareketle birleşmeden bastırmak, burjuva sınıf ve ABD için acil ihtiyaç haline gelmişti. Çünkü hareketin gerçek bir devrim hareketine dönüşme belirtileri ve koşulları her geçen gün daha belirgin biçimde açığa çıkıyordu. 12 Mart askeri faşist darbesi, önleyici bir karşı-devrim hareketi idi.

Deniz Gezmiş'in tutsak düştüğü anlarda “nerden geliyorsun” diye soran zamanın İçişleri Bakanına “Devrim yapmaktan geliyorum” yanıtını vermesi, devrim ve iktidar bilincine işaret ediyordu. Bir devrim dalgasıydı...

Tekelci sermaye sınıfı, ilk büyük devrim dalgasının önünü böyle kesti.

İkinci büyük dalga, 70'li yılların ikinci yarısında kabaran görkemli devrim dalgasıydı. İşçi sınıfı, daha baştan itibaren hareketin en önündeydi. İşçi sınıfı hareketine öğrenci gençliğin devrimci kitle hareketi kısa zamanda eşlik etmeye başladı. Kentin yoksul ve küçük burjuva kitleleri arkalarından geldi. Hareket, kasaba ve köyler dahil her tarafa yayıldı; Türkiye ve Kürdistan'ı kapladı.

Tekelci sermaye sınıfı I. ve II. MC faşist hükümetleriyle ilk önlemlerini almaya başladı. MHP'li faşistleri özellikle devrimci öğrenci gençliğin üzerine salarak hareketin önünü kesmeye çalıştı. Sonuç alamadı. MHP'li faşistlerle asker ve polisi koordineli biçimde sahaya sürdü. Bu

politika, ateş üzerine dökülmüş benzin etkisi yaptı.

İşçi sınıfı, grevlerle, fabrika işgalleriyle, politik istemlerle daha bir öne çıktı. Uzun on yıllar sonra ilk defa Taksim'de kutlanan 1976 1 Mayıs'ının kiteselliğinden tekeli sermaye sınıfı ve ABD emperyalizmi gerekli mesajı aldılar. Sınıf savaşı hızla iç savaş aşamasına doğru ilerliyordu. II. MC faşist hükümeti, 1977 1 Mayıs katliamını gerçekleştirerek gerici iç savaş gayri resmi biçimde ilan etmiş oldu.

Tekeli sermaye sınıfının Süleyman Demirel-Türkeş-Erbakan üçlüsünden oluşturduğu faşist II. MC hükümetiyle (Milliyetçi Cephe Hükümeti) ilan ettiği gerici iç, savaş işçi sınıfının, devrimci öğrenci gençliğin, kent ve köy yoksullarının devrimci iç savaşıyla karşılandı. İzmir Tarih "direniş" gerçekte bir ayaklanmaydı. Maraş katliamı örneğinde olduğu gibi, faşist devletin her katliamı büyük devrimci kitle eylemleriyle yanıtladı. Hareket, Türkiye ve Kürdistan'ın her köşesine yayılarak hem nicelik hem de nitelik olarak dev bir dalgaya dönüşüyordu. Dahası, kitle hareketi artan şekilde silahlı biçimlere bürünmeye başlamıştı.

İşçi sınıfının, emekçi kitlelerin, öğrenci gençliğin devrimci kitle hareketinin ve bu hareketin giderek silahlı biçimlere bürünmesinin arkasında Türkiye tekeli kapitalizminin ekonomik ve siyasi bunalımı vardı.

Ekonomik bunalım yapısalı. Aşmak için sömürüyü yoğunlaştıracak ve sermaye birikiminin önündeki tüm engelleri kaldıracak 24 Ocak kararlarına ihtiyaç vardı. Demirel hükümeti, Özal'ın başkanlığında bir kurula kısaca, "24 Ocak Kararları" denilen kısa programı hazırlattı. 1980 24 Ocak Kararları'nın ilanı işçi sınıfının, emekçilerin, yoksul köylülerin ve kent yoksullarının devrimci kitle eylemlerine Türkiye ve Kürdistan tarihinde o zamana kadar görülmemiş bir ivme kattı.

Bu, bir devrim dalgasıydı. Tekeli sermaye sınıfı ve emperyalist-kapitalist sistemin o zamanki jandarması görevini üstlenmiş olan ABD emperyalizmi büyük bir korkuya kapıldılar. Korkunun büyüklüğünü, 12 Eylül askeri faşist darbesinin başı faşist Kenan Evren bir cümleyle özetlemişti: "Biz şimdi burada olmasaydık onlar (devrimci güçler) burada (iktidarda) olacaktı." Tekeli sermaye sınıfı ve ABD, buna tüm emperyalist güçler demek daha doğru olur, durumu işte böyle değerlendiriyorlardı.

12 Eylül askeri faşist darbesi, esas olarak bu korkudan doğan bir ihtiyaçtı. Devrim dalgasının bastırılması gerekiyordu. ABD'nin "our boys"u yani "bizim oğlanlar"ı 12 Eylül askeri faşist darbesini bu koşullarda ve bu ihtiyaçlarla düzenlediler. 12 Eylül 1980 askeri faşist darbesi katıksız bir karşı devrim hareketiydi.

Bu ikinci devrim dalgası, kitlelilik ve kullanılan mücadele araçlarının hem nitel hem de nicel büyüklüğü bakımından birinci devrim dalgasıyla kıyas kabul etmeyecek derecede büyüktü. Bu anlamda faşist Evren, yukarıda aktardığımız ve efendilerinin görüşünü yansıttığından şüphe duyulmaması gereken sözlerinde haklıydı.

Ancak tekelci sermaye sınıfı ve ABD emperyalizminin yanıldığı nokta şuydu: Deniz Gezmiş ve yoldaşlarından farklı olarak, tüm görkemine rağmen bu ikinci devrim dalgası sırasında devrim ve iktidar fikri, örgütlü devrimci güçlerde yoktu. Kimse bir devrimle iktidarı ele geçirmeyi aklından geçirmiyordu.

12 Eylül askeri faşist darbesi, devrimci dalganın koşullarını ortadan kaldıramadı. Ama bir süre için de olsa, devrimci dalgayı bastırabildi.

Koşulları ortadan kaldırılamayan devrimci dalga bir süre sonra tekrar ortaya çıkacaktı.

8 Şubat 2022

DÖRT DEVRİM DALGASI -II

1986'nın 18 Kasım'ında başlayan Netaş grevi, 12 Eylül faşizminin karanlığını yırtan bir kıvılcım olarak düştü sınıf mücadelesinin orta yerine. İşçiler, 12 Eylül faşizminin sıkıyönetim koşullarında örgütlenmeyi başarabilmişti. Bu, faşizmin hiç beklemediği bir gelişmeydi.

Yaklaşık üç yıl sonra 1989'da kısaca, “Bahar Eylemleri” diye adlandırılan işçi sınıfının grev ve çok değişik biçimlerdeki eylemleri patlak verdi. Netaş grevi bir ilk kıvılcımdı. “Bahar Eylemleri” bu kıvılcımın devamı olarak bir meydan okumaya dönüştü. Sadece 7 Mart 1989'dan aynı yılın 18 Mayıs'ına kadarki kısa zaman diliminde yaklaşık 224 grev gerçekleşmişti.

İşçi sınıfı cephesinde bu gelişmeler olurken öte yandan, fazla hissettirmeden, ama geleceği sarsacak gelişme yavaş yavaş kendine yol açıyordu. Bu, Kürdistan'da faşist devletin katlettiği gerillaların ailelerine yapılan “taziye ziyaretleri”ydi. Kürt halkı, yavaş yavaş ve sessiz biçimde devlete meydan okumaya başlıyordu. Bunun bir meydan okuma olduğundan hiçbir şüphe yok. 1990-1992 arası sürecek ve tek elci sermaye sınıfı ile onun politik kurumlarının yüreklerini ağızlarına getirecek serhıldanların ilk filizleri işte bu “taziye ziyaretleri”nde atılıyordu.

Tekelci sermaye sınıfı ve faşist devlet, sürecin nereye evrildiğini kavramakta gecikmedi. Sınıf savaşı bir üst aşamasına, iç savaşa doğru yol alıyordu. Zamanın hükümetinin başı Özal, bir yandan kitlelere “demokratikleşme, devleti küçültme” mesajları verirken, diğer yandan el altından 80'li yılların MHP'li katillerini topluyor; iç savaş hazırlıkları yapıyordu. Yeni bir devrim dalgasının uğultusunu tek elci sermaye sınıfı ve faşist devlet duymaya başlamıştı. Sosyal reformist ve onların izinden giden oportünist hareketlere gelince, onlar kulaklarına gelen uğultuya “kedidir kedi” diyor, kulak üstü yatmaya devam ediyorlardı.

1990, 12 Eylül faşizminin bastırıldığı devrim dalgasının tekrar yüzeye çıkmaya başladığı yıl oldu. Faşist terörle bastırılan ama koşulları ortadan kaldıramayan devrimci dalga kendini tüm yönleriyle kendini gösteriyordu. Kürdistan serhıldan alanlarına dönmüştü. ABD emperyalizminin “Körfez Savaşı”nın yarattığı koşullar Kürdistan devrimine

olağanüstü bir ivme katmıştı. Kürt halkı içinde Kürdistan'ın ilan edileceği umudu yaygınlaşmıştı, UKH ilk defa “Geçici Devrim Hükümeti” konusunu gündemine alıyordu.

1 Mayıslar, devrimci güçlerin faşist devlete ve sermaye sınıfı düzenine meydan okuma, her tarafı savaş alanına çevirme günleri olmuştu. Kürdistan'da gerilla mücadelesinin yanı sıra devrimci kitle eylemleri, serhıldanlar birbiri peşi sıra patlak verirken Türkiye'de de devrimci kitle eylemlerine devrimci silahlı mücadele eşlik ediyordu.

Tekelci sermaye sınıfının buna yanıtı faşist Ağar'ın “bin operasyon yaptık” dediği katliamlar politikası oldu. Açık infazlar, gözaltında ölümler ve kayıplar, “beyaz toroslar” adı verilen kaçırıp katletmeler egemen sınıfın döneme ilişkin ana politikası oldu.

Şüphesiz bu, devrimci durumdu. Ekonomik krize politik kriz eşlik ediyor; kitlelerin eylemlerinde ve devlete saldırılarında olağanüstü bir artış yaşanıyordu. Tekelci sermaye sınıfı egemenliğini, düzenini ancak katliamlarla, ağır faşist baskı ve terörle ayakta tutabiliyordu. “Bin operasyon” dönemiymi; dönemin başbakanı Çiller, devletin politikasını “devlet için kurşun atan da yiyen de şereflidir” sözüyle özetliyordu. Kurşun atmak-kurşun yemek: tekelci kapitalist düzeni, sermaye sınıfı egemenliğini ayakta tutmanın yegane yolu olmuştu.

Faşist devlet, kabaran devrim dalgasını bastırabilmek için, kuşkusuz, emperyalistlerin bilgisi ve onayı dahilinde, yeni bir katliamlar dönemi başlattı. Kürdistan'da köylerin bombalanması, yakılması, boşaltılması, insanların topluca kaçırılıp katledilmeleri; Türkiye'de Sivas, Gazi-Ümraniye katliamları, ev baskınlarında açık infazlar, zindan katliamları, silahlı çatışmalar iç savaşın boyutlarını gösteriyordu.

Devrimin yeni dalgası zindan savaşları ve tutsakları destekleyen emekçilerin eylemleriyle zirveye ulaştı. Başlangıcını 1990 yılı olarak ele alabileceğimiz bu devrimci süreçte Leninist Parti, sınıf savaşımın iç savaş aşamasına geçtiğini; iç savaşta proletaryanın ve müttefiklerinin iktidarın ele geçirilmesi hedefi için savaşmaları gerektiğini, bu hedefin en somut halinin Geçici Devrim Hükümeti olduğunu ortaya koydu.

Faşist devlet ve tekelci sermaye sınıfı bu devrimci dalgayı baskı, terör ve katliamlarla bastıramadı. 2001 Ankara Esnaf ayaklanması, devrim dalgasının zirvesi oldu. Tekelci sermaye sınıfı, emperyalistlerin doğrudan yönlendirmesiyle, alelacele Ecevit-Bahçeli hükümetini düşürdü. Kitlelere umut verecek yeni bir iktidara ihtiyaç vardı. Dinci faşist iktidarın yolu böyle açıldı. Dinci faşist iktidar, bir yandan asla tutmayacağı vaatlerde bulunurken diğer yandan emperyalistlerin açık

desteği sayesinde bol kredi dağıtarak kitlelerin öfkelerini yatıştırmaya çalıştı.

Kürt halkı, uzlaşmacı siyasetin de etkisiyle, dinci faşist iktidarın gerçek, katliamcı, ırkçı, şovenist yüzünü göremedi; umuda kapıldı. 90'lı yıllar boyunca faşizmin ağır baskı, terör ve katliamlarıyla yorulmuş kitlelere, sosyal reformist partilerin ve liberallerin katkısıyla dinci faşist iktidarın vaatlerine kandılar; bekleyişe geçtiler.

Tekrar ayağa kalkmaları için yanılısamalarından kurtulmaları gerekiyordu. Yanılısamalardan kurtulmaya başladıkları an devrimin yeni bir dalgasının başlaması kaçınılmazdı.

2013 Haziran Halk Ayaklanması'na böyle geldik.

10 şubat 2022

DÖRT DEVRİM DALGASI-III

Dinci faşist iktidarın sahte ve demagojik “demokratik” vaatleri bir süre için etkili oldu ve emekçi sınıflar dahil belirli kesimlerde yanılsamalar yarattı.

Dinci faşist iktidarın gerçek yüzünü gizleyip kitlelere olduğundan çok farklı görünmesindeki başarıda, kimi sosyal reformist partilerin, darkafalı liberallerin, uzlaşmacıların özellikle “başörtüsü” bahanesiyle dinci faşistlerle kurdukları “ittifak”ın; dinci faşist iktidarın emekçi sementlerin en yoksullarına gıda-kömür “yardımı” yapmasının; burjuva basının neredeyse hepsinin büyük bir propaganda kampanyasıyla dinci faşist iktidarı desteklemesinin, “demokrat” görüntüsünü pekiştirmeye çalışmasının vb vb payı oldu.

Kürt halkının dinci faşist iktidar hakkında büyük bir yanılsamaya kapılmasında UKH'nin uzlaşmacı siyasetinin önemli bir rol oynadığının altını çizmek gerek. Dinci faşist iktidarın başı, zor durumdaki faşist devlete, savaş hazırlıkları yapması, devletin Kürdistan'da neredeyse ortadan kalkmış otoritesini yeniden sağlaması için gerekli zamanı kazandırmak için olmadık vaatlerde bulundu. UKH'nin dinci faşist iktidarla “barış” görüşmelerine başlaması bu yanılsamaları pekiştirdi. Öyle ki, sonraki süreçte tüm ve gerçek katliamcı yüzüyle Kürt halkının karşısına çıkacak olan dinci faşist iktidar ve onun başına “Kürt halkının dostu” gözüyle bakılır hale gelindi.

Dinci faşist iktidar ve onun başı, tekelci sermaye sınıfının sarsılan egemenliği, kendi iktidarı ve faşist devletin otoritesinin az çok sağlamlaştığına kanaat getirince kitlelerin karşısına gerçek ırkçı, faşist yüzüyle çıkmaya başladı. Artık yüzündeki maskeyi yavaş yavaş indirmeye başlayabilirdi.

Emekçi sınıflar ve Kürt halkı, dinci faşist iktidarın gerçek yüzünü görmeye başladıkça, büyük bir hayal kırıklığı ile yanılsamalarından kurtulmaya başladılar. Zaman zaman yoğunluğu düşse de aslında devam eden iç savaş tekrar yoğunluk kazanma sürecine girdi. Dinci faşist iktidarın polis, asker, sivil faşist terörü kentlerin ilerici-demokrat kitleleriyle emekçi sınıflar arasında dinci faşist iktidara karşı olan kin ve öfkeyi hızla artırıyor.

Patlama, 2013 Mayısının son gününde oldu. Taksim Gezi Parkını ortadan kaldırıp yerine kışla yapma girişimi önce bir avuç kişinin direnişiyle karşılaştı. Dinci faşist iktidarın ısrarı ve direnişi zorla bitirme girişimi ateşe dökülmüş benzin etkisi yaptı. Bir avuç insanın başlattığı direniş, bir kaç gün içinde önce binlerce insanın, arkasından yüzbinlerin katıldığı ayaklanmaya dönüştü. Gezi Parkında bir avuç kişiyle başlayan direniş kupkuru bozkırı tutuşturan kıvılcımdı aslında. Bozkır tutuştu. Bütün Türkiye'ye yayıldı ve Türkiye tarihinde daha önce hiç görülmemiş bir ayaklanma başladı. On milyon insanın katıldığı düşünülen ayaklanma bir aya yakın sürdü.

Ayaklanmanın değerlendirilmesi başka bir konu ama Haziran Halk Ayaklanmasının teknelci sermaye sınıfı egemenliğini temellerinden sarstığı tartışma götürmez. Ne 15-16 Haziran İşçi Ayaklanması ne de 70'li yılların (silahlı çatışmaları da içeren) büyük devrimci kitle eylemleri Haziran Halk Ayaklanmasına benziyordu.

Kürt halkının dinci faşist iktidar hakkındaki yanlısalarından kurtulması için kısa da olsa bir süre daha beklemek gerekecekti. RTE'nin IŞİD'li katil sürülerinin saldırdığı Kobane için “Kobane düşüdü düşecek” açıklaması bu yanlısamanın kırılmasında dönüm noktalarından biri oldu. 6-8 Ekim Serhıldanı böyle patlak verdi. Haziran Halk Ayaklanmasından sonra 6-8 Ekim Serhıldanı, 1991-1992 Serhıldanlarını aşan bir şiddeteydi. Tekelci sermaye sınıfı ve faşist devlet bir kez daha cehennem ateşini görmüştü.

Artık ayaklanmalar, devrimci kitle eylemleri, grev ve gösteriler ateş üstündeki mısır taneleri gibi, durup durup bir orada bir burada patlıyordu. Kısaca, “Hendek Savaşları” adı verilen ama gerçek ve bilimsel tanımlama gerekirse, “Kent Savaşları” dememiz gereken ayaklanma 6-8 Ekim Serhıldanından bir-bir buçuk yıl sonra patladı. Bu ayaklanmanın başlangıç tarihini 2015'in Temmuz'una kadar götürmek mümkün. Kürt halkının devrimci güçleriyle faşist devlet arasındaki çatışmalar en şiddetli aşamasına Kasım 2015-Şubat 2016 arasında ulaştı. Faşist devlet, devrimci güçlere karşı, kimyasal silah dahil, her türlü savaş aracını kullandı.

Bu, birleşik devrimin günümüze kadar gelen yeni bir dalgasıydı. Tekelci kapitalist düzenin ekonomik ve politik krizinin derinleşerek sürmesi devrimin bu son dalgasına süreklilik kazandı. Devrimin dalgası büyüdükçe dinci faşist iktidar güçten düştü; dinci faşist iktidar güçten düştükçe zor araçlarına daha çok sarılarak yüzündeki tüm maskeyi indirdi.

Bugün sosyal reformist partileri bile hareketlendiren işçi sınıfı ve

devrimci kitle hareketinin kabarışı işte böyle bir tarihsel arka plana dayanıyor. Birbiri ardı sıra patlak veren, iş bırakma, grev, fabrika işgali, vb biçimlerdeki işçi sınıfı eylemleri; zamlara, hayat pahalılığına, açlık ve sefalete karşı devrimci kitle eylemleri, protestolar vb vb. bütün bunlar duru gökte çakan şimşek değiller. Tekelci kapitalizmin krizi üzerine gelen pandemi koşullarının kitlelerin sefaletini dayanılmaz noktalara taşıması birleşik devrim dalgasının bu ani kabarışını hazırlayan nesnel koşullardı.

Birleşik devrim, güçlenerek, yeni ve taze güçleri içine çekerek sürüyor. Devrim tek bir hamlelik eylem sonucu olmayacak. Bir dizi ileri atılım, geri çekilme, duraksama ve tekrar ileri atılım sonucu; bir dizi ayaklanma, iki ayaklanma arası bir dizi eylem ve tüm bunların oluşturduğu birikim üzerine gelecek. İşçi sınıfının şu son birkaç haftalık zaman diliminde gösterdiği atılım; emekçi yoksul kitlelerin tutuşmuş bozkır gibi, sayısız yerde ayaklanma eğilimine girmeleri birleşik devrimimizin ne derece olgunlaştığı hakkında bize iyi bir fikir veriyor.

İki ülkenin, Türkiye ve Kürdistan'ın işçi sınıfı, emekçileri, yoksulları, ezilen ve sömürülenleri, gerçek, tam ve kesin bir kurtuluş istiyorlar. Onları böyle bir amaca, böyle bir hedefe sadece tekelci kapitalist egemenliğin tüm kurumlarıyla yıkılması, devrimci bir halk iktidarının kurulması, tüm zenginliğin halkın eline verilmesi; yani bir devrim ulaştırabilir.

Kitlelerin önüne devrim ve iktidar hedefinden başka talepler sürenler onları burjuva sınıf hesabına aldatanlardır.

Birleşik devrim sürüyor; zafere kesinlikle ulaşacak!

2 Şubat 2022

UKRAYNA'DA SAVAŞ YAKIN MI?

Amerikalı, İngiliz emperyalistlere ve onların borazanı durumundaki emperyalist basına kalırsa, böyle bir soru mu olur. Rusya Genelkurmay Başkanlığı'nda köstebekleri varmış gibi, savaşın başlayacağı tarihi, gün itibariyle bile veriyorlar: Şimdilik, 16 Şubat.

Bu algıyı pekiştirmek için, bütün emperyalistler ve onların arkasında küçük birer fino köpeği gibi koşan, Polonya, Estonya, Litvanya, İsrail gibi pek çok devlet, Ukrayna'daki vatandaşlarına bu ülkeyi terk etmeleri için çağrı üstüne çağrı yapıyorlar.

Sadece o da değil. Bu “küçük” ülkeler Rusya-Ukrayna arasında bir savaşı kışkırtmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Tıpkı “baş kaplanın yanına minik çakalların toplanması ve efendilerine yaranmak için sürekli ulumaları” gibi. Oysa Zelensky denen şu komik adamın yönettiği Ukrayna hükümetinin açıklamalarına bakmak gerçeği görmek için yeter.

Bilgi kirliliği, dezenformasyon, ABD'nin Irak işgali öncesi yaptığı propagandayı aratmayacak yoğunlukta. Dışişleri Bakanı Ukrayna tankı üzerinde poz veren İngiliz emperyalistleri bu savaşı kışkırtanların başında geliyor. Bu o kadar açık ki, ayrıca bir kanıt gerek yok. Şüphesiz, İngiliz emperyalizmi böyle bir büyük savaşı kışkırtacak güç ve cesareti ABD emperyalizminden alıyor. ABD emperyalizmi arkasında olmadan kafasını deliğinden çıkaracak hali olmadığı açık. 1982'deki Falkland Adaları “savaşını” saymazsak on yıllardır tek başına bir savaşa girebilmiş değil. İngiliz emperyalizmi, II. Emperyalist Paylaşım Savaşından bu yana, dişleri sökülmiş, kocamış bir kurttur, hepsi bu.

Ama şimdi saldırganlıkta başı çekiyor. Neden? Bunun nedenlerini daha önceki yazılarımızda ele almıştık. Bir cümleyle özetlersek, İngiliz emperyalizmi, dünya hegemonyası sarsılan, çöken ABD emperyalizminin yerini, yine ABD emperyalizminin desteği ile almaya çalışıyor. Bu alanda, Fransa, Almanya, İngiliz ve ABD emperyalizmi arasında bazen açıkça, çoğunlukla alttan alta süren çetin bir rekabet, çatışma, çelişkiler var.

Geçerken belirtelim ki, İngiliz emperyalizminin çabaları boşuna. Çökmekte olan sadece ABD emperyalizminin hegemonyası değil; bir

bütün olarak emperyalist-kapitalist sistemin kendisi; kapitalist üretim biçimidir. Dünya tarihi yeni bir aşamaya gelip dayanmıştır. Bu aşama kapitalizmden komünizme geçiş çağıdır. İnsanlık, komünizme geçişin sancılarını yaşıyor. Elbette acısız, ağrısız bir geçiş olmayacak. Savaş gibi, çekilen büyük acıların en derininde yatan gerçek sebep budur.

Rusya Ukrayna'ya saldıracak mı, ilk saldıran kim olacak gibi sorularla savaşı açıklamaya çalışmak, dar kafalı bir yaklaşımdır. Leninist Parti, çöküş sürecindeki emperyalistlerin kapitalist üretim biçimini çöküşten kurtarabilmek için bir dünya savaşına ihtiyaçları olduğunu açıklayalı uzun zaman oldu. Bu ihtiyaç, emperyalistlerin böyle bir savaşı göze alıp almayacaklarından ayrı bir meseledir. Şimdi, emperyalistlerin böyle bir savaşa ihtiyaç duyduklarını, yakın zamana kadar onlardan "partnerlerimiz" diye söz eden Rusya'daki iktidar yetkililerinden duymaya başladık. Rusya Dışişleri Bakanlığı sözcüsü Zaharova şöyle diyor:

"Anglo-Saksonların ne pahasına olursa olsun savaşa ihtiyacı var. Provokasyon, dezenformasyon ve tehditler, kendi sorunlarını çözmek için favori yöntemleri."

Emperyalistlerin, ellerini sıcak sudan soğuk suya değdirmeden savaş kışkırtma olanaklarını, kabiliyetlerini küçümsememek lazım. Küçümsemiyoruz. Ukrayna'yı mayın tarlasına sürülmüş eşek gibi kullanıp Rusya'yı savaşa zorlamaları mümkün. Donetsk ve Lugansk Halk Cumhuriyetlerine saldırarak Ukrayna, Rusya'yı savaşa girmek zorunda bırakabilir. Bu ihtimal daima akılda olmalı.

Emperyalistler, bir yandan Ukrayna'yı Donetsk ve Lugansk Halk Cumhuriyetleri üzerine, dolayısıyla Rusya'nın üzerine salmak için silaha boğarak cesaretlendirirken, diğer yandan savaşa fiilen girmeyeceklerini açıklayarak Rusya'ya savaşa girmesi için dolaylı mesaj veriyorlar. Burada emperyalistlerin tüm amacı Rusya'yı savaşa çekerek yormak, enerjisini tüketmek, güçten düşürmek ve Ukrayna halkıyla Rusya arasında bir kan denizi oluşturmak.

Emperyalistlerin bu planı çok açık. Bu yüzden, planın farkında olan Rusya, iki Halk Cumhuriyeti'ne saldırmak gibi, çılgınca bir adım atmadıkça Rusya Ukrayna'ya karşı bir savaş başlatmayacak. Çünkü, içinde bulunduğu koşullarda Rusya'nın en son isteyeceği şey savaştır. Bu, eski Sovyet halklarının tüm zenginliğini, tüm varlıklarını çalarak zenginleşen yeni yetme Rusya burjuvazisinin barışsever olmasından kaynaklanmıyor. Kendi ekonomik-toplumsal egemenliğini tam kuramamış, henüz ayakları üzerinde sağlam biçimde duramayan Rusya burjuvazisinin olası bir savaşta tüm çaldıklarını yitirme olasılığının yarattığı kaygıdan kaynaklanıyor.

Dolayısıyla, Rusya'nın bir kaç gün içinde savaş başlatacağı söylentisi, esas olarak bir emperyalist kışkırtmadır. Bu kışkırtmanın gerçek amacına ulaşması Ukrayna'daki faşist iktidarın Donetsk ve Lugansk Halk Cumhuriyetlerine saldırmasına bağlıdır. Böyle bir saldırı olursa, ancak o zaman savaşa kaçınılmaz gözüyle bakabiliriz.

Ancak emperyalistlerin kışkırttığı savaş, önlemeye çalıştıkları emperyalist-kapitalist sistemin çöküşünü durdurmak bir yana daha da hızlandıracak.

Hiçbir güç, insanlık tarihinin gelip dayandığı aşamaya geçişini engellemeyecek!

14 Şubat 2022

DEVİRİM VE İKTİDAR HEDEFİNİ GÖRÜNÜR KILMALIYIZ!

Günün en acil görevi nedir diye sorulsa tereddütsüz devrim ve iktidar hedefini emekçi sınıfların, yoksul aç kitlelerin, kadın ve gençliğin, Kürt halkının bilincinde ve gözünde görünür kılmak yanıtı verilmeli.

Elimize aldığımızda, sıkıca tuttuğumuzda zincirin tümüne sahip olmamızı sağlayacak halka budur. Bunu tespit etmek, politik mücadelede son derece önemlidir. Lenin, zincirin yakalanması, elde tutulması gereken halkanın doğru tespitine özel bir önem verir.

Devrim ve iktidar hedefinin devrimin toplumsal güçlerinin bilincinde, gözünde görünür kılmanın en önemli, en başta gelen görev olduğu tespiti keyfi bir tespit değildir. Tekelci kapitalist düzenin içinde bulunduğu derin ekonomik ve politik kriz, tekelci sermaye sınıfının toplumu eski yöntemlerle yönetemez hale gelmiş olması; buna karşılık başta işçi sınıfı olmak üzere ücretli emekçilerin, yoksul ve aç kitlelerin, Kürt halkının kesin ve kararlı bir mücadeleye atılmış olmaları gerçeğinin bir sonucudur bu tespit.

Tekelci kapitalist düzenin derin bir kriz içinde olduğu herkes tarafından görülüyor ve kabul ediliyor. Buna burjuva güçler de dahil. Bu, tartışmasız devrimci durumdur, devrimci krizdir. Devrimci kriz ya da devrimci durum, iki kavramı da aynı anlamda kullanıyoruz, devrimci politik güçlere bu koşullardan sermaye sınıfı egemenliğini bir devrimle yıkma ve yerine devrimci halk iktidarı kurma görevi yükler.

Sosyal reformist partiler, bu görevden kaçınmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Her şeyden önce, kavramlarla oynayarak, devrimci durum ya da devrimci kriz kavramlarını kullanmamak için örneğin, “çoklu kriz” benzeri kavramları uydurmaya başlamış bulunuyorlar. Şimdi, sosyal reformistlerin her açıklamasında, (burjuva liberal akademik yazında, daha öncesi olmakla birlikte özellikle 2007 krizi sonrası yaygınlaşan, yani doğrudan burjuva liberal düşünceden “aktarılan”) “çoklu kriz” kavramını görüyoruz.

Kavramların bu şekilde bozulmaya çalışılması, bulanıklaştırılması, anlaşılmaz hale getirilmesi sınıf savaşının devrimci görevlerini yerine getirmekten kaçınma çabasının sonucudur.

İşçi sınıfının nasıl devrimci bir atılım içinde olduğu, izaha gerek bırakmayacak kadar ortada. Sosyal reformist partiler bile bu gerçeği itiraf etmek zorunda kalıyorlar. Daha önce de değinmiştik; sosyal reformizmin tüm hallerini kendinde cisimleştirmiş bir parti bile “devrimci demokratik cumhuriyet” ,“tek yol devrim” sloganlarını atmaya başlamıştı. Ancak, tek atımlık barut idi bu. Aslına rücu etmek kaçınılmazdı. Nitekim bu “gürlemelerden” hemen sonra, CHP ve diğer gerici-faşist partilerle hangi düzlemde ittifak kurulabileceği tartışmalarına daldılar.

Öteki sosyal reformist partiler de aynı yoldan yürüyorlar. Onlar da, işçi sınıfı, ücretli emekçiler, Kürt halkı ve birleşik devrimin diğer toplumsal güçlerindeki devrimci atılımı görünce kimi “sosyalist iktidar”ı kurmaktan, kimi “sosyalist Türkiye” talebinden söz etmeye başladı. Kılıçdaroğlu bile “halk iktidarı” vaatlerinde bulunuyor! Örnekler çoğaltılabilir ama bu kadarı da sorunun anlaşılmasına yeter.

Görüldüğü gibi, iktidar sorunu herkese kendini kabul ettiriyor. Başta işçi sınıfı olmak üzere, büyük bir devrimci atılıma girişmiş olan emekçi sınıflar, yoksul ve aç kitleler, sorunlarının kaynağının iktidar olduğunu en azından seziyorlar. Bu devrimci sınıf sezgisi, giderek bilince de dönüşüyor. İktidarı ele geçirmek, devrimci bir iktidar, işçi ve emekçi sınıfların iktidarını kurmak kurtuluşun tek yoludur.

Ancak işin buraya kadar olanı sorunun tek boyutudur. Bu anlamda, aralarında “millet ittifakı” denen gerici-faşist ittifakı nasıl yapar da destekleriz tartışması yapan sosyal reformist partiler bile, işin buraya kadar olan boyutuna ciddi bir itiraz yükseltmezler. Öyleyse bu tek yanlılığı öteki yanla tamamlamak gerekir. Bu, iktidarın bir devrimle ele geçirileceği düşüncesidir.

Evet, propaganda ve ajitasyonumuzu bu bütünlük içinde yapmalıyız. Sadece iktidardan söz etmek yetmez, kitlelere, iktidarın bir devrimle, birleşik devrimle ele geçirilmesi gerektiğini ve ancak böyle ele geçirilebileceğini anlatmalıyız. Sorunun bir tarafını ihmal ettiğimizde en pespaye sosyal reformist partinin, örneğin “adıyla sanıyla sosyalist Türkiye Cumhuriyeti istiyoruz” diyen parlamentarist partinin konumuna düşmek kaçınılmaz olur. Çünkü sosyal reformist partiler de iktidarı ele geçirmek “isterler”. Ama parlamenter yoldan, yani iktidarın asla ele geçirilemeyeceği yoldan, faşist devleti, onun kurumlarını dağıtmadan, yavaş yavaş ve bu kurumlara “sızarak” iktidarı ele geçirmeyi amaçlarlar. Bu, kitleleri burjuva sınıf hesabına aldatmak, onların devrimci enerjilerini asla zafere ulaştırmayacak yolda harcamaktır.

Şüphesiz, Leninistler, sosyal reformistlerle uğraşarak zaman ve

enerjilerini harcayamazlar. Sınıf bilinçli öncü devrimci işçiler, Leninistler bu gerçeklerin bilincinde olarak hareket halindeki işçi sınıfıyla, yoksul kitlelerle, emekçilerle, açlık ve yokluğa mahkum edilen kitlelerle yakın ve sıkı bağlar kurmak üzere, sıkı komünist faaliyet içine girmeliler. İktidar sorunu, emekçi sınıfların, birleşik devrimin toplumsal güçlerinin devrimci girişimleriyle çözülmek üzere, gelip kendini dayatmıştır.

Eylem halindeki kitleler kolayca öğrenirler; sorunu derinden kavrarlar; deyim uygunsu boğayı boynuzundan yakalarlar. “İktidar dışında her şeyin hiç bir şey” olduğunu söylediğimizde bizi anlamakta zorlanmayacaklar. Şimdi elde ettikleri “kazanımların” hiç bir güvencesinin olmadığını; kazanımları korumanın tek yolunun devrimci iktidar kurmaktan geçtiğini söylediğimizde bize hak vermekte gecikmeyecekler.

Şimdi, “1905 Devrim Yılları”nın Bauman’ı olmak zamanı. Birleşik devrimimizin gece gündüz, engel tanımadan, politik uyanıklıkta sosyal reformistlere pabucu ters giydirecek Bauman'lara ihtiyacı var. Çok sayıda Bauman'a ihtiyaç var, fakat Bauman gibi bir tek militanın bile çok şey yapabileceği koşullarda olduğumuzu da unutmamalıyız.

Son derece devrimci koşullardan geçiyoruz. Bu koşullarda devrimci propaganda ve ajitasyonumuzu iki anlama gelmeyecek bir açıklık ve netlikle yapmalıyız. Sosyal reformist düşünce bulanıklıktan, muğlaklıktan, belirsizlikten medet umar. Örneğin, “kamuculuk” der, bunun ne anlama geldiğinden, hangi sınıfın devletinin kamulaştırmasından söz ettiğinden bahsetmez. Örneğin, iktidar olmaktan söz ederler. Ama, iktidarı nasıl ele geçireceklerinden tek kelimeyle olsun söz etmezler; parlamenter yoldan iktidar olmak istediklerinden bahsetmezler.

Devrimci düşünce ise son derece açık olmaktan, netlikten, anlaşılabilir üsluptan medet umar. Örneğin “kazanmak”tan söz etmek muğlaklıktır. Neyi kazanacağını büyük açıklıkla ortaya koymalısın. Muğlaklık, bulanıklık, belirsizlik kitlelerde bilinç yaratmaz. Devrimci bilinç ise hiç yaratmaz.

Devrimci koşullarda, devrimci atılım içindeki işçi sınıfına, emekçilere, yoksul kitlelere, Kürt halkına devrimci hedeflerle gitmeliyiz. Onlara devrim ve iktidar hedefini büyük bir açıklıkla götürmeliyiz; bu hedefi onların gözünde, bilincinde görünür kılmalıyız.

Devrimci koşullarda gerçekten devrimci olan zafere ulaşır.

16 Şubat 2022

KAMUCULUK DEĞİL, TOPLUMSAL MÜLKİYET!

Bu aralar, devrimci komünist parti ve güçler dışında hemen herkes, bütün politik güçler, iki ülkenin emekçi sınıflarına, açlık çeken, açlık içindeki yoksullarına, kurtuluşun mevcut iktidardan, yani dinci faşist iktidardan ve onun başından kurtulmaktan geçtiğini anlatıp duruyor.

Bu iktidardan kurtuluşun yol ve yöntemi olarak seçim ve sandıkları gösteriyorlar. “*Önünde-sonunda sandık gündeme gelecek ve biz bu iktidarı seçimle geldiği gibi göndereceğiz*”; bütün söylediklerinin özü özeti budur. Hepsinin kurtuluş için gösterdikleri yol bu kapıya çıkar.

Bunun için örneğin, başını CHP'nin çektiği gerici/faşist burjuva partileri, bir araya geliyorlar, toplanıyorlar, sonra tekrar dağılıyorlar; tekrar toplanıyorlar ve yine tekrar dağılıyorlar. Gözlerini bu gerici-faşist burjuva muhalefete çevirmiş olan sosyal reformist partiler de aşağı yukarı aynı hareket biçimini tekrarlayıp duruyorlar. Tespih taneleri gibi, bir masanın etrafında toplanıyorlar, kısa bir açıklama yapıp ipi kopmuş tespih taneleri gibi her bir tarafa dağılıyorlar. Elde edilen sonuç sıfır; katedilen yol bir arpa boyu bile değil.

Gerici-faşist burjuva muhalefet partileri bir yana, sekizi bir yerde diyebileceğimiz sosyal reformist partilerin böyle avare kasnak gibi boş dönüp durmaları nedensiz değil. Aralarındaki “ayrılıkları” gideremediklerinden değil. Aralarında ciddi, ilkesel bir ayrılık; politik bir farklılık yok. Tam aksini söylemek mümkün. Bütün bu sosyal reformist partiler arasında en temel meselede; iki ülkenin, Türkiye ve Kürdistan emekçi sınıflarının, açlık ve yoksulluk içindeki ezilen halklarının kurtuluş yolu konusunda bir toz tanesiz kadar fark yok. İstisnasız hepsinin, “sekizi bir arada”nın gösterdikleri kurtuluş yolu gerici-faşist burjuva partilerinkiyle aynıdır: Dinci faşist iktidardan ve onun başından kurtulmak.

Ancak önemli bir fark var. Bu fark şudur: Gerici-faşist burjuva muhalefet partileri, kurtulmak istedikleri dinci faşist iktidarın yerine kendilerini hazırlıyorlar. Sosyal reformist partiler ise, bu gerici-faşist partileri, dinci faşist iktidardan ve onun başından kurtulmak adına destekliyorlar. Yani, başka bir ifadeyle, burjuva gerici-faşist partiler loko-

motif, bunlar ise birer vagondur. Biz bunu söylerken, bu partilere “iftira” filan atmış olmuyoruz. Bu, kendilerinin itiraf ettiği bir olgudur. Bunu, daha önceki yazılarımızda kendi açıklamalarını aktararak göstermiştik; tekrar etmeye gerek yok.

Kısaca, resmen ilan etmemiş olsalar da, sosyal reformist partiler, gerici-faşist burjuva muhalefet partilerini destekleyeceklerini bizzat kendileri açıklamış durumdadır. Bugüne kadarki pratikleri de bu yönde. Dolayısıyla, sosyal reformist partiler, pratikte, sahada, gerici-faşist partileri destekleme politikasında zaten birlik halindedir. Masada sağlama çalışmaları “birlik” sahada, pratikte çoktan sağlanmış durumda. Bunca bir araya gelmeye, toplantıya rağmen bir arpa boyu yol almamalarının nedeni de bu. Bunların durumu eski bir banka reklamında söylendiği gibidir: “Yok birbirimizden farkımız...”

Türkiye ve Kürdistan emekçi sınıflarının, yoksul, işsiz kitlelerinin, kadınlarının gerçek, tam ve kesin kurtuluşu ise, bunların gösterdikleri istikametini tam aksi yöndedir. Kurtuluş, bu düzenin “yeniden kuruluş”unda, restorasyonunda değil, -geçerken belirtelim ki son dönemde dillerine doladıkları “yeniden kuruluş” ifadesiyle tam da bunu anlatmak istiyorlar- düzenin tüm kurumlarıyla yıkılmasından geçiyor.

Düzenin tüm kurumlarıyla yıkılmasından ilk anlaşılması gereken şey, üretim araçlarının toplumsal mülkiyete geçirilmesi, yani toplumsallaştırılmasıdır. Bu, kimi sosyal reformist partilerin, gerçek anlamını gizledikleri “kamuculuk”la aynı şey değil. Sosyal reformist partiler, “kamuculuk” kavramıyla, üretim araçlarının ve yaratılmış bulunan tüm zenginliğin toplumsal mülkiyete geçirilmesi değil, burjuva faşist devletin mülkiyetine geçirilmesini ifade etmiş oluyorlar. Ama bu partiler ileri sürdükleri “kamuculuk”un gerçek anlamını gizleyerek sanki üretim araçlarının emekçi sınıfların mülkiyetine geçirilmesinden bahsediliyormuş gibi bir hileye başvuruyorlar.

Üretim araçlarının toplumsal mülkiyete geçirilmesinin ilk, temel ve vazgeçilmez koşulu, sermaye sınıfı egemenliğinin ve bu egemenliği ayakta tutan politik zor araçlarının, yani faşist devletin, bir devrimle yıkılmasıdır. Zora dayalı bir devrim ve bu devrimle birlikte kurulacak devrimci demokratik bir iktidar olmadan sermaye sınıfı kendi mülkiyetindeki üretim araçlarının toplumsal mülkiyete geçirilmesine izin vermez; böyle bir girişime elindeki tüm zor araçlarıyla karşı koyar.

Türkiye ve Kürdistan emekçi sınıflarının, yoksul ve açlığa itilmiş kitlelerinin kurtuluşu bu düzenin zora dayalı bir devrimle yıkılarak üretim araçları üzerindeki özel kapitalist mülkiyetin kaldırılması ve toplumsal mülkiyetin gerçekleştirilmesinden geçiyor. Başka bir ifadeyle,

“Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar, Her Şey Emeğin Olacak” sloganıyla özetlenen toplumsallaştırmanın gerçekleştirilmesi kurtuluşun tek yoludur. Bir kez daha belirtelim ki, kimi sosyal reformist partilerin “kamuculuk” diye öne sürdükleriyle bu sloganda ifadesini bulan toplumsallaştırmanın uzaktan yakından alakası yok. İlki, sermaye sınıfının egemenliğinin bir devrimle yıkılarak üretim araçlarının toplumsal mülkiyete geçirilmesini ifade eder. İkincisi, sermaye sınıfının ve faşist devletin kılına dokunmadan, üretim araçlarının yine sermaye sınıfının emrinde olan devlete geçirilmesini ifade eder.

Yine de sosyal reformist partilerin “kamuculuk”tan bahsetmek zorunda kalmaları, Türkiye tekelci kapitalizminin artık aşılma noktasına geldiğine işaret ediyor. Bu aşılma durumu mutlaka ve üstelik bilinmeyen bir gelecekte değil, günümüzün meselesi olarak, gerçekleşecek. İşler gelip bu noktaya dayanmıştır.

İşçilerin, kitleler halinde, fabrikalarda tek tek kapitalistlere olsun; bir sınıf olarak kapitalist sınıfa olsun, onların egemenliğini silah zoruyla koruyan faşist devlete olsun meydan okumaları, büyük bir cüret ve cesaretle ileri atılmaları, sözünü ettiğimiz noktaya geldiğimiz en güçlü işarettir.

Mülksüzleştirilenlerin mülksüzleştirileceği noktadayız. Bunu gerçekleştirmenin tek yolu, birleşik devrimdir.

18 Şubat 2022

UKRAYNA DONBASS'A SALDIRACAK MI?

Emperyalistler ve Türkiye'nin tekeli öyle bir algı yarattılar ki, Rusya'nın Ukrayna'ya saldırıp saldırmayacağı sorusu tüm toplumun, hatta Avrupa ve diğer emperyalist ülkelerin halklarında tartışmasız şekilde bilinç altına yerleştirildi.

Bu algının yerleşmesinde elbette Rusya'nın, sürekli savunma üslubu kullanarak, Ukrayna'ya saldırmayacağını taahhüt eden açıklamalarının payı oldu. Başta İngiltere ve ABD olmak üzere, emperyalistler Rusya'ya “siz Ukrayna'ya saldıracaksınız” dedikçe, Rusya da yemin billah böyle bir planlarının, niyetlerinin, politikalarının olmadığını tekrarlayıp durdular.

Oysa bir gram akli olan kişi, Rusya'nın Ukrayna'ya saldırması için en ufak bir neden dahi olmadığını bilir, anlar. Ama tersi doğrudur. Ukrayna'nın, Donetsk Halk Cumhuriyeti, Lugansk Halk Cumhuriyeti ve Kırım üzerinden Rusya'ya saldırmasının nedenleri var. Bu topraklar yakın zamana kadar Ukrayna'nın elindeydi. 2014'teki faşist darbesi sonrası, Ukrayna'nın Donbass bölgesindeki devrimciler, komünistler, anti-faşistler ayaklanarak Donetsk ve Lugansk Halk Cumhuriyetlerini kurdular.

Kırım, biraz daha farklı biçimde de olsa, Ukrayna'dan ayrıldığını ilan ederek önce “bağımsız”lık ilan etti sonra Kırım halkının ezici bir çoğunluğu, referandumla, Rusya'ya birleşme kararı almıştı. Ukraynalı faşistler, hükümetleriyle, devletleriyle bu durumu hazmedemediler. Özellikle, Donetsk Halk Cumhuriyeti ve Lugansk Halk Cumhuriyeti'ne karşı askeri eylem biçiminde saldırılarını aralıksız sürdürdüler. Öyleyse, “Rusya Ukrayna'ya saldıracak mı” şeklinde baş aşağı duran soruyu ayakları üzerine oturarak şuna çevirmeliyiz: “Ukrayna, Donetsk ve Lugansk Halk Cumhuriyetlerine saldıracak mı”

Çok açık. Saldırgan taraf Ukrayna devleti ve emperyalistler tarafından her türlü mali, maddi, donanım, eğitim ile desteklenmiş faşist gruplardır. Ukrayna'da örgütlü ve belli bir gücü olan faşist gruplar özellikle dikkate alınmalıdır. Zira, emperyalistler hükümet düzeyinde Ukrayna hükümetini muhatap alırken, emperyalistlerin askeri ve istihbarat kurumları Ukrayna Hükümetini atlayarak faşist gruplarla doğrudan

ilişki kurmaktalar ve onları ancak bir ordu envanterinde bulunabilecek silahlarla donatmış bulunuyorlar.

Bu noktanın önemi şurada: Emperyalistler, bir savaşa karar verdiklerinde -ki özellikle İngiltere bu kararı vermiş görünüyor- Ukraynalı faşist gruplar üzerinden her zaman bu amaçlarını gerçekleştirme olanağına sahipler. Son iki günde Donetsk ve Lugansk Halk Cumhuriyetlerine dönük askeri saldırılar bu şekilde de yorumlanabilir. Başka bir ifadeyle, savaş çıkartmak için emperyalistlerin şu komedyen eskisi Zelenski'ye pek de ihtiyaçları yok. Faşist gruplar, oldu bittiyile Ukrayna'yı Rusya'ya karşı bir savaşa sürükleyebilirler.

Bu, Zelenski ve hükümetinin savaş yanlısı olmadıkları anlamına gelmiyor. Ancak son açıklamaları, korktuklarını, ayak sürçmeye başladıklarını; Donetsk ve Lugansk Halk Cumhuriyetlerine saldırarak Rusya'yı savaşa çekmenin kendilerine neye mal olacağını anlamış olduklarını gösteriyor.

İngiltere, baş kaplanın yanındaki küçük çakallar gibi, savaşı başlatmak için elinden geleni yapıyor. Baş kaplan elbette ABD, ve öyle görünüyor ki ABD, savaş konusunda son ve kesin kararını vermiş değil. Almanya ve Fransa ise, savaşa karşı olduklarını açıkça ortaya koyuyorlar ve bu yönde ağırlıklarını koymaya çalışıyorlar. Çünkü muhtemel bir savaş, İngiltere ve ABD'yi değil, öncelikle Avrupa'yı kan gölüne çevirecektir.

Rusya, İngiltere ve ABD'ye hesaplarının yanlış olduğunu, kendilerinin bu kan denizinin dışında kalamayacaklarını tatbikatlarla göstermeye ve böylece korkutmaya çalışıyor. Birkaç gün önce “nükleer üçleme” dedikleri, havadan-karadan-denizden nükleer silah kullanma tatbikatının amacı buydu. Sadece Ukrayna değil, Avrupa, İngiltere ve ABD'de Rusya'nın nükleer füzelerinin menzili dahilinde.

Tarihten öğrendikleri üç kelimelik bir düşünceye bir gram fikir ekleyemeyenler, emperyalistlerle Rusya arasında çıkacak muhtemel bir savaşa şimdiden “emperyalistler arası paylaşım savaşı” yaftasını takmışlar bile. Oysa, sürecin tüm gelişimi yukarıda aktardığımız gibidir. Burada, emperyalistler arası paylaşım savaşı değil, emperyalistlerin Ukrayna'yı Donetsk ve Lugansk Halk Cumhuriyetleri üzerinden Rusya'ya saldırtmaları söz konusu. Donetsk ve Lugansk Halk Cumhuriyetleri, isimleriyle müsemma, “Halk Cumhuriyetleri”dir. Bu Cumhuriyetler, içlerinde komünistlerin, devrimcilerin, anti-faşistlerin etkin oldukları devletlerdir. Sosyalist-halkçı yönelimde olduklarından hiçbir kuşku yok. Bu devletlerin kuruluş sürecine bakmak bile bunu görmek için yeterli.

Dolayısıyla, muhtemel bir savaşta bu cumhuriyetlerin yanında olmak, her prolelerin, her enternasyonal partinin, her devrimcinin tartışma götürmez görevidir. “Bu savaş emperyalistler arası bir paylaşım savaşdır” diyerek bu görevlere yan çizmek; dünya proletaryasını bu enternasyonalist görevinden uzak tutmak emperyalistlerin, dünya burjuvazisinin en çok arzuladığı şeydir.

Dün denilebilecek bir yakın tarihte Sovyetler Birliği'ni dağıtan Rusya'nın bugün iki Halk Cumhuriyeti'ne sahip çıkmasına ne demeli? Şu anki Rusya iktidarının başka yolu yok. Öyleyse, bu sorunun yanıtını Rus oligarklar düşünsünler.

Ama şunu biliyoruz: Rusya'nın ve iki Halk Cumhuriyeti'nin emperyalistler ve Ukrayna karşısında elde edecekleri bir zafer, Küba'dan Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti'ne; Çin Halk Cumhuriyeti'nden Venezuela'ya; oradan tüm dünya proletaryası ve emekçi halklarına kadar, emperyalizme karşı kim varsa hepsine büyük bir moral güç verecek. Böyle bir zaferin dünya devrimine olağanüstü bir hız katacağından kuşku yok.

Yüreğimiz, Donetsk ve Lugansk Halk Cumhuriyetleriyle birlikte!

21 Şubat 2022

TARİHİN İRONİSİ

Bu, Hegel'in, tarihin ironisi dediği şeydir, pek az tarihsel kişiliğin sakınabildiği bir ironi. Kendi iradesine karşın devrimci olan Bismarck'a ve tapındığı çarla sonunda yumruklaşan Gladstone'a bakın.

Engels, 23 Nisan 1885 tarihli Vera Zasuliç'e mektup

Putin'in temsil ettiği iktidarın bir burjuva iktidar olduğundan şüphe yok. Aynı Putin'in zamanın ABD Başkanı Clinton'a Rusya'nın NATO'ya alınmasını teklif ettiğini yine Putin'in kendisinden biliyoruz artık. Ama şimdi gördüğümüz şey, Engels'in Vera Zasuliç'e söylediklerinin hemen hemen aynıdır. Putin ve iktidarı, kendi iradesine karşın tüm emperyalistlerle yumruk yumruğa geldi.

Düşünmesini bilmeyen ya da emperyalistlere uşaklıkta sınır tanımayan darkafalılar şu son Ukrayna krizini “emperyalistler arası savaş” biçiminde nitelendirerek, emekçi sınıflara ve devrimci güçlere, dünya proletaryasına “tarafsız” kalma çağrısı yapıyorlar. Şüphesiz bu, başta ABD emperyalizmi olmak üzere, İngiliz, Alman, Fransız emperyalistlere ve dünyanın geri kalan tüm gerici güçlerine eşsiz bir hizmettir.

Burada savaşı ya da krizi kimin başlattığının bir önemi yok. Proletarya ve emekçi sınıflar, buna bakarak saflarını belli etmezler. Önemli olan, savaşı hangi sınıf ya da sınıfların, hangi amaçlarla başlattığıdır.

Ukrayna krizi, bu “emperyalistler arası savaş” diyerek emperyalistlere doğrudan ya da dolaylı hizmet edenlerin gözlerden saklamaya çalıştığı 2014'teki faşist “Maydan” darbesiyle başlar. (Kuşkusuz bunu “Turuncu Devrim”e, hatta çok daha gerilere çekmek de mümkün.) ABD Büyükelçisinin faşist çapulculara günde bir milyon dolar dağıtarak örgütlenmesine bizzat katıldığı “Maydan”, katıksız bir faşist darbe idi. Faşistler, sadece başkent Kiev'de değil, Odesa, Sivastopol gibi yerlerde, komünistlere karşı olabilecek en vahşi yöntemlerle saldırdılar, katliamlar yaptılar vb vb.

Faşistlerin, Yanukoviç'ten gassetmek için başvurdukları vahşet örneklerini burada sıralamaya gerek yok. Ancak, Lugansk Halk Cumhuriyeti ve Donetsk Halk Cumhuriyeti'nin bu faşist vahşete karşı başlayan bir ayaklanma sonucu kurulduğunun altını çizmek ve özellikle akılda tutmak gerekiyor. Çünkü bugün tekrar “ne Amerika ne Rusya”

sloganına sarılanların özellikle gözlerden saklamaya çalıştıkları tarihsel gerçek bu. Bu tarihsel gerçeği akılda tutmak, Dünya proletaryasına bu çatışmada “tarafsızlık” önerenlerin emperyalistlere nasıl bir uzaklık içinde olduklarını anlamak açısından son derece önemlidir.

Ukraynalı faşistler, emperyalistlerin akla gelebilecek her türlü desteği ile, 2014'ten bu yana, bu iki Halk Cumhuriyeti'ne saldırıp duruyorlardı. Rusya, bu iki Halk Cumhuriyeti'nde yaşayan yoğun Rus nüfusunun da varlığı nedeniyle, iki Cumhuriyet'in iktidarlarına maddi, askeri, teknik yardım yapıyordu. Şüphesiz, Rusya, iki Halk Cumhuriyeti'nin sosyalizm yöneliminden rahatsızlık duyuyor, bu yönelimi engellemek için çaba harcıyordu. Ancak, sonuç itibarıyla, iki Halk Cumhuriyeti'ni faşist saldırılara karşı destekleyen bir politika izliyordu.

Son krize işte böyle gelindi. Hükümet dahil, Ukraynalı faşistler, -yeri gelmişken söyleyelim, gerçek yönetim Zelenski ve şürekasında değil, taburlar halinde örgütlenmiş bu faşistlerde ve arkalarındaki emperyalist devletlerdedir- son dönemde iki Halk Cumhuriyeti üzerindeki saldırılarını yoğunlaştırıp gemi azıya alınca Rusya “durun bakalım” demek zorunda kaldı. Çünkü faşistlerin iki Halk Cumhuriyeti üzerindeki “zaferleri” Rusya'ya doğrudan bir tehdit haline gelecekti.

Gemi azıya alan sadece Ukrayna hükümeti ve faşistler değildi. Emperyalistler de gemi azıya almışlardı. Bu, Rusya'nın askeri gücünü göstermesine kadar sürdü. Ancak Rusya askeri gücünü göstermeye başlayınca işler tersine dönmeye başladı. Rusya'nın Belarus'la birlikte yaptığı askeri tatbikatlar ve en son yaptığı “Üçlü Nükleer Tatbikat”, yani kara, deniz ve hava kuvvetlerinin katıldığı nükleer tatbikat emperyalistlerin gözünü korkutmaya yetti.

Yakın geçmişe kadar emperyalistlerle yakın ilişkiler kurmaya çalışan Putin'in Rusya'sı, şimdi emperyalistlerle “yumruklaşma”ya başlamıştı. Sonunda Putin, deyim yerindeyse kılıcını çekti ve iki Halk Cumhuriyeti'ni tanıdığını ilan etti. İki Halk Cumhuriyeti emperyalist ve faşist saldırganlığa karşı artık Rusya'nın koruması altındaydı.

Önüne gelen ülkeyi tehdit eden, haracını yiyen başta ABD emperyalizmi olmak üzere, bütün emperyalistler bu meydan okuma karşısında sus-pus olmak zorunda kaldılar. Rusya ile savaş istemediklerini peş peşe açıklamaya başladılar. Şüphesiz bu, emperyalistlerin prestijine indirilmiş büyük bir darbe oldu.

Eğer gerçek bir savaş çıksaydı, savaşı yönetenlerin bir tarafında görüldüğü gibi ABD, İngiliz ve diğer emperyalistler olacaktı. Peki ya öteki tarafında. Darkafalılara bakılırsa, Rusya burjuvazisi olacaktı. Oysa, emperyalistlerle savaşa girmek, Rusya burjuvazisinin en son is-

teyeceği şeydir. Rusya burjuvazisi, ayakları üzerinde durmak, serpilip gelişmek ve kendini sağlama almak için, emperyalistlerle bir çatışmaya değil, işbirliğine ihtiyaç duyuyor. Rusya burjuvazisi, emperyalistlerle çatışmada; ilerici, demokratik, halkçı, sosyalist yönelimli devletlerin desteklenmesinde Rusya devletinin ayağına dolanan ayakbağıdır. Onlar bu savaşı yöneten değil, emperyalistlerle çatışmaması için Rusya iktidarına baskı yapan güçlerdir.

Emperyalistler, sosyalist blokun dağıtılmasından sonra parça parça tüm eski sosyalist ülkeleri yuttular. Rusya'yı ise güçsüz düşürme, parçalama ve yutma stratejisi izlediler, zira Rusya, diğer eski sosyalist ülkelerinin aksine, "yutulamayacak kadar büyük ve güçlü" idi. Rus yeni yetme burjuvalarının liberal temsilcileri ve genel olarak iktidardaki karşı-devrimciler, eğilim ve istekleri ne olursa olsun, emperyalistlerin bu "parçalama ve yutma" stratejisi karşısında varolma/varlığını koruma mücadelesine girişmek zorunda kaldılar. Her tür iradeden bağımsız ortaya çıkan bu karşıtlık, dünya proletaryasına, emekçi halklarına alan açtı ve açmaya devam ediyor. İşe bakın, sosyalist bloku ve Sovyetler'i dağıtan bu karşı-devrimciler, Küba'dan Venezuela'ya, Kore'den Donbass'a, dünya emekçi halklarının ileri hamleleri için "yaşam alanları" oluşturmak zorunda kalıyor.

Bu, emperyalistlerin arkadan itekledikleri faşistlerin, Ukrayna'yı "komünizmden arındırma" yasası çıkaran faşist hükümetin, iki Halk Cumhuriyeti'ne, komünistlere, devrimcilere, anti-faşistlere karşı savaşıydı. Tarihin ironisi, Putin yönetimini tıpkı Sovyetler Birliği'nin, Stalin'in faşizme karşı zaferine sahip çıkmak zorunda bırakması gibi, iki Halk Cumhuriyeti'ne sahip çıkmak zorunda bırakmıştır.

Şüphesiz, iki Halk Cumhuriyeti'nin Rusya tarafından tanınması karşısında emperyalistlerin süngüsünün düşmesi onların hezimetini olmuştur. Dünya halkları ve proletaryası bundan böyle emperyalistlere karşı çok daha cesur saldırılarda bulunabilecekler.

23 Şubat 2022

SAFINIZI SEÇİN!

Rusya, Ukrayna'daki faşist iktidara ve Nazi artığı faşist taburlara bir karşı-saldırı başlatan devrimci Lugansk Halk Cumhuriyeti ve Donetsk Halk Cumhuriyeti askeri güçlerine aktif destek verme kapsamında Ukrayna ordusunun mevzilerini 24 Şubat sabahı itibarıyla vurmaya başladı.

Rusya, bu operasyona, Ukrayna halkı ve bu halkın bir parçası olan Rus halkına büyük acılar çektiren, binlercesini katleden Nazi artığı faşistlerden Ukrayna'yı temizleme operasyonu adını vermiş. Bu operasyondaki amacını şöyle açıklamış:

“Putin’in uzun konuşması TASS tarafından eksiksiz yayınlandı. Şu cümleler çok önemli ve harekâtın kapsamını tam olarak gösteriyor: ‘1/Operasyonun hedefi, sekiz yıldır Kiev rejimi tarafından alaylara, soykırma maruz kalan insanları korumaktır.

2/ Bunun için de Ukrayna’nın demilitarizasyonunu, de-nazifikasyonunu, keza Rusya Federasyonu vatandaşları da dahil sivil halka karşı sayısız kanlı suç işlemiş olanları yargıya teslim etmeyi hedefliyoruz.’

3/ DEMEK Kİ, ASKERİ HEDEF, DONETSK VE LUGANSK OBLASTLARININ DHC VE LHC ELİNDE OLMAYAN KISIMLARININ ELE GEÇİRİLMESİ; STRATEJİK HEDEF, UKRAYNA’NIN ASKERİ POTANSİYELİNİN VE NEONAZİ KOALİSYONU REJİMİNİN İMHA EDİLMESİ;”

Devam etmeden önce, eski Sovyet düşmanı, emperyalistlerin gizli uşağı, hayranı ya da uzlaşmacının her türlü demagoji ve karalamasının önüne geçmek için, şunu vurgulamak gerektiğine inanıyoruz: Rusya'nın mevcut iktidarının burjuva olduğundan hiç bir kuşku yok. Bunu “Tarihin İronisi” başlıklı makalemizde vurgulamıştık.

Ancak bundan ne kadar kuşku duymuyorsak, Lugansk ve Donetsk Halk Cumhuriyetlerinin ilerici, halkçı, sosyalizm yönelimli karakterinden de o kadar kuşumuz yok. Bu iki devrimci Cumhuriyetin faşizme karşı bir ayaklanma sonucu kuruldukları, ilan edildikleri bir tarihsel bir gerçektir, tarihsel olgudur ve bu tarihsel gerçeği hiçbir liberal, uzlaşmacı, sosyal reformist güç ne değiştirebilir ne de ortadan kaldırabilir.

Bu noktanın altını döne döne çizmemizin nedeni şudur: Bugün bu

iki Halk Cumhuriyeti'nin faşizme ve emperyalizme karşı başlattıkları savaşı desteklemekten kaçınmak için sosyalist, ilerici görünümlü güç, çevre ve partilerin gizledikleri gerçek budur. Dolayısıyla, bugün, tarafsızlık, savaşa karşı olmak, barışı savunmak bahaneleriyle emperyalist-gerici cephenin yanında dolaylı ya da doğrudan yer alanlara bunu hatırlatmak; bu tarihsel gerçeğe rağmen anti-faşist cephede yer almadıklarını açıklamak zorunda bırakmak gerekir.

Yaşamın nadir anlarının birinden geçiyoruz. Yaşam ancak nadir anlarda kişiyi net tercih yapmak; “ya oradasın ya burada, ya burjuvaziden yanasın ya proletaryadan” noktasına getirir. Şimdi, işte böyle bir noktadan geçiyoruz. Sosyal reformistleri, oportünistleri, uzlaşmacıları, liberal kesimleri taraflarını net biçimde açıklamaya çağırmalı.

Her türlü savaşa karşı olmak ne komünist bir politikadır ne de ilerici, demokrat, anti-faşist bir politikadır. Hala emperyalizmin varlığını koruduğu, kapitalist üretimin dünyanın dört bir tarafında sürdüğü, burjuva sınıfın egemenliğini sürdürdüğü koşullarda yaşıyoruz. Bu koşullarda, komünistler, sosyalistler, “her türlü savaşa karşı” olmazlar; dünya proletaryasını da “her türlü savaşa karşı” olmaya çağırmazlar. Çünkü günümüz koşullarında sadece emperyalist-gerici bölüşüm, yağma savaşları olmaz; bunların yanında faşizme, emperyalizme ve kapitalizme karşı devrimci savaşlar da olur.

Burada savaşı kimin başlattığının, ilk vuruşu kimin yaptığının toz zerresi kadar önemi yok. Proletarya ve emekçi sınıflar; komünistler, devrimciler savaşa karşı tavırlarını önce kimin saldırdığına bakarak değil, sözünü ettiğimiz ayrıma göre yaparlar. Bu ayrımda, dünya proletaryası ve emekçi halklarının, ezilenlerin tarafı, hiç tereddütsüz ikinci tür savaşlardır.

Onun için, şimdi “savaşa karşı olmak” bahanesiyle “tarafsızlık” ilan eden uzlaşmacı, sosyal reformist parti ve güçlere şu sorulmalıdır: Lugansk ve Donetsk Halk Cumhuriyetleri'nin Ukrayna faşist iktidarına, Ukrayna faşist taburlarına; dolayısıyla başta ABD ve İngiliz emperyalizmi olmak üzere, emperyalizme ve gericiliğe karşı başlattığı savaşın yanında mısınız, değil misiniz? Bu soruya amasız, fakatsız yanıt verilmelidir. Yaşam iki sandalyede oturamayacağınız noktaya gelip dayanmıştır. Ya oradasınız, ya burada.

Lugansk ve Donetsk Halk Cumhuriyetlerinin Rusya devletinin büyük desteği ile başlattıkları savaş hiç kuşkusuz, devrimci, anti-faşist, antiemperyalist bir savaştır. Rusya'nın kendi varlık koşullarının zorlaması nedeniyle bu savaşta iki Halk Cumhuriyetinin yanında yer alıyor olması ne tarihsel gerçeği, ne de savaşın içeriğini milim değiştirir. Le-

ninist Parti, aynı netlikle, iki Halk Cumhuriyetinin yanına yer alıyor; Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfını, emekçi halklarını, yoksul kitlelerini iki Halk Cumhuriyeti'nin yanında yer almaya, onları desteklemeye çağırıyor.

Evet, “savaş kapıda”. İki Halk Cumhuriyeti'nin topraklarını faşist işgalden, faşistlerden temizlemek için başlattıkları savaş genişleyebilir. Emperyalistler devrimci bir savaşın zaferine kolayca boyun eğmeyebilirler. Aksine, iki Halk Cumhuriyeti'ni ve onların arkasındaki Rusya'yı kana boğma pahasına karşılık verebilirler.

Bu durumda komünistlerin politikası “büyük insanlık” a boş çağrı yapan gevezelik şeklinde ya da pasif savaş karşıtlığı biçiminde olmaz. Böyle bir durumda komünistler, iki anlama gelmeyecek biçimde, kendi ülkelerinin proletaryasını kendi burjuva iktidarlarını devirmeye, burjuva egemenliğe son vererek işçi-emekçi iktidarlarını kurmaya çağırır. Buna Rusya da dahil.

Faşist Ukrayna iktidarının, Ukraynalı faşistlerin Lugansk ve Donetskli devrimci, komünist güçler karşısındaki yenilgisi faşizme, emperyalizme ve kapitalizme karşı savaşılan proletaryaya, emekçi halklara büyük bir moral güç verecektir. Başta ABD ve İngiliz emperyalizminin çaresizlik içinde güçsüzlüğünün ortaya çıkması, burunlarının sürütülmesi dünya proletaryasıyla birlikte, Küba, Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti, Nikaragua, Venezuela gibi emperyalist saldırganlığa karşı imkansızlıklar içinde direnmeye çalışan halkçı, demokratik, sosyalizm yönelimli, sosyalist devletlere de güç katacaktır.

Biz söylüyoruz diye değil, yaşamın kendisi, yani dünya ölçeğinde emperyalizmle sosyalizm arasında açık-örtülü süren sınıf savaşının işleri getirdiği nokta bu. Dünya ölçeğindeki saflaşma şöyle biçimlenmiştir: Bir tarafta Küba'dan başlayarak bütün sosyalist, demokratik, antiemperyalist güçler, diğer tarafta, ABD, İngiltere, bilumum Avrupa-Balkan gerici devletleri ve Türkiye.

Son bir not: Rusya'nın desteğinden dolayı iki Halk Cumhuriyeti'nin verdiği savaşın karakterinden şüphe edip “büyük insanlık” gevezeliğine sığınan sosyal reformistler, Rusya ile çok yakın ve sıkı bağlar içindeki -hatta diyebiliriz ki koruyucu desteğindeki- Küba'nın sosyalizminden neden şüphe etmiyorlar. Yoksa Küba'nın arkasındaki Rusya ile iki Halk Cumhuriyeti'nin arkasındaki Rusya farklı devletler mi?

24 Şubat 2022

YIKIM VE YOKSULLAŞMA ARTACAK!

Hayat bazen “Kırmızı Pazartesi”den daha inanılmaz olur. Herkesin bilip gördüğü sarsıcı olay, bir yazgı gibi gelir vuku bulur. Kimse engelleyemez, kimse kaçınmaz! Tıpkı şu an sürüp gitmekte olan Donbass/Rusya ile neo-Nazi Ukrayna yönetimi/NATO arasındaki savaş gibi.

Savaş başladı ve sürüyor. Hiç kuşku yok, bütün savaşlar, her türden yasa ve hakkın yerini sınırsız bir şiddetin aldığı eylemdir. Gerici veya ilerici, haklı veya haksız, yıkımlar, kayıplar, acılar, yokluklar yaratır. Hele günümüz “küresel dünya”sında, iktisadi toplumsallaşmanın had safhaya çıktığı bu koşullarda, geniş çaplı bir savaş (ki şu an sınırlı bir alanda sürmesine rağmen bu savaş çok geniş bir cepheleşmenin dar bir alana sıkışmış ifadesidir) tek başına dört başı mamur bir kriz yaratmaya muktedirdir.

Kaldı ki uzun süredir kriz içinde debeleniyor kapitalist dünya. Küresel salgın ile birlikte inanılmaz ölçüde derinleşen, başlı başına bir yıkım gücüne dönüşen bir kriz içinde. Krizin yıkım dalgaları dört bir yanı dövüyor. Ve dört bir yanda ağırlaşan bunalımın yaşamlarını dayanılmaz hale getirdiği milyonlar, harekete geçiyor. Eylemler, gösteriler, grevler art arda gerçekleşiyor.

Kapitalist krizin yarattığı yıkım ve yokluk, derinleşerek sürüyor. Şu an sürmekte olan savaşa gelince... Başlamış olan savaş, yarın bitse bile, kaçınılmaz etkilerini, sonuçlarını gösterecektir. Her durumda, yani savaş ne şekilde biterse bitsin, özellikle emperyalizme bağımlı kapitalist ülkelerde, emekçi sınıfların yaşamında mutlak bir kötüleşmeye, bir bozulmaya, bir yoksullaşmaya yol açacaktır. Bunun Türkiye ve Kürdistan'daki etkilerini şimdiden görmeye başladık bile.

Akaryakıt, doğalgaz, enerji, tahıl gibi, yoksul kitlelerin başlıca gıda malzemelerinde zaten başlamış olan fiyat artışları, savaşın etkilerini göstermeye başlamasıyla dayanılmaz noktalara ulaşacak. Faşist devlet, savaşın etkileri yansımaya başlamadan, savaş bahanesi arkasına sığınarak, akaryakıt fiyatlarını arttırmaya, zam üstüne zam yapmaya başladı. Doğalgaz, diğer enerji kaynakları gibi temel ihtiyaç maddelerine de...

Şüphesiz savaş, sadece bağımlı kapitalist devletlerin ekonomisini vurmayacak. Emperyalist devletlerin ekonomilerini de vuracak. Bu sürece başladı gözüyle bakabiliriz. Avrupa ülkelerinde, işçiler, yoksul emekçiler, alt gelir düzeyindeki kitleler için daha da yoksulluk anlamına gelen yüksek enflasyon, gizlemelerine karşın, kitlelerin yaşamı üzerinde kendini hissettirmeye başladı. Almanya, bu ülkelerin başında geliyor. Bu ülke, 1929'lardan sonraki en yüksek enflasyon dalgasıyla karşı karşıya.

Ne var ki emperyalist devletlerin ellerinde, bu enflasyonun etkilerini bağımlı kapitalist ülkelere dağıtma olanağı var. Burjuva ve küçük burjuva ekonomistlerin “ekonominin kırılganlığı artacak” sözleriyle ifade ettikleri şey gerçekte, tekelci kapitalist ekonomideki krizin derinleşmesidir. Kısacası, zaten derin bir kriz içindeki Türkiye tekelci kapitalist düzeni, daha derin bir krizin içine yuvarlanmanın arifesinde. Emekçi sınıflarda, işçi sınıfı ve yoksul kitleler saflarında yoksullaşma derinleşiyor; savaş bu sürece büyük bir ivme katacak.

Ne yapmalı?

Bütün Leninistler, bu koşullardan, bir devrimle tekelci egemenliği yıkmak için yararlanmanın tek doğru devrimci politika olduğunu biliyorlar.

Peki nasıl?

Her Mücadele Birliği okuru, birleşik devrimin toplumsal güçlerinde muazzam bir devrimci enerjinin biriktiğini bilir ve kabul eder. Bütün sorun, birleşik devrimin toplumsal güçleriyle yakın, sıkı bağlar kurmaktan geçiyor. Unutmayalım. Emekçilerin görüşlerimizi sahiplenmesi sorunu, bir okurumuzun isabetli değerlendirmesiyle, “nasıl anlattığımız değil, ne kadar içlerinde olduğumuzla ilgili konudur. Ancak onlarla ilgili ilişkilerimiz ne kadar yoğunsa o kadar etkili olabiliriz.” Bu, kesinlikle, hareketimizde temel alınması gereken bakış açısıdır. Yoksul emekçi kitlelere gitmeliyiz ve içlerinde olmalıyız. Yaşamlarına karışmalıyız. Acılarına, sevinçlerine ortak olmalıyız. Onların sorunları üzerine yoğunlaştığımızı, içtenlikle, gösterebilmeliyiz.

1905 Devrim Yılları'nın Bauman'ı olmak dediğimiz şey budur. Emekçi sınıfların, işçilerin içlerinde olmak, onlarla birlikte yaşamak, mahallelerinde misafir gibi geçici değil, kalıcı olmak; gece gündüz devrimci faaliyet içinde bulunmak...

Sorunlarının, çözümü, acılarının hafifletilmesi için gerçek bir yardıma hazır olduğumuzu sözde değil, gerçekte gösterebilmeliyiz. Dolarıyla, devrim propagandası yapacağım diye, işten atılan bir işçiye “devrim yaparsak çözülür” dersek, sadece acemi çaylaklar olduğumuzu

ve cenaze törenindekilere “gözünüz aydın” diyen birinin hak ettiği muameleyi hak ettiğimizi göstermiş oluruz. Açlık çeken bir insana “nasihat” değil, yardım yapılır.

Önümüzdeki süreci belirleyecek olan şey, emekçi sınıfların, yoksul, acı ve açlık çeken, baskı ve katliam tehdidi altında olan halkların “ne kadar içlerinde olduğumuz” sorusuna verilecek cevaptır.

Savaş, uzun sürmesi ve yayılması durumunda, dünya genelindeki durumu daha da karmaşık hale getirecek; kapitalist üretimin krizini derinleştirecektir.

Emperyalizme ve kapitalizme karşı her yerde hareket halindeki dünya işçi sınıfı ve ücretli emekçiler, eylemlerini düzeni yıkacak bir ayaklanmaya doğru geliştireceklerdir. Savaş, sonuçlarını sadece bağımlı kapitalist ülkelerde değil, emperyalist ülkelerde de tüm şiddetle gösterecek.

Emperyalistlerin uykuları şimdiden kaçmaya başladı bile...

Dünya tarihi kapitalizmden komünizme geçiş evresine geçeli yıllar oluyor. Savaş, bu sürecin yeni bir dönüm noktasına gelip dayandığımızı işaret ediyor. Bu dönüm noktası Türkiye ve Kürdistan başta olmak üzere, dünyada devrimlerin art arda patlak vereceği bir noktadır.

Leninistler hazırlıklarını bu bilinçle yapmalılar. Bunun birinci koşulu emekçi, işçi, yoksul kitlelerle, kadın ve gençlerle sıkı, yakın bağlar kurmaktır. Unutmayalım, atın dört ayağını da nallamanın zamanı.

28 Şubat 2022

KAÇINILMAZ ETKİLER

Donetsk ve Lugansk Halk Cumhuriyetleri'nin işgal edilmiş toprakları kurtarmak ve faşistlerden arındırmak için Rusya'nın desteği ile başlattıkları savaş sürüyor. Savaşla birlikte, iki Halk Cumhuriyeti ve Rusya, bütün emperyalistleri ve onların sadık hizmetkarları olan tüm gerici, faşist devletleri karşılarında buldular.

Böylece, doğrudan ya da dolaylı, bütün bu güçler savaşa bulaşmış oldular. Şimdi bütün güçleriyle seferber olmuş, Ukraynalı “Neo-nazi” denen faşistlere her türlü silahı sağlamaya çalışıyorlar. İngiliz-ABD-AB öncülüğündeki dünya gerici bu çaba ve politikalarıyla açık ve fiili bir dünya savaşını kışkırtıyorlar.

Emperyalistler, bir dünya savaşının hazırlığına başlayalı yıllar oluyor. Bu hazırlıkları, bu köşede, sayısız kez ele aldık, işaret ettik, uyarılarda bulunduk. Ukraynalı faşistler de, çenelerine hakim olamadıkları zamanlarda bu hazırlıklara ilişkin itiraflarda bulunuyorlardı. En az bunlar kadar önemli bir itiraf da ABD'den geldi. Haberi veren internet sitesinin, CIA'nın yetiştirmelerine “direnişçi” sıfatını yakıştırmaması, onun nasıl bir Amerikancı olduğuyla ilgilidir. Yoksa, “direnişçi” dedikleri bu beslemeler düpedüz faşist tosuncuklardır.

Demek ki, savaş “mukadderdi”. Bundan kaçınmanın yolu, Donetsk ve Lugansk Halk Cumhuriyetleri ile birlikte Rusya'nın kafalarını, bir koyun uysallığı ile bıçağın altına uzatmalarıydı. İki Halk Cumhuriyeti, devrimci bir kararlılıkla, zaten her gün saldıran Ukraynalı faşistlerin topyekun bir saldırısını beklemek yerine, Rusya'nın da desteğini alarak, saldırıya geçtiler. Rusya ise, Ukraynalı faşistin açıkça itiraf ettiği saldırı hazırlıklarını beklemektense inisiyatifini elde tutarak saldırıya geçti.

Şimdi savaşın bitip bitmeyeceği, nereye doğru evrileceği, genişleyip genişlemeyeceği soru işaretleri olarak duruyor. Emperyalistler, özellikle de İngiliz emperyalizmi savaşını topyekun bir dünya savaşına çevirmek için ellerinden geleni yapıyorlar.

Savaş, tüm kapitalist dünya ekonomisinde sarsıntılar yarattı, yaratmaya devam ediyor. Emperyalist ülkelerin ve onların güdümündekilerin art arda sıraladıkları yaptırımlar, maliyetleri fırlattı. Kapanan

hava sahalarının yarattığı ek maliyetler, petrol, doğalgaz, çeşitli ham-made, fiyatlarının uçuşa geçmesi, “tedarik zincirindeki” aksamaların derinleşmesi, “yaptırım histerisinin” sonucunda üretimi durdurulan fabrikalar, bir anda işten çıkartılma tehdidiyle karşı karşıya kalan binlerce işçi...

Ekonomisi savaştan etkilenecek ülkelerin başında kuşkusuz Almanya geliyor. İşte bunu gösteren bir haber örneği:

“İlk zarar gören ülke Almanya oldu. Avrupalı otomobil üreticileri için Ukrayna'da elektrik kabloları üreten Alman Leoni AG şirketi iki fabrikayı kapattı ve 7.000 çalışanını eve gönderdi. Bu nedenle Volkswagen AG, ana elektrikli araç üretiminin bulunduğu doğu Almanya'daki Zwickau'daki fabrikalarda ve Dresden'deki başka bir fabrikada üretimi durdurur. VW, geçici olarak 8.000'den fazla işçiyi işten çıkarmak zorunda kalacağını söyledi. Çelik endüstrisi için önemli bir demir cevheri pelet ihracatçısı olan Ukrayna'da varlıkları bulunan madencilik şirketi Ferrexpo, bunları Ukrayna'ya sevk etmeyi durdurdu.”

Emperyalistler, savaşın ekonomileri üzerindeki yıkıcı etkilerinin bir kısmını bağımlı ülkelere yıkma olanağına sahip olsalar da bu etkilerden yakalarını tümünden kurtarmaları mümkün olmayacak. Artan bir yoksulluk, ekonomik yıkım, işsizlik emperyalist ülkelerin emekçi sınıflarını bekliyor. Savaş, yayılma ve emperyalist devletlerin topraklarına sıçrama eğilimi gösteriyor. Rusya'nın nükleer savaş kartını göstermesi, ABD dahil tüm emperyalistlere geri adım attırması olsa da, bu ihtimal tümünden ortadan kalkmış değil.

Emperyalistler, şimdilik, mayın tarlasına sürdükleri faşist Ukrayna devleti üzerinden Rusya ile dolaylı bir savaş yürütüyorlar. Ukrayna'yı, hem Ukrayna devletini hem de Ukrayna'daki faşist çeteleri akla gelebilecek her türlü silahla donatarak cesaretlendiriyorlar; aslında hiçbir şey olan “komedyen”e bir şey olduğu duygusunu veriyorlar, böylece savaşı uzatmaya çalışıyorlar. Ama savaşın uzaması, etkilerinin de derin ve yıkıcı olmasına yol açacak. Hesaba katmadıkları “ufak” nokta bu.

Savaşın ilk gününde söyledik: Bu savaşı istemeyenlerin başında Rusya'nın “oligark” denen hırsızları geliyor. Bu hırsızlar takımı emperyalistlerle bir çatışmaya değil, işbirliğine; emperyalist ekonomilerle entegrasyona ihtiyaç duyuyorlar. Bunun için, Rusya'nın başlattığı savaşa karşılar ve savaşın bitmesi için Kremlin üzerine ellerinden gelen baskıyı uyguluyorlar. Bunlara, kendisi önemsiz bir figür olmakla birlikte, sembolü olduğu güçler bakımında bir anlam ifade eden “Navalny”nin takipçilerini eklemek gerek. “Nobel Barış Ödüllü” Muratov bunlardan biri.

Şu bir olgudur artık: Rusya'da kapitalizmi ihya etmeye çalışan bu oligarklar, daha doğru bir ifadeyle, bu burjuvalar, bir yandan bizzat emperyalistlerin bunların servetinin bir kısmına el koymalarıyla, diğer yandan Rusya'da, halk arasında, emperyalistlere ve bilumum gerici güçlere karşı artacak olan düşmanca duygular yüzünden eskisi kadar rahat olamayacaklar.

Faşizme, emperyalizme ve kapitalizme karşı duygu, düşünce ve mücadele isteği dünden çok daha güçlü...

2 Mart 2022

REFORMİSTLERLE LENİNİSTLER ARASINDAKİ FARK

İşçi olsun, öğrenci ya da ücretli çalışan olsun, genç Leninistlerin en çok sordukları soruların başında neyi nasıl yapmalıyız sorusu geliyor. Sürecin bir ayaklanmaya, bir devrime gittiği hakkında kimsenin kuşkusu yok. Soru ve sorun, devrime öncülük yapacak gücün nasıl biriktirileceği konusunda düğümleniyor.

Bu köşeden, kafalardaki soruya mümkün olduğunca, bir köşe yazısının imkan verebileceği ölçülerde yanıt vermeye çalıştık; bundan böyle de bu yönlü çabalarımız devam edecek. Çünkü devrimin geleceği, Leninistlerin bu yöndeki çabalarına ve bu çabalarla biriktirecekleri güce bağlıdır. Sonuçta devrimci politika sanatı, devrimci güç biriktirme sanatıdır.

Peki, işçi sınıfının, diğer ücretli emekçilerin ve birleşik devrimin geri kalan tüm güçlerinin gittikçe artan ve şiddetlenen mücadelelerinde Leninist gençler nasıl bir politik yol izlemeliler? Engels, 26 Ocak 1894'te Filippo Turatti'ye yazdığı bir mektupta, komünistlerin işçi sınıfı hareketi karşısında izlemeleri gereken taktikleri şöyle tanımlıyordu:

“İşçi sınıfının burjuvaziye karşı savaşımının geçmek zorunda olduğu çeşitli gelişme aşamalarında, [komünistler] her zaman ve her yerde, bir bütün olarak hareketin çıkarlarını temsil ederler. ... Komünistler işçi sınıfının acil hedeflerine ulaşılması ve o andaki çıkarlarının gerçekleşmesi için savaşır; ama şimdiki hareket içerisinde, bu hareketin geleceğini de temsil eder ve gözetirler.”

Dolayısıyla, iki sınıf arasındaki savaşımın her evresine aktif biçimde katılırlar; bunu yaparken, bu evrelerin ilk büyük amaca giden yalnızca çok sayıdaki aşamalar olduğu olgusunu hiçbir zaman gözden kaçırmazlar; ilk büyük hedef de, toplumu yeniden örgütlemenin aracı olarak siyasal iktidarın fethedilmesidir.”

Engels, son derece açık ve anlaşılabilir bir dille anlatıyor. Demek ki, Leninistler, işçi sınıfının -ve birleşik devrimin tüm toplumsal güçlerinin diye eklemek gerek- burjuvaziye karşı savaşımının her aşamasına aktif biçimde katılmalılar. Hareketin içinde yani eylemin içinde,

işçi sınıfının acil hedeflerine ulaşması için, bu hedeflerin gerçekleşmesi için ellerinden geleni yapmalılar. Daha önce de ele aldığımız gibi, işçi sınıfının her bölümünün kapitalistlere karşı, ne kadar küçük olursa olsun “zafer” elde etmesine çaba harcarlar.

Burada, Leninistleri sosyal reformistlerden, sendikalist anlayışa sahip olanlardan, uzlaşmacı çizgiye sahip olanlardan ayıracak nokta nedir? Çünkü onlar da, işçilerin en basit taleplerini elde etmeleri için “savaşırılar”, ellerinden geleni yaparlar. Fark şurada: Sosyal reformistler, sendikalist anlayışa sahip olanlar vb. için, elde edilecek kazanımlar her şeydir. Leninist politikaya gelince, Leninistler, Engels'in sözleriyle söyleyecek olursak, *“bu evrelerin ilk büyük amaca giden yalnızca çok sayıdaki aşamalar olduğu olgusunu hiçbir zaman gözden kaçırmazlar; ilk büyük hedef de, toplumu yeniden örgütlemenin aracı olarak siyasal iktidarın fethedilmesidir.”*

Fark işte bu kadar büyük. Leninistler için siyasal iktidarın fethi ilk büyük hedefdir. Sosyal reformistler ve onların yolundan giden tüm siyasal hareketler için ise, siyasal iktidarın fethi, ilk büyük hedef değil, son -ve ne zaman geleceği de belli olmayan- büyük hedefdir. Engels, sosyal reformistlerin politikasını şöyle tanımlar:

“Kimse bizi yanlış anlamasın; biz 'partimizden ve programımızdan vazgeçmek' istemiyoruz; 'ancak, bütün gücümüzü ve enerjimizi, öncelliği olan, daha uzun erimli esinlerin tasarlanmasına girilmeden önce elde edilmesi gereken belli amaçlar üzerinde yoğunlaştırırsak, önümüzdeki yıllar için yapacak yeterince işimiz olduğunu düşünüyoruz.’

“O zaman, 'bizim uzun erimli istemlerimizden... korkarak şimdi bizden uzaklaşmış olan' burjuvalar, küçük-burjuvalar ve işçiler kitleler halinde bize katılacaklardır.

“Program yadsınmış olmayacak, yalnızca ertelenecek – belirsiz bir dönem için. İnsan bir programı kendisi için, kendi yaşam süresi için değil, ama ölümünden sonrası için kabul eder, çocuklarına ve torunlarına kalıt olarak bırakmak için. Bu arada insan 'bütün gücünü ve enerjisini' ufak tefek işlere ve toplumun kapitalist düzeninin yırtığını söküğünü dikip onarmaya ayırmalıdır; böylece burjuvaziyi ürkütmezsiniz, en azından, bir şeyler yapıyor görüntüsünü yaratır.”

Engels'in alaycı bir dille ifade ettiği uzlaşmacı, sosyal reformist görüşler ile komünist politika arasındaki fark işte böyle taban tabana zıttır. Leninistlerin dikkat edeceği nokta, işçilerin “acil” olarak ortaya koydukları, örneğin, işte atılmış işçilerin işe geri alınması, ücret artışları, işyeri koşullarının düzeltilmesi vb. vb. talepler için komünistlerin

işçilerle birlikte, “onların içlerinde olarak” mücadele etmeleriyle komünistlerin bizzat kendilerinin düzenin yırtığını söküğünü dikip onarma anlamına gelecek talepleri işçilerin önüne koymalarının aynı şey olmadığıdır.

Bunların ikisi bir ve aynı şeyler değil, taban tabana zıt hedeflerdir. Komünistler, işçi sınıfının burjuvaziye karşı mücadele okulunda eğitimi, kendine güven kazanması, gücünü görmesi, işçilerle kaynaşmak, sıkı ve yakın bağlar kurmak gibi amaçlarla savaşımın her aşamasına katılarak ve işçi sınıfının acil hedeflerine, -örneğin işten atılmış işçilerin işe geri alınması vb.- ulaşması için savaşır. Ama komünistlerin kendileri “asgari program” adı altında bunları işçi sınıfının önüne koymazlar. Aksine, “ilk büyük hedef”in, toplumu yeniden örgütlemenin aracı olarak, “siyasal iktidarın fethedilmesi” olduğunu akıllarından çıkarmazlar; bunun propaganda ve ajitasyonunu yaparlar. İşçi sınıfının kendiliğinden hareketi içinde kaybolmamanın yegane yolu ve güvenesi budur.

Şimdi bu komünist taktiğın önemi on kat, yüz kat artmıştır. Buna yol açan olgu, Rusya ile tüm emperyalist-kapitalist devletler, bunların çeperindeki gerici faşist güçler arasındaki savaş ve bu savaşın yol açması kaçınılmaz olan sonuçlardır. Dünya devrimi ya da devrimler dizisi artık kaçınılmaz hale gelmiştir. Buna Avrupa'nın emperyalist devletleri de dahil.

Türkiye ve Kürdistan bu kategorideki devletlerin başında geliyor. Bu nedenle, Leninistlerin devrimci komünist mücadelesi, işçi sınıfıyla, ezilen yoksul kitlelerle, Kürt halkıyla yakın, sıkı ve sayısız bağı yamsal önemdedir.

4 Mart 2022

ÜÇÜNCÜ YOL MU DEDİNİZ?

İzmir’de toplanan kalabalığa, yaka bağır yırtarak sesleniyor Kı-
lıçdaroğlu: “*Halk iktidarını kuracağız!*” Sonra gömleğini kravatını dü-
zeltip, TÜSİAD patronlarının kulaklarına büyük bir saygıyla fısıldıyor:
“*Bizim ekonomik programı Ali Babacan hazırlıyor*”. Dillerindeki halk
iktidarı, kalabalıkları uyuşturmak, devrimin sloganlarını çalıp kandır-
mak için. Ceplerindeki gizli zulalarda acı reçete, tekelci sermayeyi buh-
randan kurtarmak için.

Gerçi muhalefet cephesi, iktidarın her lafına bir cevap yetiştirme
telaşındayken, suskun kaldıkları tek konu var. Açlığın, işsizliğin, hayat
pahalılığı ve enflasyonun nasıl çözüleceği. Komedî programlarına bile
konu oluyor bu zavallı tutum. Konuşamazlar, zulalarında sakladıkları
tek çözüm IMF’ninkine rahmet okutacak bir “acı reçete” programıdır.
Kriz artık buhran seviyesinde ve çıkış için yalnızca iki yol kaldı: İlki
proleter devrimci çözüm; yani kendini hiçbir “ticari gizlilik” yasasıyla
sınırlamayan devrimci bir hükümetin derhal bankalara ve tekellere el
koymasıyla uygulama şansı bulabilecek olan, tüm zenginlik kaynakla-
rının açığa çıkarılıp etkin kullanımınıdır. İkinci çözüm ise tekelci ser-
mayenindir. Enflasyonu indirmek hedefiyle -ki onların tek sorunu
budur- içeride tüketimi baskıla, böylece fiyat istikrarı sağla, dışarıdan
gelecek yüklü borcun ödenmesi için, çalışanların ümüğüne çok! Açlı-
ğın şimdiden sokaklarda kol gezdiği bir yerde, tüketimi daha da bas-
kılamak, reçeteyi acının ötesine, zehirli bir reçeteye çevirir.

Dünya örneklerinden ve kendi deneyimlerimizden biliyoruz, bu
denli zehir zemberek bir reçete, sadece ve sadece, emek hareketini kor-
kunç bir cendere altında tutarak uygulanabilir. İster iktidarıyla, isterse
gerici muhalefetiyle, tekelci sermaye partilerinin hiç biri bu denli yük-
sek bir baskıyı hayata geçirecek toplumsal desteğe sahip değil. İşte
CHP liderliğindeki gerici burjuva muhalefeti, emeği cendereye alacak
toplumsal desteği kazanabilmek adına, “Halk iktidarı” gibi devrimci
cephenin sloganlarını aşırıp kullanmaktan çekinmiyor. Ve bu daha baş-
langıç, daha neler göreceğiz!

Aklı başında her emekçi aynı soruyu soracaktır: İster “sanayi dev-
rimi” isterse “güçlendirilmiş parlamento”... sermayeye cennet, çalışana

cehennem düşüyorsa, kolera ile veba arasında bir seçim yapmak zorunda mıyız? Cümle reformist oportünist sol partilere bakılırsa, emekçiler dinci faşist iktidar karşısında, gerici muhalefeti desteklemek zorunda: Gerekçeleri ise çok basit. Hele bir kurtulalım şu “tek adam” rejiminden, sonrasına bakarız!

Bakamazsınız, sizin için sonrası olmayacak çünkü. Ceplerinde zehir zemberek acı reçeteyi gizleyen gerici muhalefete kim destek çıkarsa, onlarla aynı zavallı kaderi paylaşır. O reçeteyi hayata geçiren iktidar, o kadar hızlı yıpranır ve emekçi öfkесinin hedefi olur ki, “Sonrasına bakarız” rahatlığıyla ona destek sunan herkes aynı öfkeden payını alır.

Olması küçük bir ihtimal ya, hadi oldu diyelim, dinci faşizm iktidarı bu seçimde sessiz sedasız burjuva muhalefete terk etti. Bu acı reçeteyi yürürlüğe koyan yeni hükümetin tüm desteğini kaybedeceği ve gelecek seçimde dinci faşizmin çok daha güçlü, yıpranmamış bir destekle yeniden önu bu şekilde açılmış olmuyor mu? Dünyanın ve yaşadığımız coğrafyanın tüm deneyimleri açıkça kanıtıyor ki, girilen yolun sonu böyle olacak. Peki bu durumda, parlamenter ve oportünist sol partiler, bugün halkın gerici muhalefetin kuyruğuna takılarak, aynı zamanda dinci faşizmin ekmeğine yağ sürmüş olmuyor mu? Cevaplar bilinmez değil. Uzlaşmacı tayfanın bu gidişatı hiç hesaba katmadıkları söylenemez. Peki neden bu yoldan vazgeçmiyorlar? Çünkü bu tayfanın en büyük korkusu, halkın sokaklarda kesin bir hesaplaşmaya girişmesidir. Ve onlar böylesi bir atılımın zafere ulaşmayacağından o kadar eminler ki, sonuçta kabağın kendi başlarında patlamasından ölesiye korkarlar.

Her şeye rağmen devrim, ne gerici muhalefetin zulasındaki acı reçeteye ne de uzlaşmacı solun sefil taktiklerinin hayata geçmesine izin verecek. Çünkü açlık en dehşetli öyküsüyle onu henüz yazamayanların bile ruhunu ele geçiriyor. Öfke kabarıyor, toprak kaynıyor. Buhran kriz ortasında öyle can yaktı ki, emekçi halklar, işçi sınıfı ve Kürt halkının kitlesel isyanları öncülüğünde, dinci faşizme meydan okumaya başladı. Ama bahar, kıştan çok daha zorlu geçecek. Bugün yaşanan açlığı mumla aratacak bir felaket kapıda.

Daha şimdiden, emekçi sınıfların eylem dalgası öyle güçlü ki, gerici burjuva muhalefet bu dalgayı ancak devrimden aşırıldığı sloganlarla dindirmeye girişmek zorunda kalıyor; bir kaç ay önce sokağa çıkacak herkesi 15 Temmuz gecesi yaşanan vahşetle tehdit eden dinci faşist iktidarın bir bakanı, bir eylemde işçileri gözaltına alan polisler için soruşturma istemek zorunda kalıyor. Dengeler hızla alt üst oluyor. Bir

zamanlar uyanık bir Bolşevik işçinin Lenin'e "Bize artık kötü ekme satmaktan korkuyorlar" dediği gibi. Bugünün uyanık devrimci işçisi de her grevi yasaklamakla övünen RTE'nin suskunluğunu övünçle, zafetin kokusunu ciğerlerine çekerek izliyor.

Öyle ya da böyle giderek şiddetini ve ölçeğini arttıran bu ayaklanma dalgası dinci faşist iktidarın sonunu müjdeliyor. Bütün mesele dinci faşizmin yıkıntıları üzerinde hangi bayrağın dalgalanacağı. "Halk iktidarı" sloganını ikiyüzlüce dillerine dolayıp zulalarında zehir zemberek acı reçete taşıyan gerici blok iktidarı mı yoksa kendini hiçbir yasa ile sınırlamayan, halkın en geniş kesiminin savaşım kapasitesine, örgütlülüğe, yıkıcı ve kurucu enerjisine dayanan halkın bütün iktidarı mı?

Eğer bir seçim olacaksa bu ikisi arasında olacak. Bu yüzden "Üçüncü Yol" yok!

6 Mart 2022

MASKELER DÜŞERKEN...

Her büyük kriz, büyük bunalım, orta yolcuları açığa çıkartır. Hem orada hem burada olunamayacağı dönemdir. Net duruş ister. Kararlılık ister. Tarihin düğüm ve sıçrama dönemleridir.

Tüm maskeler, makyajlar dökülür bir bir. İkiyüzlülükler teşhir olur, gerçek yüzler çıkar açığa. Geçici yol arkadaşlıkları bir çırpıda biter. Can ciğer kuzu sarması olanlar düşman kesilir.

İşte böyle bir eşikteyiz!

Yaşlı dünyamız uzun süredir bir sıçrama çağındaydı. Bu çağda tüm gelişmeler muazzam hızda, takip etmeyi bile zorlayacak hızdaydı. Başka dönemler için her biri devasa diye nitelenebilecek olaylar, bir-biri ardı sıra patlak verip durdu; özellikle son çeyrek asırdır. Çatışmalar birbirini kovaladı. İşgaller, iç savaşlar, dış savaşlar, isyanlar, ayaklanmalar, devrimler ve karşı-devrimler...

Ama her gelişmenin bir sıçrama anı, bir dönüm noktası vardır. Tüm olaylar dünyamızın çoktan o eşiğe gelip dayandığını gösteriyordu. Son Ukrayna krizi ve patlayan savaş, artık o eşiği aştığımızın ifadesi.

İki haftaya geldi dayandı savaş. Daha düne kadar sosyalist hareketle “yakın ilişkiler” kuran liberaller, bir anda keskin emperyalizm savunucusu yüzlerini açığa çıkartıp sosyalistlere, hatta çoğu Rusya’ya karşı çıkan sosyalistlere bile emperyalistlerin yanında açıktan yer almıyorlar diye ateş püskürmeye başladılar. Avrupa fonlarından beslenenler hızla o kampta yerlerini aldılar.

“Demokrasinin beşiği” Avrupa, maskenin altındaki ırkçı faşist yüzünü öyle hızlı açığa vurdu ki, “bizim” faşistler bile bu “saygın” Avrupa karşısında daha uygar kaldı! Günümüz kuşaklarının ancak kitaplardan, belgesellerden bildikleri “makkartıcılık”, katlanmış bir şekilde karşımızda boy gösterdi. Hollanda protestosunda portakal bıçaklayan “yerli ve milli faşistlerimize” nazire yaparcasına, Dostoyevsky’yi, Çehov’u, Tolstoy’u, Rus kültürüne ait olan ne varsa hepsini yasaklama yarışı başladı. Ukrayna neo-Nazileri aziz mertebesine yükseltildi. Sırf Kremlin aleyhine açıklama yapmadı diye orkestra şefleri, opera sanatçıları, bale yönetmenleri işten atıldı. Rus lokantalar saldırıya uğradı. Televizyonda muhabirler, spikerler, yorumcular, hiç utanmadan “sınırimıza gelen göç-

menler Suriye, Afganistan veya başka bir üçüncü dünya ülkesinden değil, sarı saçlı, mavi gözlü bizim gibi Avrupalılar” diyecek kadar şirazeden çıktılar. “Avrupa uygarlığı” (kapitalist uygarlık) dedikleri şeyin temelinde nasıl bir azgın ırkçılık olduğunu dünya aleme gösterdiler. Liberalizm ve faşizmin, nasıl birbirine içkin olduğunu canlı yayın izledik şu son iki haftada!

Türkiye ve Kürdistan sosyalist hareketi, büyük çoğunluğu itibarıyla, yine ıskaladı mevcut kutuplaşmada doğru safta yer almayı. “Sosyal-emperyalizm” teorisiyle sakatlanan düşünce yapısı, Rusya’yı otomatik bir şekilde emperyalist ilan ederek, “emperyalist savaşa hayır” şiarı etrafında kümелendirdi sosyalist hareketi. Hatta kimilerinde, işin içinde ABD-NATO olmasa neo-Nazi Ukrayna’yı destekleme eğilimi (tıpkı Kosova meselesinde neo-Nazi UÇK’yı destekledikleri gibi) apaçık belli oluyordu.

Hemen yanı başımızda Rojava örneği varken, ve orada Türkiye sosyalist hareketinin önemli bir kesimi doğru enternasyonalist tutumu belirlemeyi başarmışken (hem de ABD ve “Koalisyon Güçleri” denen cümle emperyalistlerin varlığına rağmen!), Rusya söz konusu olduğunda otomatik bir şekilde şaşı pusulalar! Donbass’ın durumu, Kiev’deki faşist cunta ve sonrasındaki neo-Nazi yönetim, Donetsk ve Lugansk’ta büyük bedeller ödenerek şu ya da bu şekilde hayatta kalmayı başarmış Halk Cumhuriyetleri, bu iki cumhuriyet uğruna savaşırken canlarını vermiş Avrupa’nın dört bir yanından kopup gelmiş olan komünist savaşçılar... hepsi, ama hepsi unutuluverdi bir kalemde!

Geçmişte de defalarca söyledik. Emperyalist saldırganlık tarafından parçalanıp yutulma tehdidi yüzünden Rusya (ve Çin), dünyanın pek çok yerinde emperyalistlerle karşı karşıya geliyor. Kendi iradelerine rağmen emperyalizme karşı mücadele yürüten güçlere destek olmak zorunda kalıyorlar. Çünkü mevcut durum onlar için hayat memat meselesi! Ukrayna, Rusya’ya yıkıcı saldırının sıçrama tahtası olarak dizayn edildi 2014 faşist darbesiyle birlikte. Neo-Naziler bunun için eğilip donatıldı bunca yıldır. Dünyanın dört bir yanından “gönüllü savaşçılar” topladılar faşist saflara. 1941’deki Nazi “Barbarossa Harekatı”nın modern versiyonu olan tatbikatlar yaptı NATO geçtiğimiz yıl. Hepsini bitirici vuruş için hazırlıktı. Rusya, tam da bu yüzden harekete geçti. Bu kapışmanın sonucunda, Donbass’ın iki halk cumhuriyeti, faşist birliklerce işgal edilmiş olan Donbass bölgesini kurtarma şansına sahip oldu. Ayrıca savaşın dolaylı sonucu, neo-Nazi iktidarının yıkılması olacaktı. Bu savaş, çapının çok ötesinde tarihsel sonuçlar yaratmaya adaydır.

Bu açıdan bakarak “Safınızı Seçin” diye çağrı yaptık tüm emekçi

yığınlarla ve emek hareketine. Donetsk ve Lugansk Halk Cumhuriyetleri'nin devrimci savaşını destekleme çağrısı yaptık. Dünyanın en ücra köşesinde de olsa emekçi sınıfların, halkların özgürlük mücadelesi, enternasyonal proletaryanın bütünsel mücadelesinin parçasıdır. Tartışmasız bir şekilde desteklenmelidir! Rojava'da, Donbass'ta, Katalunya'da veya Latin Amerika'da... nerede olursa orada!

Arada derede kalma dönemi değil. Çelişki, hem de küresel ölçekte, son derece keskin ve net. Ortada kalmak mümkün değil. Ya o tarafta, ya bu tarafta... Proleter enternasyonalizminin safı, bu antifaşist savaşta, Donetsk ve Lugansk Halk Cumhuriyetleri'nin saflarıdır!

8 Mart 2022

EMPERYALİSTLERİN GÖZDE TOSUNCUKLARI

Emperyalist devletlerin, dünyanın her tarafında neo-Nazi adı altında faşistleri sahaya sürmeleri bir istisnai durum değil, bir genel kural, bir genel politika haline gelmiştir. Yeni değil. Ancak bu politikanın genel hal almasının başlangıç dönemi üzerine ayrıca durmak gerek. Bu gibi kapsamlı politik

Rusya'nın Ukrayna'da yürüttüğü “özel askeri operasyon” bu konuda bize önemli kanıtlar sunuyor. Bu savaş sayesinde görmüş olduk ki, Ukrayna, tüm emperyalist devletlerin elbirliği ile neo-Nazi adı verilen faşistleri örgütleme, askeri eğitime tabi tutma ve oradan dünyanın dört bir tarafına komünizme, devrimci hareketlere, antiemperyalist, antikapitalist ayaklanmalara, sosyalizme karşı savaşmak üzere sevk ediliyorlar.

Böylece, Ukrayna, 2014 faşist darbesiyle birlikte, faşist yetiştirme ve bu faşistleri emperyalistlerin amaçlarını, hedeflerini gerçekleştirmek üzere dünyanın dört bir tarafına ihraç etme çiftliğine çevrilmiş. Altı önemle çizilmesi gereken nokta şudur: Ukrayna, dünyanın dört bir tarafına faşist gönderme istasyonuna çevrilmiştir. Tüm Avrupa toprakları ve şimdilik öğrendiğimiz, Tayvan, Ukrayna'da yetiştirilen faşistlerin faaliyette alanıdır.

Neo-Nazilere aynı amaçlarla ve aynı yöntemlerle örgütlenen, karşı-devrimci bir mobil güç olarak kullanılan dinci faşist katil sürülerini eklemeliyiz. En açık ve kapsamlı örneğini Suriye'de gördük. Emperyalist devletlerin istihbarat örgütleri, buna gerici Arap devletleri, Türkiye'nin MİT'ini ve İsrail'in MOSSAD'ını eklemeliyiz, hepsi, dünyanın dört bir tarafından topladıkları dinci faşistleri Suriye'ye yığmışlardı.

Kısaca, neo-Nazi adındaki faşistler, CIA ve İngiliz istihbarat servisi olan MI6 olmak üzere, bütün Avrupalı ve Avrupalı olmayan emperyalist devletlerin el birliği ile bir karşı-devrim, bir karşı-ayaklanma gücü olarak örgütleniyor, ağır silahlar dahil, silahlandırılıyor, her türlü mali destek sağlanıyor ve nihayetinde yine bu istihbarat servislerinin olanaklarıyla gerekli görülen yerlere gönderiliyorlar.

Peki, emperyalistlerin bu neo-Nazi seviciliği nereden kaynaklanıyor? Tekelciliğin ve çağımızın genel karakterini anlamadan bu soruya doğru yanıt vermek pek mümkün değil.

Tekelcilik, her şeyden önce, toplumsal yaşamın tüm alanlarında gericiлик demektir. Tekelcilik, “demokrasinin” yerine siyasi gericiliğın geçirilmesi demektir. Tekelcilik, aynı zamanda, toplumsal yaşamın her alanında, çürümedir, yozlaşmadır. Tekelcilik, faşizmin sınıfsal temelidir, toplumsal taşıyıcısıdır. Emperyalistlerin ve bağımlı ülkelerdeki tek-elci sermayenin neo-Nazi seviciliğinin arkasındaki birinci ve en önemli maddi temel budur.

İkincisi, çağımızın kapitalizmden komünizme geçiş çağı olmasıdır. Derin ve kalıcı bir bunalım içindeki emperyalistler, kapitalist üretim biçimini ve sermaye egemenliğini dünyada ayakta tutmak için tüm güçleriyle saldırıya geçmişler. Elllerinde ne olanak varsa hepsini bu “ölüm-kalım” savaşına seferber etmişler. Topyekun dünya savaşını göze alacak bir saldırganlığın arkasındaki gerçek neden budur. Neo-Naziler bu saldırganlığın mızrak uçlarından biridir. Saldırgan bir savaş örgütü olarak NATO bir başka ucudur. Dinci faşist katil sürüleri de bir başka uçtur. Tek merkezden yönetilen bu savaş araçlarının hepsinin ortak amacı, hedefi, emperyalist-kapitalist egemenliği, mümkün olabilecek en geniş coğrafyada, ayakta tutmaktır.

Tarihin dönüm noktalarından biri olmaya aday, günümüz Ukrayna'sındaki savaşı bu olguları hesaba katarak doğru değerlendirebiliriz. Bilimsel devrimci bakış, her savaşın somut bir tahlilini ve değerlendirmesini gerektirir. Yoksa emperyalistlere seslenen “Tamam Rusya kötü ama siz de kötüsünüz, hatta ondan da kötüsünüz” zevzekliği ile ne bir yere varmak ne de doğru devrimci bir politika oluşturmak mümkündür. Böyle bir boş laf kalabalığı olsa olsa NATO ve ABD'ye doğrudan karşı çıkmamanın örtüsü olabilir. Ama denizanası şeffaflığında; yani hiç bir yeri gizleyemeyen bir örtüdür bu.

Bir ucunda faşist Ukrayna hükümeti, ordusu ve neo-Nazi çeteleri, NATO, ABD, İngiltere ve bilumum kan içici emperyalist, sayısız gerici devlet; diğer ucunda Lugansk Halk Cumhuriyeti, Donesk Halk Cumhuriyeti ve bunların arkasındaki Rusya'nın olduğu savaş siyasal sonuçları bakımından değerlendirildiğinde hangi sonuçlara ulaşılır? Proletaryanın bağımsız ve enternasyonal sınıf çıkarları bu sorulara net bir yanıt vermemizi gerektirir. Birincilerin savaşı zaferle sonuçlandırması halinde, sadece Avrupa'nın değil, onunla birlikte tüm dünyanın neo-Nazi denen faşist katil sürülerinin ciddi tehdidi altına gireceği; dünya devriminin, dünya proletaryası ve ezilen halklarının emperyalistlerin şiddetli bir saldırısıyla karşı karşıya kalacağı yeterince açık değil mi? Yanıtı gerek var mı?

Savaşın diğer ucundaki güçlerin yani sosyalizm yönelimli iki Halk

Cumhuriyeti ve onlarla birlikte Rusya'nın zafer elde etmesi, koşullarını kabul ettirmeleri emperyalistlerin ve onların av köpeği durumundaki faşistlerin tarihi bir yenilgi almaları sonucunu doğurmayacak mı? NATO-ABD ve İngiltere'nin başını çektiği emperyalist-kapitalist cep-henin tarihi yenilgisinin dünya emekçi halklarına, dünya işçi sınıfına, emekçilerine muazzam bir moral kaynağı haline geleceği yeterince açık değil mi?

Savaşın hangi durumda hangi siyasal sonuçları doğuracağı sorunu böyle konmalı. İşçi sınıfının bağımsız-enternasyonalist sınıf politikası bu sorulara verilecek yanıtlarda yatıyor.

10 Mart 2022

POLİTİK SEFALET

Zavallı sosyal reformist partiler ne yapacaklarını şaşırılmışlar. Donetsk ve Lugansk Halk Cumhuriyetleriyle birlikte Rusya'nın Ukrayna üzerinden NATO-ABD-İngiltere ve AB emperyalist devletlerine karşı başlattığı savaş hepsini şaşkına çevirmiş. Ne yapacaklarını, ne diyeceklerini bilemiyorlar. Ellerinden lafı eveleyip gevelemekten başka bir şey gelmiyor.

Önce bir tespit: Ukrayna'da başlayan ve yaklaşık üç haftadır süren savaş bir Rusya-Ukrayna savaşından çok daha fazla bir Rusya-ABD, İngiltere, Fransa, Almanya savaşıdır. Elbette NATO, emperyalistlerin bir savaş ve saldırganlık örgütü olarak başrolde. Peki Ukrayna nedir? Onun buradaki rolü nedir? Çok kısa: Şu anda Zelenski adındaki komedyen eskisiyle cisimleşen Ukrayna, emperyalist efendilerinin mayın tarlasına sürdükleri bir eşekten öte hiçbir şeydir.

Bu tespitin devamı... Zelenski denen komedyen eskisi, Ukrayna'da da bir hiçtir. Asıl güç, asıl iktidar, CIA'nın, MI6'nın, NATO'nun örgütleyip silahlandığı, AZOV-Sağ Sektör vb. isimlerle anılan sivil faşistlerdir. Tepeden tırnağa silahlı ve son derece örgütlü, Ukrayna'nın ordusuna istihbaratına, devlet aparatına hakim olan bu güçler karşısında Zelenski palyaçosu kendisine dikte ettirilen emir ve politikalara göre hareket eden bir emir eridir. Zelenski, nefes alacağı zaman önce emperyalist efendilerine bakar. Ama onlardan da önce yanı başındaki silahlı faşistlerin ağzına bakar.

Bu bir olgudur. “Hayır durum böyle değildir. Ukrayna'nın somut gerçekliği böyle değildir” diyebilecek bir sosyal reformist bir adım öne çıkabilir; bekleriz.

Hiçbir sosyal reformist parti ya da çevre bu nesnel gerçekliği inkar edemez, aksini iddia edemez. Eveleyip gevelemeleri de bundandır. Bu durumda ne yapıyorlar? Savaşın öteki cephesinde yer alan faşist güçleri görmezden geliyorlar; onlardan hiç söz etmiyorlar, etseler bile kıyısından-köşesinden değinip geçiyorlar. Bunların nasıl eveleyip gevelediğini görmek isteyen okura, tipik bir örnek olarak şu söyleşiyi sabırla, sonuna kadar okumalarını öneririz.

Bu sosyal reformistlere göre, bir tarafında Hitleri rehber edinmiş kudurmuş faşistlerin, Japonya'sından Hollanda'sına oradan Mikronezya Cumhuriyeti'ne (Okur adı sanı duyulmamış, haritadaki yeri bile zor gösterilebilen Mikronezya devletine şaşırmasın. Bu devletin emperyalist cephede yer almasının sadece sembolik bir değeri var. Biz de örneği bu sembolik değerinden ötürü verdik.) kadar bilimum emperyalistin yer aldığı savaş, “emperyalist hegemonya savaşı”dır.

Öyle diyorlar ama, eski Maoculuktan gelme sosyal reformistler hariç, diğerleri Rusya'yı, adıyla sanıyla “emperyalist” olarak tanımlamaktan da kaçınıyorlar. Okur şu eğlenceli yanıtı baksın. Söyleşiyi yapan muhabir soruyor: “O zaman sorulım Rusya Emperyalist mi” diye. Biraz uzun da olsa yanıtı aktarmak istiyoruz:

“Türkiye Komünist Partisi bir düşünce kuruluşu değil, bir siyasi parti. Bilimsellik bizim açımızdan elbette önemli, hiçbir siyasi yaklaşımımız nesnel gerçekliğin inkarı üzerine kurulamaz. Ancak bazı adlandırmalar siyasetin konusudur. Faşist, emperyalist gibi tanımlar beraberinde başka bazı sonuçlar da doğurur. Biz bu kavramları rastgele kullanmaktan kaçınıyoruz. Türkiye ve bölgede ABD emperyalizminin ve onun müttefiklerinin varlığını ve yarattığı tehlikeyi hafifsetecek hiçbir tutum geliştirmeyiz. Bir örnek vereyim, İtalyan emperyalizmi hiçbir biçimde masum değildir, bir gerçektir. Ancak biz Avrupa'daki emperyalist ülkelerden söz ederken öncelikle Alman, İngiliz ve Fransız emperyalizminden söz ederiz. Bu tercih yalnızca ekonomik kriterlerle yapılamaz. Düpedüz siyasal bir işlem den söz ediyoruz. Eğer siyaseti biraz olsun geriye çekeceksek Rusya emperyalist bir ülkedir. Ancak TKP siyasal çalışmalarında bugün Ukrayna'daki karşı karşıya gelişin emperyalist sistemde bir hegemonya mücadelesi olduğunu söylüyor ama özel olarak Rus emperyalizmi demiyor.”

Ama şükürler olsun ki, sosyal reformistimiz “siyaseti geri çek”miyor. Bit yatak örtüsü gibi yerinde bırakıyor ve böylece Rusya, en azından şimdilik “emperyalist” olmaktan kurtuluyor. Ama şu “siyaseti geri çekme” eylemi sosyal reformistimizin elinde demoklasın kılıcı misali Rusya'nın başı üzerinde sallanacak gibi. Sosyal reformistimizin tepesi atarsa, aynen bir çarşafı çeker gibi, pat diye siyaseti geri çekebilir ve Rusya'nın emperyalistliği kabak gibi ortaya çıkar. Yine de muhabir, üstelik sosyal reformistimizin adamı olsa gerek, yanıtın tatmin olmuyor ve “neden” diye soruyor. “Neden Rus emperyalizmi demiyorsunuz”

Muhabirin aldığı yanıt evlere şenlik. Kısaca aktaralım da okuru-

muz biraz daha neşelensin.

“NATO'ya odaklanmak gibi bir görevimiz var. Çünkü bugün 'Rus emperyalizmi' söylemde öne çıktığı andan itibaren NATO'nun hamlelerini meşrulaştıracak kadar kirli bir siyasi-ideolojik iklimle karşı karşıyayız. Bu tuzağa düşmeyiz.” Yani “biz kaçın kurrasıyız” demeye getiriyor sosyal reformistimiz.

“Kirli bir siyasi-ideolojik iklim” nedir acaba? Bu ifadenin Marksizmdaki yeri nedir? Lenin'den mi almış bu ifadeyi, “komünistimiz”, Marx'tan mı? Yoksa eski ustasının dediği gibi “tartışmaları prize takmak” amacıyla mı söylemiş anlayamadık.

“Aşağı tükürsek sakal ama yukarı tükürsek de bıyık” İyisi mi yutkunalım...

Bu kadarı yeter. Bu sosyal reformist partiyi örnek göstermemizin nedeni, Maocu gelenekten gelen sosyal reformistler hariç, tüm sosyal reformist partilerin zavallılığını yansıtan bir örnek olmasıdır.

Ama biz şunu biliyor, görüyor, tanık oluyoruz: Maocu gelenekten gelen sosyal reformist partiler de aralarında olmak üzere, bunların etkisindeki kitle, sempatizan, taraftar hatta kimi üyeleri dahil, bu savaşta, Donetsk, Lugansk Halk Cumhuriyetleri ve Rusya'nın emperyalistler üzerindeki zaferinden yanalar. Gönülleri böyle bir zaferden yana, kalpleri bunun için atıyor.

Nedeni basit ve anlaşılır. Devrime sempati içindeki kitleler, iki Halk Cumhuriyeti ve Rusya'nın, ABD öncülüğündeki bilumum emperyaliste ve tabii ki NATO'ya karşı kazanacakları bir zaferin dünya devrimine büyük bir itki vereceğini biliyorlar. Savaşın böyle bir sonucu, Rusya'daki burjuva iktidarın arzusu hilafına rağmen ortaya çıkacak.

Şüphesiz, başta Rusya proletaryası olmak üzere, dünya proletaryasının emperyalizme, faşizme ve kapitalizme karşı verdiği mücadeleden zaferi yönünde daha pek çok olumlu sonuçlara gebe bu savaş. Ama bunlar ayrıca ele alınması gereken konulardır.

Biz şimdilik, burjuvaziyle köprüleri atmamak için binbir takla atan şu sosyal reformist partilerin zavallı haline değinmekle yetinmek istiyoruz.

Boşa koysalar dolmuyor, doluya koysalar almıyor. Hakikatten ne büyük zavallılık!

18 Mart 2022

NATO MAT!

ABD dahil, emperyalist efendiler, Rusya'nın sadece Donbass'la sınırlı bir harekate girişeceğini sanıyorlardı, ama Putin neo-nazilerin çekip çevirdiği kukla Kiev yönetimini doğrudan yıkmaya, fiilen NATO gücü haline gelmiş orduyu parçalamaya girişti.

Ne NATO, ne Avrupa bu denli bir meydan okuma bekliyordu. Kibir dolu kafalarında hesabını yapamadıkları şeydu: Rusya istihbaratı, Donbass'ı ezip geçecek, nükleer füzelerle desteklenmiş dört NATO tugayının doğu sınırına konuşlandırılmasına dair, gizli ABD-Ukrayna anlaşmasını çoktan öğrenmişti. Tehdit altına alınacak bölge, Moskova'nın ötesinde, Volgo-Ural hattıdır. Ve bu hat, Rusya'nın son savunma duvarıdır. Burayı tehdit eden bir güç, koca coğrafyayı lokma lokma yutar. Kremlin'i nükleer bir savaşı göze alacak noktaya taşıyan budur.

Yaşanan çatışmanın, süregiden 3. Dünya Savaşı'nın bir parçası olduğundan kuşumuz yok. Ne söylemiştik? Bu savaş, temelde bir paylaşım sorunu değildir; emek ve sermaye arasında, çöken kapitalist uygarlıkla yükselen sosyalist uygarlık arasında süren, bu temelde yürüyen bir savaştır.

ABD hegemonyasının çöküşü, nihayet, genel kabul görüyor, bu durum, ABD'nin düştüğü çukura tüm emperyalist-kapitalist sistemi çeken bir türbülans yarattı. Küresel iç savaş, emperyalizmin aleyhine bir güç dengesi kurdu. Aynı türbülansa yakalanmamak için Çin Halk Cumhuriyeti, sosyalizmin üstün değerlerini unutmaya terk ettiği tozlu raflardan indirdi. Aynı çaba içindeki Rusya'nın önünde iki yol buluyordu. Ya Rus şovenizminin koruyuculuğunda bir Slav milliyetçiliği ya da SSCB'ye geri dönüş. Canlı yayında Putin, Bolşeviklere ve Lenin'e saydırırken, ilk yolu izleyeceğini ilan etti, fakat ordu, Harkov gibi kentlere gönderdiği tanklara SSCB bayraklarının çekilmesine en azından göz yumarak ve Ağustos ayında bir "antifaşist Kongre"nin toplanmasından söz ederek ikinci yola göz kırptı.

Dört yüz yıllık kapitalist uygarlık yıkılırken, büyük güçler tam anlamıyla varlık-yokluk mücadelesi içinde buldular kendilerini. Ve tutunabilecekleri dayanak noktalarını, emek ve sermaye arasında süren

küresel iç savaşın bir yanında yer alarak bulabiliyorlar. Emperyalist dünya, ırkçı faşist hareketlere arka çıkıp onları vurucu güç haline getirirken, Çin ve Rusya dünyanın antifaşist, ilerici, halkçı, sosyalist hareketleri ile aynı düzlemde kalarak, varlık-yokluk türbülansına karşı koyuyorlar.

Putin'in sarıldığı Slav milliyetçiliği ile, küresel iç savaşta almak zorunda kaldığı tutum arasındaki çelişki, Kremlin'i bir oyun kurucu değil, sürüklenen güç haline getiriyor. Onu sürükleyen nedir? Dünyanın halkçı, anti-faşist, sosyalist türden emek hareketidir. Eğer Donbass halkları faşist çetelere karşı silaha sarılmasaydı, sekiz yıl inatla, büyük kayıpları göze alarak sürdürdükleri mücadele dünya halklarının büyük sempatisini kazanmasaydı, Putin, Ukrayna'ya girmeyi asla göze alamazdı. Küba, Sosyalist Kore, Nikaragua, Venezuela faşist çeteleri boğmaya girişen bu askeri hareketi desteklemekte tereddüt etmediler. Ve Moskova, eğer gelen haberler bizi yanıltmıyorsa, bu yıl içinde "dünya antifaşist kongresi" için çağrı yaptı. Görüldüğü gibi, her büyük güç, küresel iç savaşa, kendi çıkarlarını önde tutarak katılıyor, fakat safları oluşturan, cephelere düzen veren, emek-sermaye arasındaki 3. Dünya savaşıdır.

Rusya'nın başlattığı savaşın ilk elden sonuçları ve yakın gelecekteki etkileri şöyle vurgulanabilir: Emperyalist-kapitalist dünyanın vurucu gücü NATO, korkutucu imajını yitirdi, hareket kabiliyeti felç oldu. Ve kendini Avrupa ile sınırlandırdı bu bir. Dünyanın politik ağırlık merkezi Atlantik'ten Pasifik kıyılarına taşındı, bu iki. Rusya, NATO'ya çizdiği askeri sınırla, onu bölgesel bir güç seviyesine indirdi. Avrupa Birliği'nin dağılmasını hızlandıracak bir etkidir bu. Dostoyevski ve Çaykovsky'ye yasak koyan bir Avrupa, kapitalist uygarlığın çöküş damgasını alınca yemiştir. Enkazın üzerinde, aşırı uçların, bir yanda faşistlerin, diğer yanda ise komünistlerin öncülüğündeki antifaşist halk kitlelerinin iç savaşını, artık hiçbir uzlaşmacı, hiçbir yeşil siyasetçi, hiçbir pembe komünist durduramayacak.

20 Mart 2022

SALLAYIN, DÜŞECEKLER

Gerici-faşist muhalefetin ve peşlerine takılan parlamenter solcuların, olası bir seçimde sandıkların güvenliğini sağlayabileceğine inanıyor musunuz? Cevabınız evetse, azınlıktasınız demektir. Çünkü %72 gibi ezici bir çoğunluk tam tersini düşünüyor. Hala fikriniz değişmiyorsa, Babacan'a sorun, anlatsın. Yakın zaman önce, AKP'nin birçok seçimi hileyle kazandığını, içeriden birisi olarak itiraf etmişti.

Akla takılan soruyu tahmin etmek zor değil: Madem ezici çoğunluk böyle düşünüyor, neden bile bile lades olacakları seçimi kabul ediyorlar? Öyle ya; her ne kadar kararsızlar ve oy vermeyeceklerin oranı anket pastalarının en büyük dilimi haline geldiyse de, %72'den çok uzak. Sorun nerede?

Şurada: Nefret edilen bir iktidardan kurtulmak için, ya sandık yolu ya devrim yolu, üçüncü bir seçenek yok. Ezici çoğunluk, dinci faşizmin sandıklarda hileyle zafer ilan ederek, atı alıp Üsküdar'ı bir kez daha geçeceğinden emin. Peki devrim yolunun kendilerine zafer getireceğinden aynı ölçüde eminler mi? Değiller. Eğer emin olsalar, bunca açlığa, sefalete, bunca aşağılanmaya bir gün dahi katlanmazlardı. Devrim zamanlarını, muhasebe defterlerinin düzlüğünden kurtaran; onu kahramanca eylemler, çılgınca atılımlar ve cüret dolu politik çıkışlarla bezeli hale getiren, işte budur: Hiçbir büyük halk devrimi, zaferin garanti poliçesini cebine koyup yola çıkmaz.

Emekçi halklar devrimin zorunluluğunu duyumsarlar, kaçınılmazlığını anlarlar, fakat zaferin garanti olduğuna dair hayallere, kendilerini kaptırmazlar. Geline aşamada devrim, sıradan emekçi kitleleri için, iki imkansız arasında seçim yapmak gibi görünür: Düzen içinde ayakta kalmanın imkansızlığı ile zaferi garanti için bir çılgınca atılımın imkansızlığı. Burada nihai karar şuna göre verilecektir: Sürünecek yaşamının sonu da ölümse, dövüşerek ölmek tercih edilir. Emekçi halk kitleleri şimdi bu karar noktasına doğru hızla ilerliyorlar. Hızla yayılan açlık, terazinin iki kefesindeki dengeyi bozuyor; açlık, sonu nereye varacak hesabı yapılmayan çılgınca atılımları hazırlıyor.

Kuşkusuz, devrimin büyük yığınları bir kez çılgınca atılımlara giriştiğinde, ilk elden varacakları sonuçla imkansızlık bulutunu çabucak

dağıtacaktır. Zaferin güvenceleri ufukta belirecektir. Ancak, devrimin öncüleri, teorisyenleri, taktisyenleri için açık olan her şey, geniş emekçi yığınlar için bu denli açık değildir. En geniş emekçi yığınlar öncülerin çeperlerine tutunan daha dar halk kesimlerindeki açık fikre ve netliğe kavuşuncaya dek, onlardan umutsuz ama öfkeli çılgınlıklar duymaya devam edeceğiz. Ya da iki keskin uca savrulan çelişkili tutumlar göreceğiz. İşte %72 oranında seçim güvenliğine inanmadıkları halde, sandıkları halen bir çıkış olarak gören kalabalıkların varlığı, bu çelişkinin ürünü.

Tespit edilen bu olgu, öncü Leninistlere, ajitasyon ve propaganda da yürünecek taktik güzergahı gösteriyor. Düzen içi ve düzen kurumlarına dayanarak kurtuluşun imkansızlığını yaymak ve diğer yandan, eğer uzlaşmacıların ayartısına kapılmazsa, sonuna kadar gitme kararlılığıyla donanırsa, en umutsuz görünen atılımların bile büyük sonuçlar doğuracağını ve tam kurtuluş için imkansızlık bulutunu dağılacığını, mümkün olan en geniş kesimlere kabul ettirmek.

“Seçimle gitmeyecekler” yargısını temele alan faaliyet, elbette hala sandık umudunu koruyanlar için sürdürülmelidir. Fakat artık bu noktada kalınmaz, çünkü ezici çoğunluk bu yargının gerçekliğinden eminler. Emin olamadıkları, bir devrimin açığa çıkaracağı enerjinin, engin öfke birikiminin, bir zaferi garanti edip etmediğidir. Onlara zor araçlarıyla yeterince donanmış olurlarsa koordineli bir eylem kapasitesine ulaşırlarsa, devrimci bir iktidarın kurulmasını hedefleyen kararlı bir politik tutum ortaya koyarlarsa, devrimin zaferi için geriye kalan tek şeyin, kahramanca hareket etmek olduğunu anlatabilmeliyiz. Seçimle gitmeyecekler yargısını bir adım ileri taşıyalım:

Silah, yürek ve bilinçle; Sallayın düşecekler!

22 Mart 2022

RUSYA'DA NELER OLUYOR?

Kaçtı mı, istifa mı etti, kovuldu mu? Bir türlü anlamamayan Anatoli Çubays'ın, ya da tam adıyla söylesek, Anatoli Borisoviç Çubays'ın, Rusya'yı aniden terk etmesi gözleri bir anda Rusya'nın kalbine, Kremlin'e çevirdi. Neler oluyordu? Çünkü, sıradan biri değil, Putin'in bir özel temsilcisi sözü edilen.

Ama onu bu denli önemli kılan şey bu görevi değildi. Onun asıl önemi, 1991'de Sovyetlerin dağıtılmasıyla birlikte başlayan büyük yağma sürecinin başındaki birkaç kişiden biri, hatta belki de en önemlisi olması. Kısaca, hırsızların başı demek en isabetli sıfatlandırma olur.

Bir kişi, hele de Kremlin gibi bir yerde, devlet başkanının özel temsilcisi iken neden apar topar kaçır? Bu durumun mümkün olabilecek tek açıklaması, kendini, geleceğini ve hırsızlıktan edindiği servetini tehlikede görmüş olmasıdır.

Rusya savaşta. Her ne kadar Rusya'daki iktidar buna “özel operasyon” dese de eşyanın adını değiştirmekle kendisini değiştirmiş olmazsınız. Savaş koşulları, Çubays'ın arkasına bakmadan kaçışını daha da önemli kıyor.

Önce bir noktayı vurgulayalım. Arkasına bakmadan İstanbul'a kaçan (burjuva basının iddiası bu, tersini iddia etmek için bir neden de yok) Çubays, “Oligark” denen, hepsi de süzme hırsız olan yeni yetme milyarder burjuvaların ya iktidar nezdindeki temsilcisiydi ya da temsilcilerden biriydi. Öyleyse şunu söyleyebiliriz: Savaş, burjuva hırsızlar takımının iktidardaki uzantılarında bir çözülme sürecini başlatmış bulunuyor. Arkası gelir.

Savaş, doğasına uygun olarak, Rusya'da bir saflaşma yarattı. Bu saflaşmada, “oligark” denen hırsızlar takımıyla onların toplum içindeki Navalny tipi taraftarları emperyalistlerin safında yer aldılar. Toplumun geri kalanı, emperyalizme ve faşizme karşı savaşın safında... Başka türlü mü imkansızdı.

Savaş başlamadan bir gün önce, 23 Şubat'ta, Tarihin İronisi adlı makalemizde, savaşın başlaması durumunda Rus burjuvaların savaştan yana değil, savaşa karşı tarafta yer alacaklarına işaret etmiştik:

“Oysa, emperyalistlerle savaşa girmek, Rusya burjuvazisinin en

son isteyeceği şeydir. Rusya burjuvazisi, ayakları üzerinde durmak, serpilip gelişmek ve kendini sağlama almak için, emperyalistlerle bir çatışmaya değil, işbirliğine ihtiyaç duyuyor. Rusya burjuvazisi, emperyalistlerle çatışmada; ilerici, demokratik, halkçı, sosyalist yönelimli devletlerin desteklenmesinde Rusya devletinin ayağına dolanan ayakbağıdır. Onlar bu savaşı yöneten değil, emperyalistlerle çatışması için Rusya iktidarına baskı yapan güçlerdir.”

Rusya burjuvazisinin arzusu hilafına karşın savaş başladı. Savaşla birlikte oluşan psikoloji nedeniyle başta seslerini çıkarmayan burjuva takım, süreç ilerledikçe seslerini çıkarmaya, savaşı bitirmesi için Rusya iktidarına baskı yapmaya başladılar. Ama, burjuvalar savaşa karşı tutumlarını açıkça belli ettikçe emekçi sınıflarda, Rusya halkında bu burjuva takıma duyulan öfke de açığa çıkmaya başladı.

Bunun ilk işareti, işçi ve emekçi sınıfların ağır baskısı altındaki Putin'den geldi. Putin, yüz binden fazla insanın toplandığı ve Sovyetler lehine sloganlar atıp şarkılar söyledikleri mitingde işareti şu sözlerle verdi:

"Rusya halkı da her halk gibi, gerçek vatanseverler ile ayaktakımı ve hainleri her daim birbirinden ayırt edecektir ve hainleri, kazara ağza giren bir sineği tükürür gibi tükürecektir. İnanıyorum ki toplum kendi kendini böyle doğal yoldan kirden arındırması ülkemizi ve dayanışmamızı yalnızca güçlendirecektir.” Kremlin'e göre, *“Böyle insanlar; en üst kasta ait olabilmek adına annelerini dahi satarlar”*

Çubays'ın kaçışı bu gelişmelerin üzerine geldi. Çubays gibi, kapitalistleşmenin militan bir savunucusunun arkasına bakmadan kaçışı, tehlikeyi gördüğüne, kılıçların çekildiğine ve hızla yakınlaşan bu kesin hesaplaşmada kendi tarafının zayıf olduğunu kabul ettiğine işaret ediyor. Av köpekleri hassaslığındaki burnu tehlikenin kokusunu almış.

Gelişmeler çok hızlı. Putin, büyük burjuvaların Rusya'dan kaçışını, “doğal temizlik” olarak niteledi. Peskov, Kremlin'in sözcüsü, bu “doğal temizlik”i “onlar hayatlarımızdan kendi kendilerine kayboluyorlar” şeklinde tanımladı. Peskov, bu insanların bazılarının görevlerinden, bazılarının aktif iş yaşamlarından ayrıldıklarını, bazılarının ülkeyi terk ederek başka ülkelere taşındıklarını anlattıktan sonra, “temizlenme bu şekilde oluyor” sözleriyle tarif etti. Türkçesi, burjuvalar kaçıyorlar. Muhtemelen en çok da Türkiye'ye. Çubays'ın kaçığının ertesi günü İstanbul'da görüntülenmesi böyle düşünmenin pek de temelsiz olmadığına işaret etti.

İstanbul, 1917 Ekim Devrimi sonrası tanık olduğu “Beyaz Rus” akını benzeri bir akına hazırlanabilir.

Peki, 1991 karşı-devrim süreci tersine dönüyor diyebilir miyiz? Henüz erken olabilir. Ama, kapitalizmi restorasyon sürecinin büyük bir darbe aldığını söylemekte hiçbir sakınca yok. Elbette bu iyimserliktir. Ama temelsiz bir iyimserlik değil. 1991'de karşı devrim fırtınasının en güçlü olduğu günlerde, “Sosyalizm Kazanacak” diyen sesin haklı ve doğru olduğunu görmeye başlamasının yarattığı iyimserliktir bu.

Evet sosyalizm kazanacak. Kendi küllerinden yeniden ve yeniden doğarak kazanacak. Zor, geri bir toplumsal sistemi daha ileri bir toplumsal sistemin yerine geçiremez. Zor daha ileri olanı tahrip edebilir, geriye atabilir ama tümünden ortadan kaldıramaz. Engels'in zor teorisi dün olduğu gibi, bugün de proletaryanın yolunu aydınlatmaya devam ediyor.

“..politik zor toplumdaki bağımsızlaştıktan ve onun hizmetçisi olmaktan çıkıp efendisi haline geldikten sonra, iki yönde işleyebilir. Ya doğal ekonomik gelişme anlamında ve yönünde işler, bu durumda, ekonomik gelişme hızlandığından, aralarında çatışma doğmaz. Ya da ekonomik gelişmeye karşı işler, bu durumda, pek az istisna ile, bir kural olarak, zor, ekonomik gelişme karşısında yenik düşer.”

1991'de emperyalistler ve Sovyetler Birliği içindeki uzantıları zora dayanarak sosyalizmi ortadan kaldırmaya, yerine daha geri ve aşılış bir üretim biçimi olan kapitalizmi yerleştirmeye çalıştılar. Otuz yıllık bir aradan sonra, burjuvalar ele geçirdiklerini sandıkları ülkeden “doğal temizlik” yoluyla temizleniyorlar. Yolun başındayız, ama temizlik başlamıştır. Yani Engels'in sözleriyle, “yenik düşüyorlar.”

Bir kez daha, kesin konuşmak için erken olduğunu çok iyi biliyoruz. Fakat sadece kalbi olmayanlar bu “doğal temizlik”ten, burjuvaların Rusya'dan bu kaçışından heyecan duymazlar.

25 Mart 2022

SUDAN'DA DEVRİM SÜRÜYOR

Savaş bir ayını devirdi. Uzun süredir gündem Ukrayna'ya kilitlenmiş durumda. Ve bu arada dünyanın geri kalanında yaşanan bir dolu olay, dikkatlerden kaçıyor. Tıpkı “hareket halinde devrim”in güncel örneği olan Sudan gibi.

2019 Aralık gösterileri ile başlayan devrim, asker-sivil karma “Egemenlik Konseyi” ilanı ile bir geçici denge, Sudan KP'nin karşı çıktığı “Kırılğan Uzlaş” durumuna girmişti. Mücadele hiç durmadı. Kesintisiz sürdü. Karşı-devrimin fırsat kollamaları, devrimi bir çırpıda boğma arayışları da hep süregeldi. Geçtiğimiz yılın 25 Ekim'inde El-Burhan liderliğindeki askerler darbe yaparak “Egemenlik Konseyi”nin sivil kanadını budadılar. Yönetime el koydular. Ama evdeki hesap çarşıya uymadı. Silahsız halk, karşı-devrimin bu muazzam silahlı gücüne boyun eğmedi. Özellikle Sudan Komünist Partisi'nin etkin çağrılarıyla sokaklara çıktı.

25 Ekim'den bugüne 90 gösterici, ordu ve polis güçlerinin ateşle hayatını kaybetti. 3500'den fazla insan yaralandı. Sık sık “milyonların yürüyüşü” etkinlikleri düzenleniyor. İşçiler greve gidiyor. En son gösteriler, grevde olan öğretmenlere destek için yapıldı. Darbenin daha en başından itibaren Sudan KP, yayımladığı bildirimlerle emekçi kitleleri grevlerle desteklenen sivil itaatsizlik eylemlerine çağırıyor.

Ordunun, Cancavid'lerin (paramiliter, yarı-resmi “Acil Destek Kuvvetleri”) ve polisin olanca baskı ve vahşetine rağmen sokaklar boyun eğmiyor. Gencecik göstericiler vuruluyor. Geçen hafta 13 yaşında bir çocuk, iki gün önce 17 yaşındaki ElRaşid... Gerçek mermiyle vuruluyorlar.

Kentler, özellikle işçi kentleri, gösterilerle ve grevlerle sarsılıyor. Burada özellikle “devrimin başladığı işçi kenti” Atbara'yı vurgulamak lazım. Onunla birlikte başkent Hartum'u da!.. Port Sudan, Vad Medeni, ElGedaref, Signa gibi eyalet merkezleri, yoğun eylemlerin de merkezi oldu.

Sudan halkı iki yılı aşkın süredir sokaklarda, meydanlarda. Sürekli eylem halinde. Bu muazzam bir enerji, muazzam bir başarı. Devrimin hasımları, sermaye sınıfı ve emperyalistler, alışlageldiği üzere,

zamanla eylemlerin enerjisinin düşeceğini, devrimin baskısının kendiliğinden azalacağını hesapladılar. Devrimi bastırarak güçleri yoktu. Zaten sokakta pratik olarak uygulayabilecekleri zor ve baskıyı aralıksız uyguluyorlardı. Cancavidler bir yandan, ordu ve polis diğer yandan, gizli polisin cinayetleri ve insan kaçırmaları bir diğer yandan... kesintisiz bir baskı ve terör rejimi hakimdi. Ona rağmen devrimci kitle eylemleri hız kesmedi. Kendi içinde inişli çıkışlı bir seyir izledi ama hiç durmadı, duralamadı. Tüm bu iki yılı aşkın süre boyunca kesintisiz bir “hareket halinde devrim”e tanık olduk. Ve aynı şekilde şu ana kadar Sudan KP’nin kitlelerle kaynaşmış/bütünleşmiş başarılı etkinliğine de!..

Kuşkusuz her devrim görece uzun bir tarihsel birikimin ürünüdür. Az çok uzun bir zaman dilimine yayılır. Ve her devrim, kendi özgünlükleriyle dünya sahnesine atar adımını. Kimileri hızla bir genel ayaklanma ile ulaşır zafere, kimileri görece uzun süren bir silahlı mücadele süzgecinden çıkar gelir. Kimileri daha devrim sürecinde doğrudan ordulara ulaşır iktidara. Kimileri de uzun iç savaş sürecinin değişik örnekleri olarak gerçekleşir. Her biri evrensel ve yerel özelliklerin bir sentezi halinde gelişir.

Sudan devrimi de kendi renkleriyle katıldı dünya halklarının devrim mücadeleleri kervanına. Bir “kent devrimi” olarak büyüdü, gelişti. Ve Sudan’da devrim, çok özgün bir şekilde “bedeli kan olan sivil itaatsizlikle silahlandı.” Devrim, düşmanın muazzam silahlı gücüne rağmen 2 yılı aşkın süredir milyonları sokaklarda tutmayı başardığı için “sivil itaatsizlik”, karşı-devrimin silahlı gücünün bir türlü üstesinden gelemediği güçlü bir silah haline geldi. Ama bedeli gerçekten de kan idi, ağırdı. Karşı-devrimin sokaklarda sergilediği vahşet, cinayetler, kaçırmalar, işkenceler, tecavüzler hiç kesilmedi.

Devrim, dünyanın en pratik ve en otoriter işidir. Kesin zafer için hasmına boyun eğdireceği, korku salacağı, teslim olmaya zorlayacağı otoriter araçlara, gerçek silahlı güce ihtiyaç duyar. O aşamaya kadar devrimin her başarısı, geçidir, bıçak sırtı dengelere bağlıdır. Sudan devriminin sokaklardaki muazzam kitle gücü, onun o baş eğmez direngenliği, ileri ve geri esnemelere sahip bir kırılğan denge durumu yarattı.

Devrimin ilk başlarında bizzat siyasal güçlerin oluşturduğu/yönlendirdiği örgütler, geniş emekçi kesimler üzerinde manevi otorite sağlamayı başarmış durumdaydılar. Sudan Meslek Odaları Birliği, ve bir çatı örgütü olarak Özgürlük ve Değişim Bildirgesi Güçleri, devrimin siyasi merkezi olarak çalıştı. Daha 2019 Aralık devriminden önce, Komünist Partisi’nin yoğun çabasıyla devrimin siyasal örgütleri büyük

oranda bir araya getirilmiş, ÖDBG çatısı altında siyasal bir merkez oluşturulmuş durumdaydı. ÖDGB, kendi otoritesini emekçi kitlelere kabul ettirdiği gibi, ElBurhan'ın başında bulunduğu Askeri Konsey de onu kitlelerin siyasal temsilcisi olarak görmekteydi: “ÖDBG'nin devrimdeki rolünü ve kitlelerin lideri olduğu gerçeğini reddetmiyoruz.”

Söz konusu olan milyonların eğitimi ise, bu, ancak devrim sürecinin içinde, pratik bir etkinlik olarak gerçekleşebilir. Sudan halkı da “hareket halinde devrim” sürecinde muazzam bir eğitimden geçti, geçiyor.

Devrim ilerledikçe, sadece “yukarıda” siyasal merkezler değil, bizzat kitlelerin içinde çok güçlü taban örgütleri yaygınlaştı. “Direniş Komiteleri” adıyla yaygınlaşan bu devrimci kitle örgütleri, emekçi yığınların nabzını elinde tutan örgütler olarak kök saldılar. Bizzat emekçiler tarafından kurulan, onların içinden çıkan Direniş Komiteleri, yerel düzlemde alabildiğine yayıldığı gibi, bölgesel ve eyaletler çapında da merkezileşti. Sokakların gerçek yönlendiricisi haline geldiler.

12 Ocak gösterileri, Komitelerin kitlelere derinlemesine nüfuz etmiş gücünü göstermek bakımından önemli. 12 Ocak'ta emekçileri sokaklara çağırdılar. Karşı-devrim bütün gücüyle sokaklarda önlemler aldı, köprüleri bloke etti. Gösterileri ezmek için tam donanımlı hazırlandı. Eylemler için binlerce emekçi sokaklara çıkmaya başladığında Direniş Komiteleri eylemleri 13 Ocak'a ertelediğini duyurdu. Emekçiler anında sokaklardan çekildiler. Tam teçhizatlı bekleyen karşı-devrim güçleri ne olduğunu anlayamadılar bile. Bomboş sokaklarda öylece kalakaldılar. Ertesi gün işçi ve emekçiler, Direniş Komiteleri'nin çağrısıyla sokakları doldurmuştu yine.

Açıkça görülüyor ki, milyonlarca emekçi, bir ordu gibi belirli bir disiplin içinde hareket edebilecek düzeye ulaşmış; kendi bağrından çıkardığı devrimci kitle örgütleri ise, bu işin kurmaylığını yürütebilecek yeteneklerle donanmış durumda.

Kendi pratiğinden öğrenen devrim, adım adım hasmını alt edebilecek niteliğe kavuşuyor. Sudan devrimi, dünya halklarına esin kaynağı olmaya devam ediyor.

27 Mart 2022

YENİ TOPLUMUN DOĞUM SANCILARI

Dünyanın dört bir köşesinde insanlar büyük acılarla boğuşuyorlar. Savaş, açlık, işsizlik, hayat pahalılığı, yıkım... İnsanoğluna acı çekebilecek ne varsa, akla ne gelirse şimdi hepsi, üstelik bir arada yaşıyor.

Emperyalistler, eşi benzeri görülmemiş bir yıkım savaşının peşinde. Ukrayna'yı silahlandırıp donatarak Donetsk ve Lugansk Halk Cumhuriyetleri ve Rusya'nın üzerine, yırtıcı bir hayvan gibi salmanın arayışı içindeler. Ukrayna ordusuyla iç içe, onun organik bir parçası olan Neo-Nazi denen faşist katil sürülerinin bizzat Ukrayna halkına yaşattığı acılar her geçen gün daha çok açığa çıkıyor.

Başlarında ABD ve İngiliz emperyalizmi olan emperyalistler sadece Ukrayna'da değil, her tarafta, dünyanın dört bir yanında savaş çıkartma çabası içindeler. Uzak-Doğu Asya'da Japonya şimdi Kuril adaları bahanesiyle Rusya'ya; Çin ve Kore Demokratik Halk Cumhuriyetlerine saldırı arayışında. Elbette, tek başına değil. Avustralya, kapitalist Kore ve tabii İngiliz ve ABD emperyalizmiyle birlikte.

Kapitalist üretim biçimi dünya çapında çöküş içindedir. Bu çöküşün ilk ve başta gelen sebebi, sermayenin kendisidir. Sermaye tekeli, dünya genelinde kapitalist üretimin gerçek engeli haline gelmiştir. Emperyalist devletler ve bu devletlerin arkasındaki gerçek güç sahibi olarak dev tekeller, kapitalist üretiminin devamı için büyük bir yıkım anlamına gelecek savaşlardan başka bir yol bulamıyorlar. Kapitalizm, savaş olmadan varlığını sürdüremez. Kapitalist üretim biçimine içkin bu özellik, şimdi en vahşi, en barbar, en yıkıcı savaşlar biçiminde karşımıza çıkıyor. Bu, sermayenin bütün bir tarihsel gelişmesinin günümüzde varmış olduğu aşamayla doğrudan ilgilidir.

Tarımda ve sanayide üretimi yıkıma uğratan temel etken sermayenin kendisidir. Emperyalist ülkelerin şimdi en büyük ve en önemli üretimi silah sanayi dalındadır. Tank, top, modern savaş silahları, savaş uçakları, balistik füzeler, dev savaş gemileri, insansız hava, kara ve deniz silahları şimdi en karlı üretim mallarıdır. Borsalarda hisseleri tavan yapan firmalar da bu silahları üreten firmalardır. Üretilen mallar tüketilmelidir. Savaş, bu malların en verimli tüketim alanıdır.

Şüphesiz savaş, en başta kan, acı ve yıkım demektir. Onunla birlikte açlık, sefalet, işsizlik demektir. Ancak, savaşla birlikte, tüm bunların arkasındaki gerçek neden kapitalist üretilimdir. Dolayısıyla, insanlık adına yıkım demek olan tüm bu sonuçlara son vermenin tek ve biricik yolu, kapitalist üretilime, burjuva egemenliğe zora dayalı devrimlerle son vermektir.

Savaş, dünya halkları, dünya proletaryası için yıkım anlamına geliyorsa kapitalist egemenlik için de kriz, bunalım anlamına gelir. Savaş koşulları, açlık, kan ve acı içindeki halkları ayağa kaldırarak kapitalist düzene, burjuva egemenliğe karşı harekete geçirir. Bu kriz koşulları, dünya işçi sınıfına ve ezilen emekçi halklarına burjuva egemenlikleri ayaklanmalarla, devrimlerle yıkma olanağını verir.

Bugün dünya sahnesinde tanık olduğumuz gelişme tastamam budur. Amerika kıtasından Avrupa'ya, oradan Asya ve Afrika'ya kadar, ayaklanmalar, isyanlar, grevler, devrimci kitle eylemleri birbiri ardına patlak vermektedir. Nasıl ki sermaye tekeli kapitalist üretimin gerçek engeli haline gelmiş ise, toplumsal üretici güçler de dünya ölçeğinde kapitalist kabuklarına sığmaz noktaya gelmiştir. Bu güçler, şimdi dünyanın her tarafında, her köşesinde kapitalist üretim biçimi kabuklarını çatlatıyor; bu kabukları kırmaya çalışıyor.

Bu çatırdama, yeni bir toplumun doğum sancılarıdır. ABD dahil, Amerika kıtasından başlayarak bu çatırdama sesleri her taraftan gelmeye başlamıştır. Emperyalistlerin dünyanın dört bir köşesinde bir karşı devrim gücü olarak faşist hareketi beslemelerinin ve Avrupa dahil açıktan savunur hale gelmelerinin nedeni budur. Dünya devrimi, karşısında birleşmiş bir karşı-devrim yaratarak gelişiyor.

Türkiye ve Kürdistan tüm bu gelişmelerin, bu tablonun bir parçasıdır. Kapitalizmin krizi, geniş kitleleri mutlak bir açlık, derin bir işsizlik ve yoksulluk içine yuvarlamıştır. Dinci faşist iktidar hayat pahalılığını, başta akaryakıt ve enerji fiyatları olmak üzere, tüm temel malların fiyatlarındaki korkunç artışı Rusya-Ukrayna savaşı ile açıklamaya, onunla gerekçelendirmeye çalışıyor.

Şüphesiz savaşın böyle bir etkisi var ve bu etki Türkiye ile sınırlı değil. Savaş, Avrupa ülkeleri, ABD ve geri kalan tüm ülkelerde enerjiden tutalım da temel gıda malları fiyatlarına kadar akla gelebilecek her şeyde korkunç bir artışa yol açmıştır. Ama zaten savaşın kendisi, emperyalist- kapitalist devletlerin eseri değil mi? İkincisi ve daha önemlisi, yaşamı emekçilere katlanılmaz, çekilmez hale getiren bütün sorunlar savaştan çok önce de vardı. Avrupa ülkeleri bunun başında geliyor. Savaşın etkisi zaten var olan çekilmez koşulları, kapitalizmin

krizini derinleştirmek, emekçi, yoksul kitlelerin çektikleri ızdıraba kan ve gözyaşı katmak oldu.

Kapitalizmin krizi derinleşiyor. Emperyalist-kapitalist ülkelerdeki kriz her tarafı etkisi altına alıyor. Emperyalist-kapitalist devletlerin hükümetleri krizi açıkça itiraf ediyor. Onların bu durumu savaşla açıklamaya çalışmalarının bir önemi yok. İspanya'dan İtalya'ya, Almanya'dan Fransa'ya kadar her yerde emekçi sınıflar hükümetlerine karşı ayağa kalkmış durumda. Şüphesiz, Türkiye bunların başında geliyor..

Emperyalist-kapitalist sistemin böylesine büyük ve derin bir kriz, yıkım ve çöküş içerisinde olduğu koşullarda uluslararası komünist hareketin taktiği ve stratejisi çok açıktır: Var olan krizden burjuva iktidarları devirmek için yararlanmak.

Türkiye ve Kürdistan, krizin ağırlığı ve sınıf savaşının şiddeti nedeniyle bu hedefe en yakın ülkelerdir.

30 Mart 2022

DEVİRİMİN GÜNCELLİĞİ

Birleşik devrim güncelliğini artık herkese kabul ettiriyor. Sosyal reformist partilerin devrimin güncelliğini kabul ediyor olmaları; hiç de inanmadıkları halde devrimin bilinmez bir geleceğin değil, bugünün acil görevi ilan etmeleri bunun en iyi kanıtıdır. Birleşik devrimin güncelliğine bundan daha iyi kanıt bulunamaz.

Devrim kavramını kullanmasalar da, bu düzenin yıkılıp yerine “insanca bir düzen”in kurulmasını yarımın değil, bugünün acil görevi ilan etmek bir sosyal reformist parti için akla getirilebilecek bir şey değil. Fakat, emekçi sınıfların ayaklanmacı ruh hali, bir sosyal reformist partiyi değil, bütün sosyal reformist partileri, emekçi sınıflar karşısında böyle konuşmaya, devrimci görünmeye zorluyor.

Devrim kavramını ağızlarına bile almaktan geri duran sosyal reformistler düzenin yıkılmasının güncel görev haline geldiğini, üstelik bu görevi ertelemenin tekellerin egemenliğini kabul etmek anlamına geldiğini kabul ve ilan ediyorlarsa, bu gerçeğin nasıl somut bir olguya dönüştüğünü varın siz düşünün.

Şüphesiz, hiçbir sosyal reformist parti, devrimin güncelliğini gerçekten kabul ediyor değil. Onlar, devrimin güncelliğinden sadece emekçi sınıfları kandırmak, aldatmak için söz ederler. Yoksa, sosyal reformist görüşlerinden, düzenin yırtığın-söküğünü dikmek anlamına gelen programlarından vazgeçtiklerinden değil.

Birleşik devrimin güncel olduğu saptaması ve tezi Leninistlere aittir. Bu gerçeği, hiç itiraf etmeseler de, tüm sosyal reformist partiler ve onların ayak izlerine basa basa ilerleyen oportünist hareketler çok iyi biliyorlar. Leninistlere ait olan “Şimdi Devrim Zamanı” sloganı devrimin güncelliği tezinin en özet ifadesidir.

Evet, devrim günceldir. Üstelik devrimimiz birleşik karakterde olacak. Yani Türkiye ve Kürdistan devrimleri tek ve birleşik bir süreç halinde gelişecekler. Tüm olgu ve gelişmeler devrimin gelişmesinin bu yönünü gösteriyor.

Dünyadaki ve özellikle Türkiye ve Kürdistan'ın etrafındaki gelişmeler iki ülkenin birleşik devriminin güncelliğini daha bir öne çıkardı. Şüphesiz, birleşik devrimimizi güncel kılan temel etken iç çelişkilerdir; tekelci kapitalist üretimin tüm bir tarihsel gelişmesi ve bunun sonucu ortaya çıkan kapitalist düzenin krizidir.

Bununla birlikte, salt iç çelişkiler bir devrimi güncel, gerçekleşebilir bir noktaya getirmek için yeterli değildir. Uluslararası koşulların da devrimin gelişimi ve zaferi için uygun olmalıdır. Emperyalist-kapitalist sistemin yıllardır süren krizi, bu krizin derinleştirdiği açlık, yoksulluk, işsizlik; dünyadaki tüm emekçi sınıfların, buna Avrupa ülkeleri ve ABD dahil, derin bir hoşnutsuzluk içinde olmaları; bütün bunlar bir ülkede devrimin olgunlaşmasının dış koşullarını oluşturdu.

Şimdi bu koşullara, Rusya'nın Donetsk ve Lugansk Halk Cumhuriyetleriyle birlikte faşist Ukrayna'ya karşı başlattıkları savaş eklendi. Savaş, sadece savaşılan tarafların değil, özellikle faşist Ukrayna'nın arkasındaki emperyalist devletleri ve emperyalistlerin peşlerinde sürükledikleri gerici-faşist devletleri de derinden etkilemeye, ekonomileri üzerinde yıkıcı etki yapmaya başladı.

Savaş, emperyalist-kapitalist devletlerin ekonomileri üzerinde yaptığı yıkıcı etkiyle bir kırılma noktası, emperyalist-kapitalist egemenliğin çöküşünde yeni bir aşamaya geçişin başlangıcı olacak. Bunun tüm işaretlerini şimdiden görmek mümkün. Bu “yeni aşama”nın özelliği emperyalist devletler dahil, bütün kapitalist ülkelerde isyan ve ayaklanmaların artması şeklinde karşımıza çıkacak. Avrupa emekçi sınıfları, savaşın da etkisiyle hızla artan hayat pahalılığından dolayı diken üstünde yaşamaya başlamışlar bile.

Kısaca, birleşik devrimimizin sadece iç koşulları değil, dış koşulları da hızla olgunlaşıyor. Yaşamın emekçiler için daha da çekilmez hale geleceğini artık dinci faşist iktidar, bu iktidarın tepe noktasında oturanlar da kabul ve itiraf ediyorlar.

Emekçi sınıfların ve ezilen halkların isyan ve ayaklanmaları kapıda. Kürt halkı sadece ulusal nedenlerle değil aynı zamanda sınıfsal nedenlerle de ayaklanmanın eşiğinde. Elektrik faturalarına gelen zamlara karşı geliştirilen ve birer küçük ayaklanmaya dönüşen protesto eylemleri gelecekteki ayaklanmaların sınıf temeline işaret ediyor.

Şimdi propaganda ve ajitasyon faaliyetini bu temel üzerinde geliştirmek yaşamsal bir önem taşıyor. Sosyal reformistler ve onların ayak izlerinden ayrılmayan oportünistler seçimlerle, seçim yasalarıyla; seçimlerde kimin kiminle ittifak yapacağı sorunlarıyla uğraşadursunlar, Leninistler, birleşik devrimin propaganda ve ajitasyonunu yapmaya; devrimin güncelliğini ve olanaklarını, zaferin mümkün olduğunu emekçi sınıflara ve ezilen halklara anlatmaya devam edecekler.

Birleşik devrimin ve devrimle birlikte zaferin mümkün olduğunu kitlelere anlatalım. Devrimin kaçınılmazlığını, yaygınlığını ve derinliğini işçilere, yoksul ve işsiz kitlelere anlatalım.

Zafere giden yol bu pratik faaliyetten geçiyor.

1 Nisan 2022

GÜÇSÜZLER, ÇÖKÜYÖRLAR!

Güçsüzler. Göründüklerinden çok daha güçsüzler! Anlı şanlı emperyalist ölkeleri kastediyoruz. Dünyanın efendilerini!..

Astığı astık, kestiği kestik ABD ve suç ortakları, söz geçiremez olmanın şaşkınlığıyla sağa sola tehditler savurup duruyorlar. ABD büyükelçiliği Pakistan'ı doğrudan tehdit ediyor; Beyaz Saray sözcüsü Hindistan'a ulu orta gözdağı veriyor. AB ve ABD, Çin'e "görürsün günnünü" diye yumruk sallayıp duruyor. Her tür diplomatik nezaket bir kenara atılmış durumda. Dengesizliğin hezeyanları sürüp gidiyor.

Evet, şaşkınlara! Daha düne kadar bir sözünü ikiletmeyen ölkeler, muteber uslu rejimler ayak sürüyorlar. Kimileri doğrudan karşı çıkıyor, kimileri duymaza yatıyor.

Oysa tam da böylesi anlarda sözünün dinlenmesine ihtiyacı var emperyalist merkezlerin. Ama dinlenmiyor! Çevresindekilerin uzaklaşma eğilimi arttıkça, onları yörengede tutabilmek için merkezkaç kuvvetin artması lazım. Daha fazla güce, daha çok baskı aracına ihtiyacı var. Bırakın daha fazlasını, eski gücü bile yok elinde!

Ukrayna savaşı nasıl altüst etti tüm dengeleri!

Savaş başladığında, emperyalist propaganda makinesinin o devasa gücü muazzam bir baskı ortamı yarattı. Yüz milyonlarca insanın bu yoğun propaganda karşısında hiçbir şansı yoktu. Nice aydınlar, sanatçılar bir bir kapıldı akıntıya. Doğrudan emperyalist saldırganlığın düşünsel-kültürel cephaneliğine eklemlediler. Bırakın onları, nice sosyalist örgüt ve parti bu sele karşı direnemedi.

Medya tekellerinin, en başta da dijital platformların (sosyal medya) bu korkunç saldırısı, insanların büyük bir kısmının beynini dumura uğrattı. Bu bir "şok terapisi" idi! Ama zaman geçtikçe işin rengi değişmeye başladı. Yaşamın katı gerçekleri propagandaya galebe çaldı.

Suriye'de İngiltere'nin çocukları "Beyaz Baretliler" in hazırladıkları sahte katliam haberleri, sahte kimyasal saldırı görüntüleri... bilindik işlerdi. Ukrayna'da bunu en üst düzeyde gördük. Tüm emperyalist "kamuoyma makineleri" bu tür fabrikasyon görüntüleri servis etti dünyaya. Ama tutmadı bir türlü. Onca ırkçı histeriye, Rusofobiye, dört koldan propagandaya rağmen, bu görüntüler üzerinden bir "dünya kamuoyu" yaratamadılar.

Emperyalist propaganda, güçlü bir silahtır. Ama aynı zamanda kendi kendini zehirleme gibi kötü bir yönü de vardır. Bu yoğun propaganda ortamında, bizzat bunun yürütücüleri iflah olmaz bir kibir hastalığına sürükleniyor.

Nasıl da inandılar kendi propagandalarına! Rusya ekonomisi enkaza dönmüştü bir anda. Ruble gerçekten pul haline gelmişti. Rusya dünyadan soyutlanmış, yalıtılmıştı. Dünya onlarla birlikteydi...

Derken bir baktılar, “dünya” dedikleri bir avuç. Tehditle, şantajla saflarında tuttuklarını da ekleseniz, yine de karşı taraftan daha az sayıları. Üstelik “Ruble ruble oldu” diye dalga geçerken, kendi “rezerv para” saltanatları yıkılmaya başladı. Ruble ise başlangıçtaki yerinde duruyor sapasağlam!

Yaratılan sahte gerçeklik, hakikatin yerine geçirilmeye kalktığında, yaşamın katı gerçekleri göz ardı edilirse, hüsrana uğramak kaçınılmaz bir yazgıdır.

Başarısızlık aşikar. Ayan beyan ortada. Artık devlet başkanları düzeyinde itiraf ediyorlar başarısızlıklarını.

“Azı karar, çoğu zarar” derler. Propagandanın da çoğu zarar. Gösterilmek istenenle gerçeklik arasındaki uçurum büyüdükçe, bütün inandırıcılık bir çırpıda uçup gidiyor. Artık doğru söylese bile kimse inanmıyor. Şüphe, bu “örgütlü yalanlar dünyası”nda akıl sağlığını korumanın tek gerçek yolu haline geliyor.

Şimdi artık ABD ve suç ortaklarının bas bas bağırın seslerine şüpheyle yaklaşmak, inanmamak genel eğilim haline geliyor. Çünkü uzun süredir eriyip duruyor güçleri. Takatten düşüyor(lar) uzunca bir süredir.

Bu savaş dünya halklarının gözlerindeki perdeyi çekip indiriyor. Kral çıplak! Ve şimdi bütün dünya görüyor onun çıplak olduğunu. Savaşın en önemli sonuçlarından biri budur. Emperyalist devletlerin nasıl bir çürüme ve çöküş içinde olduğu çıplak gözle görünür hale gelmekte.

Kimileri yaşanan süreci “güç odağının değişmesi” şablonuna sığdırmaya çalışıyor. Sanıyorlar ki birileri inerken birileri yükselecek ve boşluğu dolduracak. Bir kapalı devre gibi, aynı çevrimler devam edip duracak. Geçmişte iki defa olduğu gibi yine bir paylaşım savaşı olacak, sistemin hegemon gücü değişecek ama sistem yoluna devam edecek!

Hayır! Çökmekte olan şey “tek kutuplu dünya” değildir. Çökmekte olan şey, bizzat bu “dünyanın” kendisidir! Kapitalist dünya çöküyor. Emperyalist-kapitalist sistemin kendisi çöküyor. Çöküş başlamıştı, sürüyordu. Ukrayna savaşı buna muazzam bir ivme kazandırdı. Sistemin tüm emniyet supaplarını etkisiz hale getirdi.

Çoktandır başlamış olan isyan ve ayaklanmalar dalgasının alabileceğine yükseleceği bir dönemin kapıları açıldı. Hem de ardına kadar! Şimdi artık emekçi yığınların tüm dünyada bu kapıdan akın akın geçtiğine tanık olacağız.

Güçsüzler, çöküyorlar!

Her çöküş, yeni bir yükselişin muştucusudur.

Bu çöküşün enkazı üzerinde proletaryanın kıvılcık bayrağı tüm görkemle yükselecek, sosyalizm galip gelecektir.

4 Nisan 2022

TANRILAR ÇILDIRMİŞ OLMALI!

Ukrayna savaşı sonucu kışkırtılan Rusofobik histeri o boyuta geldi ki, artık “kapitalizmin tanrılarının” gerçekten çıldırılmış olduğuna kanaat getirmek olası. İş tümünden şirazededen çıktı!

Düşünün, kapitalist ülkeler tüm tarihi boyunca avaz avaz savunduğu en “kutsal ilkelerini” bir çırpıda ve alenen ayaklar altına alıyor. Geçmişte kıyısından köşesinden kemirdiği, gizli saklı çiğnediği en kutsal haklar, bugün göstere göstere çiğneniyor. Başına kutsallık halesi geçirilen mülkiyet (düpedüz kapitalist mülkiyet!), günümüz kapitalist dünyasında tüm kutsiyetini yitiriyor!

Ortaçağ Avrupası’nın bağrında gelişmeye başlayan kapitalist üretim ilişkileri, kendi düşünsel egemenliği için de zorlu bir mücadele yürüttü. Rönesans, reform... “Aydınlanma çağı”nı yarattı. Birkaç yüzyılı bulan zorlu mücadelelerle nihayetinde kendi reel dünyasının düşünsel altyapısını egemen hale getirdi.

Bu uzun dönem boyunca evrim geçirerek “insan/yurttaş hakları” olarak biçimlenen görüşler, özünde, kapitalist bireyin hak ve özgürlüklerinin soyutlanmasından başka bir şey değildi. Tarihsel süreç içinde evrimini sürdürdü, sınıflar mücadelesinin evrensel gereklerine uyum göstererek modern güncel halini aldı.

Daha işin başında, İngiltere’de 13. yüzyılın ilk döneminde yayımlanan Magna Carta, 9. maddesinde, kralın ağzından “borçlunun taşınabilir malları borcunu ödemeye yeterli olduğu sürece topraklarına veya rantına el koymayacağız” diye “mülkiyet hakkının kutsallığını” kabul ediyordu.

ABD 1776 tarihli “İnsan Hakları Bildirisi” (Virginia Bildirisi) ilk maddesinde “mülkiyet hakkını” temel insan hakkı olarak belirliyor, 6. ve 11. maddelerde yeniden ve yeniden “mülkiyet hakkı” üzerinde duruyordu.

Keza Büyük Fransız Devrimi, 1789’da yayımladığı “İnsan ve Yurttaş Hakları Bildirgesi”nin 2. maddesinde “mülkiyet hakkını” temel insan hakkı olarak ilan ediyor ve 17. maddesinde “*Mülkiyet dokunulmaz ve kutsal bir hak olduğu için yasa ile belirlenen kamu ihtiyacı açıkça gerekmedikçe ve adil ve peşin bir tazminat ödenmedikçe kimse bu haktan yoksun bırakılamaz.*” diyordu.

İkinci Dünya Savaşının büyük yıkımları ardından kurulan Birleşmiş Milletler'in, 1948 sonunda Genel Kurulda yayımladığı bildirmede, Fransız Devriminin bu maddesi, hem de 17. Madde olarak, yer alacaktı: *"1. Herkesin, tek başına ya da başkalarıyla ortaklık içinde, mülkiyet hakkı vardır. 2. Kimse mülkiyetinden keyfi olarak yoksun bırakılamaz."*

"Mülkiyet hakkı", kapitalist ilişkilerin en hassas noktasıdır, genetik kodudur. Onun varlık gerekçesidir. Ona karşı işlenen suçlar, kapitalist sistem için asla bağışlanmaz suçlar kategorisindedir.

Kuşkusuz kendinden önceki özel mülkiyete dayalı toplumlar gibi, kapitalist toplum da, bu mülkiyetin binbir türlü hile ve cebir ile el değiştirmesini içerir. Hadi popüler dille ifade edelim. Her tür "mala çökme", kapitalizmin tüm tarihine içkindir. İster ABD kuruluş sürecindeki gibi örgütlü korsanlık şeklinde olsun, ister en vahşi mafya yöntemleri yahut günümüz tekellerinin korkunç rekabet biçimlerinde olsun, verili mülkiyetin "kanun dışı" yollarla el değiştirmesi, kapitalist toplum açısından olağandır. "Saddam'ın altınları" olayında olduğu gibi savaş ve yağma ile ("ganimet"), veya Libya/Kaddafi olayında olduğu gibi Avrupa bankalarındaki Libya devletine ait paralara el koyarak bizzat Libya'ya karşı savaşın buradan finanse edilmesi türünde uç örnekler de bu türden "mala çökme" kategorisine dahildir.

Ama tüm bunlar, "kanun dışı" yollardır, fiilen gerçekleştirilir ve çoğu zaman herkesin bildiği sırlar olarak gizli kapalıdır. Görünür alanda ise "mülkiyet hakkı" özenle korunur. Ya da "korunurdu" demek gerek.

Ukrayna savaşı sonrası Rusya'ya uygulanan yaptırımlar (ki sayısı 6 bini geçti!), bu "mala çökme" işini artık yasal ve aleni olarak "mülkiyete saldırı" düzeyine yükseltti. İş o boyuta geldi ki, artık burjuva basınının kendisi, mevcut gelişmeler karşısında "Gasp Çağı" manşetleri atar oldu.

Rusya Merkez Bankası'nın emperyalist ülkelerdeki 300 milyar dolarlık varlığı donduruldu. Rus burjuvalarının bu ülkelerdeki lüks yatlarına, lüks konutlarına el konuldu. Pek çok şirket Rusya'da üretimi durdurdu. Çeşitli markalar ülkeden çekildi. Yetmedi. Çeşitli araçların yedek parça vs. teslimatları durduruldu. Tedarik zinciri engellendi. Almanya'da, Rus Gazprom'a bağlı şirkete kayyum atandı. "Enerji arzını sağlama almak" gerekçesiyle yaptılar bunu.

Polonya Rusya'ya ait diplomatik mülklere el koyuyor. Trump zamanında da ABD yapmıştı aynısını. Şimdi Almanya (ve diğer emperyalistler) şirketlere el koyma yolundalar. 800 yıllık tüm metinler, alenen, yasalar önünde çöpe atılıyor.

Emperyalistlerin bu hamlelerinin ardından Kremlin de, önce havayolu şirketlerinin kiraladığı uçaklara el koymakla başladı işe. Sonrasında Rusya’da faaliyetlerini durduran 59 çok uluslu şirkete el koyacağını açıkladı.

Almanya’nın adımlarından sonra Putin, “Ortaklarımızın, enerji alanındaki hatalarından ötürü Rusya’yı suçlama ve burada ortaya çıkan sorunları yine Rusya pahasına çözmeye çalıştıklarına tanık oluyoruz. Bazı şirketlerimizin varlıklarının kamulaştırılmasına ilişkin yetkililerin açıklamalarını da duyuyoruz. Bunun iki ucu keskin bir silah olduğunu kimse unutmamasın.” diye tehdit etti “kolektif Batı”yı!

İşe bakın. Sovyetler’de sosyalizmi yıkıp kapitalist özel mülkiyeti getirmek için bunca uğraşanlar, şimdi kapitalist özel mülkiyete saldırarak zorunda kalıyor! Daha önce de dikkat çekmiştik. Rusya’nın kapitalist yönetimi bu yönde adım atmamak için alabildiğine direniyor. Ama mevcut karşı karşıya geliş ve emperyalist dünyadaki Rusya karşıtı histeri, Kremlin’i bu saldırılara karşılık vermek zorunda bırakıyor. Kapitalizm yolcuları ayakta kalabilmek için kapitalizme saldırmaya mecbur hale geliyor.

Hoş, denklemin diğer ucunda, tüm dünyaya “neo-liberal ekonomi”yi dayatan, “girişim özgürlüğü”nden, “özel mülkiyetin dokunulmazlığı”ndan dem vuran, bu gerekçelerle ülkelere savaşlar açan, darbeler tezgahlayan emperyalist-kapitalistler, aynı şekilde kapitalist özel mülkiyete saldırıyor. Tarihin cilvesi işte!

Dahası, gün aşırı yenisini açıkladıkları yaptırımlar listesi, küresel kapitalizmin mevcut krizini daha da derinleştirmekten başka bir sonuç yaratmıyor. Örneğin ufukta beliren “gıda krizi”, artık tüm insanlık için yakıcı bir tehdit haline geliyor. Sistemi kurtarmak adına atılan adımlar, insanlığı hem büyük yıkım savaşının eşiğine daha fazla yaklaştırıyor, hem kapitalizme karşı isyan ve ayaklanma koşullarını daha çok olgunlaştırıyor. İnsanlık, barbarlık ve sosyalizm arasındaki Sırat Köprüsü’nde geçiyor. Gerçekten “tanrılar çıldırmış olmalı”!

6 Nisan 2022

AYAKLANMANIN KIYISINDA

Küresel kriz, pandemi ve savaşın da derinleştirici etkisiyle, tüm kapitalist toplumlari derinden sarsıyor. İşçi ve emekçi kesimler, hemen her coğrafyada eyleme geçmiş durumda. Kimi ülkeler irili ufaklı isyan ve ayaklanmalara sahne oluyor.

Türkiye tekelci kapitalizmi bu "küresel anafora" yakalandığında zaten uzun süredir derinleşen bir bunalım içindeydi. Tüm bu küresel etkiler, bu bunalımın derinlik ve yoğunluğunu katlanılmaz bir düzeye taşıdı. Sistem büyük bir tıkanma sürecine girdi.

Açlık, uzunca bir süredir toplumsal yaşamın en yakıcı etkeni haline gelmiş bulunuyor. Mecazi anlamda açlıktan bahsetmiyoruz. Kelimenin gerçek anlamında, doğrudan doğruya açlığın kendisidir burada söz konusu olan. Hızla yayılıyor, durdurulamıyor, en geniş emekçi kesimleri derinden sarsıyor, avuçları içine alıyor, davranışları üzerinden belirgin bir etkide bulunuyor.

İşçilerin, geniş emekçi kesimlerin, açlık cehenneminin içinde ya da tehdidinin gölgesi altında kıvrananların artık beklemeye tahammülleri kalmadı. Birbiri ardı sıra patlayan işçi eylemleri, grevler, işyeri işgalleri, sokak gösterileri, her biri bir isyan çılgınlığına dönen sokak röportajları... aklınıza gelebilecek her yolla ayaklanmacı ruh halini sergiliyor en militan emekçi kesimleri.

Günümüzün öne çıkan ve gittikçe daha geniş kesimleri kendi etrafına toplayan eğilim, bu ayaklanmacı eğilimdir. Umut ve ona baskın gelen endişeyle beklenen açlık ayaklanması, içinden geçmekte olduğumuz dönemin belirgin yönü olarak gündemdeki sıcaklığını koruyor.

Ama buradan hareketle, "açlık varsa, ayaklanma kesindir" kolaycılığın kapılmamak gerek. Toplumsal yaşamda hiçbir şey otomatik bağlanmış değil. Gelişmeler fizikteki gibi bir "etki-tepki" doğrusallığı şeklinde olmaz. Her etkinin yaratacağı tepki vardır elbette. Ama dolaşımlarla!..

Her olgu, kendini sınıflar savaşımı prizmasından geçerek ortaya koyar. Ve tabii sınıflar savaşının kendisi de koca bir tarihsel birikimle birlikte biçimlenir. En yakıcı toplumsal sorunlar (etkiler), bütün bir tarihsel birikimden süzülüp gelen güncel sınıf savaşımının prizmasından geçerek sonuçlar (tepkiler) yaratacaktır.

Dahası, toplum türdeş olmadığı gibi, işçi sınıfı ve emekçi kesimler de bilinç düzeyi, ruh hali, eğilimler ve hareket kapasitesi olarak türdeş değildir. Doğrudan harekete geçmeye hazır, geleceğini dinci faşizmin alt edilmesine bağlayan ayaklanmacı bir kesim olduğu gibi; “bekle gör” eğilimi ağır basan kesimler de var. Yahut birinci kesime yakın olmakla birlikte kararsızlığı ağır basan kesimler de...

Elbette günlük faaliyet tüm bu farklılıkları hesaba katmak zorunda. Ajitasyon ve propaganda çalışmaları, hitap ettiği kesimin bilinç ve ruh haline göre çeşitlilik göstermeli. Bunu bir kez daha not etmiş olalım.

Mevcut şartlarda dinci faşizmin alt edilmesi için harekete geçmeye hazır militan kesime özel olarak yönelmek, onlar arasında güçlü bağlar oluşturmak, çalışmaların asıl ağırlık noktasını oluşturmalıdır.

Bu kesim henüz yıkıcı hareket aşamasına ulaşmamış olsa da, bu noktaya en yakın durumdadır ve harekete geçtiğinde kararsız unsurları da ardı sıra sürüklemeye potansiyeline sahiptir. Ücretleri bir çırpıda açlık sınırının altına inen işçi sınıfının yetişmekte zorlandığımız eylemler dalgası, kararlı ve acil bir hareket eğilimini pratiğe taşıyor; toplandıkları her miting meydanını “hükümet istifa!” sloganlarıyla inleyen proletarya, bu eğilimin sınıf karakterini güçlendiriyor.

Henüz ve hala harekete geçmiyorlarsa, hem zafer konusunda tereddütleri olduğu için, hem de görev ve hedefler konusunda berrak bir bilince sahip olmadıkları içindir. Bu belirsizlik, tüm taşkın öfkelerine rağmen onları büyük bir patlamanın eşiğinde durduruyor.

Diğer taraftan yaşam onları ve diğer kesimleri sürekli harekete geçmeye zorluyor. Açlığın gün geçtikçe daha da yaygınlaşması, kararsız unsurları giderek bu daha ilerideki kesime yakınlaşıyor. Ayaklanmanın eşiğindeki güçler artıyor, yoğunlaşıyor.

Tam da bu noktada görev ve hedef netliğinin sağlanması, zafere inancın pekiştirilmesi için yoğun faaliyet öne çıkıyor. Hiç kuşku yok, zafere olan inanç söz konusu olduğunda, her şeyden önce, bir ayaklanmanın zaferine dair kuşku ve belirsizlikleri ortadan kaldıracak çağrı, genel silahlanma çağrısıdır. Geniş emekçi kesimler arasında, zaten silahlanmış olan hasmı karşısında belirgin bir güven duygusunu geliştirecek ilk temel nokta, bu çağrıdır. Önemlidir, ama yeterli değildir.

Bu ileri kesimlere devrimci iktidarın mevcut yıkıcı sorunları nasıl hızla çözebileceği, devrimci yığınların pratik çözümlerle durumu nasıl tersine çevirebileceği kavratılmak zorundadır. Ayaklanmacı güçlerin kararlılığı ve eylemin önünün açılması açısından hayati önemdedir tüm bu faaliyetler. Böyle bir propaganda, ayaklanmanın eşiğinde bulunun

bu geniş militan kitlenin ana gövdesi ile aramızda sağlam köprüler kurarak en ateşli, en uyanık ve en dürüst emekçi çevreyi kazandıracak güçtedir.

Ajitasyon ve propaganda faaliyeti, bu temel gerçekliği hesaba katarak yürütülmelidir.

9 Nisan 2022

PAKİSTAN'DA “MECLİS DARBESİ”

Emperyalistlerin tezgahladığı darbeler, yahut popüler deyimle “rejim değişikliği” yöntemleri çeşit çeşit. Askeri, yargısal, Meclis eliyle, kiralık askerleri devreye sokarak, doğrudan suikast, olmadı “renkli devrimler” olarak...

Tüm kapitalist ülkeler hızlı bir şekilde emperyalist ajandayla uyumlu hale getirilmek isteniyor. Zira çelişkiler çok ama çok keskin. Daha önce çeşitli vesilelerle dikkat çektiğimiz çöküş süreci, ABD emperyalizmi ve NATO üzerinden ip gibi dizdiği “iş ortaklarını” hızlı ve kararlı hareket etmeye zorluyor. Süren çatışmalar ve savaşlar yetmiyor. Kapitalist dünya önü alınamaz bir şekilde büyük yıkım savaşına sürükleniyor.

Bu şartlarda dünyanın her köşesinde, üstelik artık yalnızca sosyalist veya sol eğilimli halkçı yönetimler de değil, emperyalistlerin güncel çıkarlarıyla ters düşen tüm yöneticiler hedefte. Son örnek, Pakistan.

Pakistan başbakanı İmran Han, ABD destekli “Meclis darbesi” ile devrildi. Güvensizlik oyuyla görevden alındı. Mecliste, yerine Şahbaz Şerif başbakan olarak seçildi. Pakistan şahti, şahbaz oldu!

İşin şakası bir yana, bugüne kadar hemen hiçbir başbakanının görev süresini tamamlamayı başaramadığı Pakistan, bir kez daha ABD patentli bir darbeye sahne oldu. “Merkez sağ” partinin başkanı, eski kriket yıldızı İmran Han, mevcut ABD politikalarıyla tam örtüşmeyen duruşu nedeniyle hedefe oturtuldu.

Malum, İmran Han yönetimi belirli bir süredir Washington’a “eleştirel bir yaklaşım” sergiliyordu. Çin’in “Kuşak-Yol İnisiyatifi”ne destek verdi, Afganistan ve Taliban konusunda Beyaz Saray’a mesafe koydu. Ve “daha kötüsü”, Ukrayna savaşı konusunda Moskova’ya cephe almak bir yana, yakın durdu! Bu da yetmiyormuş gibi, “düşman kardeş” Hindistan yönetiminin Moskova ile yakınlaşma politikasını övdü!

Tüm bunlar, çelişkilerin bu kadar keskin olduğu böylesine hassas bir dönemde, kesinlikle fazlaydı. Beyaz Saray düğmeye bastı, Han’ın ipi çekildi. Pakistan ordusu, NATO üyesi olmamasına rağmen, en az Türk ordusu kadar, NATOcu, ABD’ci bir ordudur. Beyaz Saray’daki-

lerin, gerektiğinde “Our boys have done it” (Bizim oğlanlar başardı) diyebileceği bir ordudur! (Ziya Ülhak-Kenan Evren darbeci kardeşliğini kim unutabilir ki!) Bu açıdan Pakistan siyaset arenasında eli güçlüdür ABD’nin.

İmran Han’ın bu çıkışlarının, Pakistan ordusunda da rahatsızlık yarattığı yazılıp çiziliyordu. Genelkurmay başkanı, Han’ın aksine, “Rusya’nın Ukrayna’yı işgalini” kınamıştı. Açıkçası, “Pakistan siyasetinin ABD ile uyumlu hale getirilmesi” için harekete geçildiği aşikardı. Bir askeri darbe yerine, Meclis aritmetiğinde küçük oylamalarla Han’ı alaşağı etmek olası görünüyordu.

Muhalefet, hükümete karşı güvensizlik oyu talebiyle harekete geçti. Bizzat hükümet partisinden (Pakistan Adalet Hareketi Partisi) bazı vekillerin de bu talebe destek verdiği görüldü. Bunun üzerine başbakan Han, güvenoyu girişiminin bir ABD tezgahı olduğunu alenen açıkladı ve cumhurbaşkanından meclisi feshederek seçimlere gidilmesini talep etti. Cumhurbaşkanı Han’ın talebine uydu. Güvenoyu girişimi akim kalmış, ülke yeni bir seçim sathına girmiş oldu. Böylece İmran Han, “meclis darbesi”ni savuşturmuş, ABD ve destekçileri kaybetmiş oluyordu.

Elbette hikaye bu şekilde sonuçlanmadı. Devreye Anayasa Mahkemesi girdi. 7 Nisan’da güvensizlik oylamasının yapılmasına hüküm verdi. Açıkça ortaya çıkmıştı ki, Pakistan’ın “müesses nizamı” ve onların ardındaki güç olarak ABD, bu oyunda daha güçlü bir ele sahipti.

İmran Han, üst üste alenen ABD’yi suçlayan açıklamalar yaptı: “Parlamento üyelerinden birkaçı birkaç ay önce ABD’nin İslamabad Büyükelçiliğine gitti ve orada kendilerine Başbakan Han’a karşı güvensizlik oylamasının gerçekleştirileceği söylendi.” O suçladıkça ABD yalanladı.

Sonuçta güvenoyu oturumu yapıldı, İmran Han hükümeti düşürüldü. Bunun üzerine hükümet partisinin tüm milletvekilleri topluca parlamentodan istifa etti. Han, “*Bu Mecliste hiçbir koşulda oturmaya çağız. Partim ve ben, Pakistan’ı soyanlarla ve yabancı güçler tarafından yönetilenlerle Meclis’te oturmayacağız. Hükümetin ülkeyi yönetmesini isteyen kurumları baskı altında tutmak için bu kararı aldık ve devam etmelerine izin vermeyeceğiz*” diyerek meydan okudu ve taraftarlarını 10 Nisan günü sokaklara çağırdı. Ortaya çıkan tablo tam bir gövde gösterisiydi. Han’ın çağrısıyla milyonlarca destekçisi sokaklara dökülmüş, yaygın bir protesto gösterisi düzenlemişti. “Tepe-deki” siyaset arenasının güç dengesi ile sokaklardaki güç dengesi, gerçekten çok farklıydı doğrusu.

Muhalefetin (ve tabii, mevcut şartlarda ABD'nin) adayı Şahbaz Şerif, Ağustos 2023 seçimlerine kadar ülkeyi yönetecek hükümeti kurması için başbakan olarak "seçildi". Eski başbakanlardan Navaz Şerif'in (ki, mahkeme kararıyla yolsuzluğu sabitti ve kısa süre hapis yattıktan sonra soluğu Londra'da aldı!) kardeşi olan Şahbaz, ordu ile de "gayet dostane" ilişkilere sahip. Tam "döneminin adamı"!

Olaylar bu kadar aleni olup bitiyorken, ABD, sürece müdahale etmediğini iddia ediyordu Beyaz Saray sözcüsünün dilinden: "Hiçbir zaman bir siyasi partiye karşı başka bir partiyi desteklemiyoruz, biz her zaman hukukun üstünlüğü ve adaletin eşitliğinin yanındayız. Müreffeh ve demokratik bir Pakistan her zaman ABD'nin çıkarları için kritiktir. Bu ülkenin lideri kim olursa olsun değişmeyecektir."

Ama görünen köy kılavuz istemez. Her şey ortada!

Tekrar etmek pahasına... Emperyalist-kapitalist dünyanın hegemon gücü ABD, uzun süredir bu gücünün gittikçe hızlanan aşınmasını durdurmak için çılgınca girişimlere dalıyor. Aşınan yalnızca ABD hegemonyası değil. Bir bütün olarak emperyalist-kapitalist sistem çöküyor. Süreci en azından durdurmak sevdasıyla korkunç kısımlara kapı aralayan girişimlere tanık oluyoruz çeyrek asırdan fazla bir süredir. Adım adım, hatta koşar adım büyük yıkım savaşlarına gidiyor kapitalist uygarlık.

11 Eylül sonrası Dubya'nın ağzından ilan edilen "bizden olmayan bize karşıdır" sloganı, ABD önderliğindeki emperyalist blokun güncel darbe ve savaşlar zincirini özetlemektedir. İmran Han, bunun en son (ama sonuncu değil) örneğidir. Daha Pakistan'daki "meclis darbesi"nin dumanı tütmekteyken, Dışişleri Bakanı Blinken tarafından bu sefer Hindistan'ın tehdit edildiğine tanık oluyoruz.

Öyle bir ufka vardık ki artık, emperyalist-kapitalist sistem tam bir kaotik ortam yarattı ve kendi kuyruğunu yiyen yılan gibi kendi bağımlı yönetimlerinin başlarını da yiyor.

Barbarlık ve sosyalizm ikilemi, korkunç bir yıkım savaşının eşitliğindeki yaşlı dünyamızın güncel gerçekliği olarak öne çıkıyor.

13 Nisan 2022

SABIR: HEYBEDEKİ SON TAŞ

Şaşırmadık. RTE ve Kılıçdaroğlu, memleketin en yakıcı sonu üzerinden, aynı söylemde buluştular. Her ikisi de halka “sabır” telkin ediyor. Birisi “sabredin, biz hallederiz” diyor diğeri “seçim var on üç ay sonra, sabredin” diyor. Açlığa karşı sabır! Tekelci sermayenin sözcüleri tarihi hatalarını elbirliğiyle işliyorlar.

Asgari ücrete zam yok diyor Saraydaki, %300’ü aşan kar oranı açıklayan bankaları doyurmak kolay mı sanıyorsunuz? Peki ya, bu denli inanılmaz kar oranı altında birazcık kalsalar, pazar oranlarını ve rekabet güçlerini yitireceğini bilen tekeller, daha azıyla yetinebilirler mi? Ejderhalar pastayı bölüşmüş, pirelere bir şey kalmamış, olsa dükkan senin! RTE, tekelci sermayenin siyasi iradesi olarak ne yapması gerekiyorsa onu yapıyor, Kılıçdaroğlu da öyle: Asgari ücret aç karınları doyurmaya yetmiyor ama, sabır; emekçiler çocuklarıyla market önünden geçmeye çekiniyorlar, ama olsun, yine sabır... Yaşadığı aşılanmayı dile getiremeyenler kameralar önünde gözyaşlarına boğuluyorlar, zararı yok, sabredin! RTE emekçinin etini kemiğini sıyrıyor, Kılıçdaroğlu ise onurunu ve insanlığını...

Her ikisi de üst üste yığılan tarifi imkansız sefaletin birikiminden memnun: İlki, bu sefaletin, hizmet ettiği sınıfın karlarını görülmemiş seviyeye fırlatmasından... diğeri, aynı sefalet üzerine inşa etmeyi tasarladığı iktidarının, cebindeki zulada tuttuğu acı reçeteyi yutturmaya kolaylaştıracağı umudundan. Memnunlar ve tarihi hataları burada başlıyor: avını parçalarken burnu kanla dolan bir kurt, doğanın en kolay avı haline gelir. Alamadıkları koku, artık kıvılcımını bekleyen bozkırda, yangının her tarafa yayılmasını engelleyen barikatları, bizzat kendi elleriyle kaldırmaları.

Tekelci sermaye sözcülerine inat, on milyonlarca emekçiyi de birleştiren bir duygu var: Sabırsızlık. Açlar ve açlık sınırında yaşama tutunanlar için, hayatın “gelecek” ufku, günlerle, en fazla haftalarla sınırlı. İşsizlerin, gündelik bir iş bulma telaşıyla çırpınanların lughatında “sabır” kelimesini arayın hele. Asgari ücrete mahkum milyonlar, cepelerindeki paranın kaç hafta yeteceğini bilmiyorlar, bir sonraki semt pazarı kurulduğunda karşılaşacakları fiyatlardan endişeleniyorlar. Ve

böyle böyle, gelecek, haftalar ölçüsünden, günler ölçüsüne doğru hızla kısalıyor.

Gelecek vizyonu haftalarla, günlerle sınırlı bir kitle, aylar sonrasının bir seçim zaferini düşleyebilir mi? Ya da tüm siyasi sermayelerini o tarihe yatıranları ciddiye alabilir mi? Günlük pratik yaşamdan gelecek ufku kaybolup gittiğinde, hangi boş vaat, tatlı düşler uyandırma gücüne sahip olabilir? Böyle bir kitle ancak bugünün koşullarını hemen, en kısa yoldan değiştirecek bir adımın, bir eylemin hayalini kurabilirler, ancak böyle bir eylem onların tahayyül dünyalarını yeniden açabilir. Ve onlar şimdi, tam da böylesi bir umut kapısının eşliğinde olduklarını yüzümüze haykırıyorlar. “Artık yeter!” nidalarını daha sık duyuyoruz. Ve sabrın taşıdığını haber veren bu duygu, bozkırı boylu boyunca tutuşturacak bir yangına güçlü bir körük gibi destek oluyor.

Açlar ordusu, tüm güçlerini hayatta kalmaya seferber edenler, ekonomik yıkımın art arda gelen şok dalgaları karşısında takatleri tükeniyor. Geriye kalan son bir çabayla bir şeyler yapmazlarsa karşılaştıkları trajik sonun nefesini enselerinde hissediyorlar. Girişecekleri eylemin sonucuna dair belirsizlik ile bir adım atmadan beklemek arasındaki denge öyle hızlı bozuluyor ki, karşımıza milyonluk bir ajitator topluluğu çıkıyor. Sabırsızlıkla örülö öfke boşalmalarının, bir eyleme yönelik amacı bulunduğu açıktır. Otobüs ve metrobüs mahşerinde uzayan kuyruklarda halka açık ajitasyon, açlar ordusunun birleşme, güç devşirme ve harekete geçmek için irade oluşturma arayışlarıdır.

Asgari ücrete zam yok açıklaması ve seçim kanunu değişikliği, biraz daha beklemeye ve sabretmeye yetecek kaynakları olanların politik tutumlarını altüst etti. Gelir ve tükenmekte olan birikimleriyle başlarını suyun üzerinde tutmaya devam edemezler. Çığırından çıkan pahalılık, ellerindeki birikimi beklediklerinden çok daha hızlı tüketiyor. Seçim kanunu değişikliği, bu kesimlerdeki seçim oyununa duydukları temkinli saygıyı eritti. Ve inatla “seçime kadar sabır” telkin eden gerici burjuva muhalefet ile kuyruklarına takılan uzlaşmacı solun, bu kesimler üzerindeki frenleyici etkisi kayboluyor.

Ateşler içinde kaynayan bir toplumun karşısına çıkıp “sabır” demek, burjuva sınıfın heybesindeki son taşı. Aynı zamanda bu söz, hiçbir sorunu çözmeye gücünün kalmadığının itirafıdır ve kaderini milyonların iyi niyetli sabrına, insafına terk etmektir. İktidarıyla, muhalefetiyle tekelci sermaye partileri, adeta milyonlarca emekçiye “bize bir şans tanıyın” diye yalvarmaktalar. Hani nerede “sokağa çıkamı tepelemez” diyen o özgüven? Kaldıysa biraz, o da, Newroz’un muhteşem ka-

labalığıyla, taş taş üstünde kalmayan kentlerin gövde gösterileriyle, burjuva aklından ve yüreğinden uçup gitmiştir. Halka sabır vaaz etmeye başlayan faşist bir egemenlik, panik içindedir.

Emekçiler, sabır dileklerinin ardındaki güçsüzlüğü, acizliği görüyor mu? Kuşku duyan varsa bu konuda, bilsinler ki, karşılarında köle ruhlar yok. Hayatta kalma çabaları, açlar ordusuna, hasmının zayıflıklarını arama ve bulma zorunluluğu dayatıyor. Ve onlar bu acziyeti, dert dinleyip boş vaatlerde bulunmak için bile halkın arasına girmekten korkan dinci faşist iktidar mensuplarından biliyorlar. Onlar, “aman ha kontrolümüzden çıkar” endişesiyle kendi mitinglerini iptal eden gerici muhalefetin tutumunu acziyetin fotoğrafı olarak görüyorlar.

Sabır taşı, geçmiş olsun burjuvalar, çoktan çatladı. Bozkır yangını çoktan başladı. Şimdilik öbek öbek... Devrimin farklı sınıf ve kesimleri sahneye teker teker giriş yapıyorlar. Sene başından bu yana, önce işçiler, sonra kadınlar ve Newroz görkemiyle Kürt halkı. Eksik olan, tüm yangın öbeklerini birleştirecek, arada boşluk bırakmayacak, yangınların yangını başlatacak bir kıvılcımdır.

16 Nisan 2022

UĞURSUZ İTTİFAK

Türk ordusu, 17 Nisan'ı 18 Nisan'a bağlayan gece yarısı Metina, Zap, Avaşın hattına hava indirme birlikleriyle yeni bir işgal hareketi başlattı. Tahmin edileceği üzere bu hareketin adı da yine "Pençe" sülalesinden: Pençe-Kilit!

Böylece her biri "terörün kökünü kazıyan" operasyonlara bir yenisini daha eklenmiş oldu! MSB internet sitesinde mutlak açıklamalarla kahramanlık hikayeleri anlatılıp duruyor. Ve tabii "etkisiz hale getirilen" sayısı toplamakla bitmez "teröristler"!.. Nasıl da inandırıcılıktan uzak laf kalabalığı!

HPG Basın İrtibat Merkezi verdiği rakamlarla bu "zafer edebiyatının" ne kadar kof olduğunu gösterdi bile. Hatta sosyal medyada yer alan son bilgiler, TSK'nın ikinci bir Gare bozgunu eşliğinde olduğunu gösteriyor.

Türk devletinin bu yeni saldırısı, kendi başına düzenlediği bir saldırı değil. TSK'nın işgal girişimiyle eş zamanlı bir şekilde Irak ordusu da Şengal'e saldırıya girişti. Böylece saldırının Ankara-Bağdat ortak operasyonu olduğu herkes tarafından görüldü. Bu işgal hareketi ve Şengal operasyonu başlamadan önce Irak ordusunun Şengal'e ve sınır hattına yönelik kuşatma girişimleri sürdürüyordu. Şengal çevresine tel örgüler çekildi, duvarlar örüldü.

Sanki bu işbirliği açık seçik ortada değilmiş gibi, Berham Salih, işbirliğini inkar eden açıklamalar yapıyor: *"Bu saldırılar ulusal güvenliğimizi apaçık tehdit etmektedir. Devam eden bu saldırılar bize rağmen gerçekleştirilmiştir. ... Türk devletinin saldırılarına devam etmesini reddediyor ve kabul etmiyoruz. Egemenlik haklarımıza saygı bekliyoruz. Irak dış politikamız ve devlet kararlarımız kesinlikle Türk devletinin saldırılarını reddetmektedir. Bunu hiçbir şekilde kabul etmeyeceğiz."* Kelimenin gerçek anlamında çocuk kandırma çabasının başka bir şey değil bu!

İşgal hareketi sadece Ankara-Bağdat ayaklarından oluşmuyor. En az bunlar kadar önemli ve son derece etkin olan bir diğer ayak, Erbil ayağıdır. KDP-Barzani çizgisi, Türk devletinin bölgedeki en önemli dayanağıdır, işbirlikçisidir.

Ve tabii tüm bu uğursuz işbirliği, ABD-NATO yönlendirilmesinde gerçekleşmektedir. Bir yıl önce yine bir başka “Pençe” operasyonu ve silesiyle bu konuya işaret etmiştik:

“‘Yeni’ ABD yönetimine gelince... Tıpkı Trump yönetimi gibi, PKK lider kadrosunun ‘başına ödül koyduğu’ açıklamasını yineledi yakın-larda. Her fırsatta PKK yönetimini hedef tahtasına koyan açıklamalar yapıyor Washington. Uzun süredir itinayla izledikleri politika, Rojava ile Kandil (PKK) arasındaki bağı kesmek, Rojava devrimini teslim almak doğrultusunda. Üstelik bunu gizli saklı da yapmıyor. Alenen, ilan ederek, her fırsatta çeşitli platformlarda dile getirerek takip ediyor bu siyaseti. Güney Kürdistan (Barzani) yönetimi bu planlar açısından önemli bir yer tutuyor. Bunun için ‘Roj peşmergeleri’ni bir şekilde Rojavaya sokmaya çalışıyorlar ve bu planda Ankara da etkin olarak rol alıyor. Bu planın ilk adımdaki hedefi, ENKS denen işbirlikçi çeteyi ‘güce ortak etmek’tir. Biz değil, kendileri, bizzat ABD açıkladı bu amacı. Bu, dinci faşist iktidar için ‘Şam’da kayısı’dır.

Türk devletinin hedefinde Şengal de var. Metina ve Şengal’i tuttuğunda Rojava’nın çevrelenmesini tamamlamış olacak. Bu adımdan sonra Rojava devriminin teslim alınması, Barzanileştirilmesi süreci hızlandırılacaktır.

Bu açıdan bakıldığında Erbil-Ankara ortaklığı, kimi noktalarda Bağdat’ı da sürece dahil eden bir ABD planı doğrultusunda yol alıyor. Güney Kürdistan’daki, Rojava’daki ve Suriye’deki Türk işgalleri kesinlikle ABD izni, onayı ve yönlendirmesiyle gerçekleşiyor.”

O gün yazdıklarımız, gelişmeler tarafından tekrar tekrar doğrulandı. ABD emperyalizmi koordinatörlüğünde bu “şer üçgeni”, PKK şahsında devrimci yurtsever hareketi ve Kürdistan devrimini boğmak için yeniden ve yeniden saldırıya geçti. Bugüne kadar başarılı olamadıysa, bu, en başta gerilla kuvvetleri olmak üzere devrimci güçlerin kararlı mücadeleleri sayesinde.

Bu son işgal saldırısından iki gün önce Mesrur Barzani, Erdoğan ve MİT müsteşarı Hakan Fidan ile görüştü. Uğursuz ortaklık işte bu kadar aleni.

Erbil’in aktif desteği olmaksızın TSK ve MİT, Günay Kürdistan’da bu denli etkin olamaz, böylesine rahat hareket edemezdi. Bizzat Barzani yönetiminin bu aktif desteği sayesinde MİT, Erbil’i üs endindi, TSK tüm bölgede sayısız askeri üsler ve karakollar kurdu. Dahası, bizzat peşmerge kuvvetleri, TSK’nın plan ve ihtiyaçlarına göre konumlandırıldı. Ulusal kurtuluş hareketi güçlerinin geçiş noktaları kesilmeye, lojistik hatlar kapatılmaya çalışıldı. İşbirlikçi KDP yöneti-

minin sahadan sağladığı etkin istihbaratlar sonucu UKH kadrolarına yönelik sayısız suikastlar yapıldı.

Bu dizginsiz işbirlikçilik, “*Türk devletinin Kürtlerle sorunu yok, PKK ile sorunu var*” sözüyle Kürt halkı içinde dinci faşizmin siyasal olarak desteklenmesiyle birlikte yürütülüyor. TSK, KDP-Barzani’nin bu uğursuz desteğiyle G.Kürdistan’a adım adım yerleşiyor.

Barzani şahsında G.Kürdistan burjuva yönetiminin tutumu, tamamen sınıfsal bir içerik taşıyor. Sorun kişi olarak Barzani değildir. Tekrarlamak pahasına vurgulayalım. Sorun tamamen sınıfsal bir sorundur.

“KDP-Barzani, G.Kürdistan burjuvazisinin politik temsilcileridir. Kapitalizmde özel çıkar bir ilkedir. KDP-Barzani doğal olarak kendi sınıflarının çıkarlarına uygun politika ne ise, onu uyguluyorlar. Onların çıkarları, dünya ve bölge burjuvazisiyle işbirliğinden geçiyor. Türkiye ve ABD ile işbirliği G.Kürdistan burjuvazisi ve onu temsil eden KDP-Barzani için yaşamsaldır.

“KDP-Barzani çizgisinin yaptığı bu sınıf çıkarlarına uygun davranmaktan ibarettir. Şüphesiz bu çizgi, Kürt ulusunun büyük bir çoğunluğunu oluşturan Kürdistan işçi sınıfının ve diğer emekçi sınıfların çıkarlarıyla tamamen karşıttır. Ama sorun ancak bu bilimsel temelde ele alınırsa doğru çözümlere ulaşılabilir.”

Mevcut işgal hareketi, tıpkı bundan öncekiler gibi, uluslararası karşı-devrimin, bölgedeki devrimci gelişmelerin önünü alma, Rojava devrimini boğma planının bir parçasıdır. Başta Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı ve emekçi halkları olmak üzere, tüm bölge işçi ve emekçilerinin çıkarı, bu karşı-devrimci saldırıyı boşa çıkarmaktan geçer. Nasıl ki uluslararası karşı-devrim, her tür sınır ve ulusallığı aşarak hareket ediyorsa, işçi ve emekçiler için de enternasyonal dayanışma ve birlikte hareket etmek hayati önemdedir.

Zap-Metina-Avaşın hattındaki zorlu çatışmalarda çarpışan taraflar sadece TSK (ve ortakları) ile UKH gerillaları değil, uluslararası devrim ve karşı-devrim kuvvetleridir. İşçi ve emekçilerin safi, hiç kuşkusuz bu “uğursuz ittifaka” karşı Kürt özgürlük güçlerinin yanındır.

20 Nisan 2022

BİR İLERİ İKİ GERİ

Sosyal reformistler ve uzlaşmacı küçük burjuva parti için ne talihsiz topraklar burası! Çelişkiler öylesine derin, çatışmalar öylesine yoğun ki, bir türlü hayalini kurdukları günlere ulaşamıyorlar. Tam “bu sefer olacak” diye düşündükleri anda bir olay tüm uzlaşma hayallerini tuzla buz ediyor.

Bunca zamandır emekçi sınıfların, Kürt halkının, kadınların, cümle ezilenlerin karşısına geçip, “her şeyin sorumlusu bu tek adam rejimi”nden kurtulmanın an meselesi olduğunu, ilk seçimlerde bunlardan kurtulacağımızı muştulayıp duruyorlar. Bunun için Kılıçdaroğlu şahsında adına “Millet İttifakı” denen burjuva muhalefeti üstü örtülü veya alenen desteklemekten geri durmadılar. Hatta iş o raddeye vardı ki, *“ikinci turda zaten oy verebileceksek ilk turda da oy verelim bitirelim bu işi istiyoruz”* bile dediler. (Bu sözün sahibi ve partisi, sermaye dünyasının “aferin”ine mazhar oldu ve “yürü ya kulum” dendi kendisine. Her yerde bol bol reklamı yapılır oldu.)

Sosyal reformist partilerin ve uzlaşmacı küçük burjuva partinin düştükleri durum gerçekten hazin. Bir sınıfın ya da ezilen bir halkın temel çıkarlarını program edinip de pratikte düşman sınıfın işine yarayacak şeyler yapmak zorunda kalan bir parti, iflah olmaz biçimde eğik bir düzleme basmış demektir. Anlık durumları ne olursa olsun dibi boyalamaları kaçınılmaz. Bu sözünü ettiğimiz nitelikteki partilerin tümü, şimdi işçi sınıfını, emekçileri, Kürt halkını nasıl iktidara taşıyız değil de, burjuvazinin hangi kanadını iktidara taşıyız derdine düşmüş haldeler.

Sosyal reformistler ve uzlaşmacılar, Kılıçdaroğlu şahsında burjuva muhalefete ne kadar yaklaştılsa, Kılıçdaroğlu ve burjuva muhalefet de bir o kadar onlardan “kaçıyor”! Kaçmak zorunda kalıyor. Ama öyle bir kaçış ki, her köşe başında şöyle bir işmar ederek, her daim bir küçük umut vererek!.. “Adalet yürüyüşü” gibi, “helalleşme” gibi göz kırpmalar yetiyor bizim uzlaşmacı küçük burjuva partiye ve sosyal reformistlere. Tutacak bir kulp buluyor her seferinde. Zira burjuva dünya ile aralarındaki köprüyü her daim korumak, sosyal reformizmin temel özelliğidir.

“Helalleşme” der, sermaye sınıfının temsilcilerinden biri olarak Kılıçdaroğlu; heyecana kapılır sosyal reformizm. Ardından “Kandil’i yerle yeksan etme”kten bahseder aynı Kılıçdaroğlu; ayazda kalır cümle uzlaşmacılar. “Tek adam rejimi”ne verip veriştirir aynı zat; bizimkiler yine yanaşır eteğine hemen. Çünkü onlar için en temel, en yakıcı sorun “Saray faşizmi”nin, “tek adam rejimi”nin sona ermesidir. Sonrası elbette sonrasının meselesidir!

Ama işler yine istedikleri gibi gitmez. Çünkü bu defa da kalkar eteğine yanaştıkları kişi, *“Irak’ın kuzeyinde yürütülen Pençe-Kilit operasyonunda, dualarımız kahraman ordumuzla birlikte. Allah bu mübarek ayda, Mehmetçüğimizin ayağına taş değdirmesin”* der. Tıpkı Afrin’in işgalinde olduğu gibi!

Tam elini tutmak için onca umutla kapısında bekledikleri Kılıçdaroğlu, tutar, her kritik kavşakta şaşmaz bir şekilde RTE’ye, o “her şeyin müsebbibi tek adama” tartışmasız destek verir! (Bu, neredeyse bir fizik yasası kesinliğinde şaşmaz bir durumdur.)

Uzun sözün kısası, bir garip açmazla salınp durur sosyal reformistler ve uzlaşmacı küçük burjuva parti. Bir ileri, iki geri...

İçinden nasıl çıkacaklarını düşündükleri açmazları şurada. “Tek adam rejimi”nden kurtulmak için onca umut bağladıkları seçimlere bağımsız bir güç olarak katılsalar “oyları bölecekleri” için, geriletmeyi arzu ettikleri “AKP-MHP faşizmi”nin ekmeğine yağ süreceklerini düşünüyorlar. Kılıçdaroğlu’nun kuyruğuna takılıp “Millet İttifakı”nı destekleseler, bırakın ittifaktaki faşist partileri, Kılıçdaroğlu’nun yukarıda aktardığımız türden çıkışlarını bile emekçi kitlelere “izah edebilecek” durumda olmadıklarını görüyorlar. Kendi kendilerini hapsettikleri açmaz içinde debelenip duruyorlar.

Uzlaşmaz sınıflara dayalı bir toplum demek, uzlaşmaz sınıfsal çıkarlar demektir. Ne tür uzlaşma (ya da “toplumsal barış”) hayaller görürseniz görün, toplumsal yaşam karşınıza sürekli çatışmalar çıkarır. Hele çelişkilerin böylesine derin olduğu bizim gibi ülkelerde!

Toplumsal yaşamın kendisi, her daim devrimden yana akar. Her tür uzlaşma hayal ve girişimleri dönüp dolaşıp bu gerçekliğin duvarına çarpmak zorunda kalır.

Bu koşullarda olmayacak hayaller peşinde koşan uzlaşmacılara ne yazık!

22 Nisan 2022

OYLARI BÖLMEMEK

Biliniyor. RTE, 15 Temmuz'daki darbenin istihbaratını enişteden almıştı. Şimdi sosyal reformist partilerden biri de seçim politikasını genel başkanının annesinden alıyor! Bu “derin politika” iki sözcük ile ifade ediliyor: “oyları bölmeyin”!

Burada dile getirilen “oyları bölmemek” söylemi, hemen her seçimde bir şekilde karşımıza çıkarılan bir argümandır. Genel olarak CHP’yi sol bir parti gibi gören tüm sosyal reformist partilerin ve hatta, onların peşinden ayrılmayan oportünist hareketlerin açık veya örtülü bilincini açığa vuran bir söylemdir. Cümle sosyal reformistlerin de, son keredede pratik tutumlarını belirleyen temel dayanaktır.

Örneğimizdeki sosyal reformist partinin genel başkanı, türdeşlerinden farklı olarak, alabildiğine açık sözlü biri. Öyle laf cambazlıklarıyla, dolayımrlarla vs. uğraşmıyor. Bir görüşü, politik tutumlarını doğrudan söylemeyi seviyor. Türdeşleri burjuva kuyrukçu tutumlarını gizlemek için onca çaba sarfederken, o, CHP’ye “madem ikinci turda destekleyeceğiz, doğru düzgün aday çıkartın da ilk turda bitirelim bu işi” diyecek kadar dobra konuşuyor:

“Millet İttifakı ile neyin gitmesi konusunda anlaşıyoruz ama neyin gelmesi konusunda anlaşamıyoruz. Eğer Ekmeleddin İhsanoğlu gibi bir yanlışa düşmezlerse, Cumhurbaşkanlığı koltuğuna oturacak değil de çöpe atacak bir adayla çıkarlarsa biz desteklemek istiyoruz. Halkın en geniş kesimlerini karşılayabilecek bir adaya gözümüz kapalı, görüşmeden dahi destek veririz”

“Annem bile, 'oyları bölmeyin' diyor. Biz AK Parti'ye karşı mücadeleyi sekteye uğratacak hiçbir şey yapmayız. Bu 20 yılın hesabını soracak bir kuvveti yaratamazsak, 10 yıl sonra 'AKP' yerine BKP gelir. O yüzden biz asla oy bölmeyeceğiz.”

Yalnız o mu? “AK Parti'ye karşı mücadeleyi sekteye uğratacak hiçbir şey yapmayız.” düşüncesi, en “keskin” görünen sosyal reformist partiler tarafından da ifade edilmiştir. Sosyal reformistimiz bu yolda yalnız değildir.

İşte bu kadar açık, bu kadar net! Bu politikalarından ötürü de sermaye dünyasının propaganda kapıları hem örneğimizdeki hazretin hem

de cümle sosyal reformist partilerin önünde ardına kadar açılmış bulunuyor. Bir televizyon kanalından diğerine, bir internet sitesinden ötekine yetişmek için çoğu kez nefes nefese kalıyorlar. Kimse de çıkıp bu burjuva kanallar; AB'nin fonladığı bu internet siteleri bizi niye “öpüyor” diye sormuyor.

“Oyları bölmek” görüşü, hadi buna politika denebilirse “politikası”, sermaye cephesinin de sıklıkla altını çizdiği bir yaklaşım. Türlü çeşit anket şirketlerinin de dile getirdiği bir görüş: “*Muhalefet bölünmediği sürece bence önümüzdeki seçimi kazanma potansiyeli çok yüksek.*” Burjuvazi açısından bu düşünce, bu yaklaşım, kesinlikle arzulanır bir durum. Tüm toplumu iki partili (veya “kutuplu”) burjuva seçenек etrafında konumlandırabilmek, burjuva sınıfın arayıp da bulamadığı bir nimettir. O açıdan geniş emekçi yığınları, bu gün için, RTE yandaşları ve RTE karşıtları olarak iki ayrı burjuva kampta bir araya getirebilmek, sermaye düzenini sağlama almanın etkin yollarından biridir. “Oyları bölmek” adına sosyal reformistlerin tuttukları yol, tam olarak bu noktaya çıkıyor.

Sorunu kapitalist düzen sorunu olarak görmek yerine “tek adam rejimi” üzerinden tanımlamaya başladığınızda, varacağınız yerin bu olması kaçınılmazdır. Gün içinde neler söylerseniz söyleyin, günün sonunda sandık ortaya konduğunda, ilkinde olmasa da ikinci turda, ister “bağrınıza taş basıp”, ister “ehveni şer” deyip “tek adam kazanmasın” diye karşı adaya oy verirsiniz.

Bir burjuva güce karşı bir başka burjuva gücü desteklemek; onu iktidara getirmek için kendini paralamak sosyal reformist partilerin tarihleri boyunca izledikleri politikadır. Dün AP/Demirel'e karşı CHP/Ecevit'i, Turgut Sunalp'e karşı Turgut Özal'ı, Turgut Özal'a karşı SHP/Erdal İnönü'yü, Tansu Çiller'e karşı Ecevit'i desteklediler. Liste böyle uzayıp gider.

Son örnek, İstanbul belediye seçimleri durumu yeterince ortaya koymuyor mu? Bunların yapmadıkları ve yapmaya da niyetlerinin olmadığı tek şey, emekçi sınıfları bir devrimle iktidara taşımayı temel, birinci hedef olarak öne koymak.

Demek ki işin temel noktalarından biri, tüm düşünce ufkunu burjuva düzen ile sınırlamak meselesidir. Sistem içi/düzen içi olma meselesidir. Sosyal reformist partiler, söylem olarak ne derlerse desinler, gerçekte mevcut kapitalist düzeni yıkmak, onu aşmak gibi bir amaç gütmüyorlar. Devrim gibi bir dertleri de, hedefleri de yok. Yeni bir durum değil, bütün tarihleri boyunca hepsini boydan boya kesen ortak özellikleridir bu. Tüm varlıkları kapitalist düzen ile sınırlanmış du-

rumda. Bu bakış açısıyla mevcut sorunları “tek adam rejimi” üzerinden tanımlıyorlar. Böylece onlar açısından en temel sorun, bu “tek adam”ın koltuktan indirilmesi oluyor. Haliyle iş sandığına gelince “oyları bölmeme” düşüncesi pratikte seçim politikalarını belirleyen ana etmenlerden biri haline geliyor.

Bir diğer nokta ise, güncel durumun devrimci karakterini görmeden, bu açıdan devrimi günün pratik bir sorunu olarak ele almayan sosyalist hareketin gittikçe düzen içine kayması ve parlamenter ahmaklığa kendini daha fazla kaptırması ile alakalı. Devrimle kurulan pratik bağ zayıfladığı oranda düzenle kurulan bağların güçlenmesi kaçınılmaz oluyor. Parlamenter ahmaklık, özellikle 7 Haziran’dan sonra alabildiğine güçlendi sosyalist saflarda. Mücadele asıl olarak burjuvazinin ahırına kilitlenince, “politik esneklik” de orayla sınırlı oluyor. Ve iş dönüp dolaşıp “oyları bölmek” meselesine varıyor. CHP’nin silik lideri Kılıçdaroğlu bile, bu gerçeğin farkında olduğu için, bu kesimlere “eliniz mecbur” muamelesi yapıyor!

Sosyal reformist partinin genel başkanı, tıpkı daha önce “bu işi ikinci tura bırakmayalım” sözünde olduğu gibi “oyları bölmek” sözüyle de aslında, tüm sosyal reformist akımların ve parlamenter ahmaklığa bulanların pratikte izleyecekleri politikayı, büyük bir açık sözlülükle dile getirmiş oluyor.

Burjuva parlamentarizmi eğik düzleme giren tüm siyasetlerin öyle ya da böyle varacağı çukur budur. Ne eksik, ne fazla!

25 Nisan 2022

GEZİ BİZİZ!

80 kentte milyonlarca insanı hareket geçiren muazzam bir ayaklanmaydı. Alabildiğine farklı çelişkilerin, çıkarların ve çatışmaların iç içe geçtiği bir dönemde, “üç beş ağaç” oluvermişti tüm toplum için “genel bahane”.

Hiç kuşku yok, bu muazzam halk ayaklanmasının içinde etkin olarak yer alan herkes, "ömrünün en bahtiyar günleri"ni yaşadı iki haftalık kısa dönemde. Milyonlarca emekçinin uğrak yeri haline geldi “Taksim Komünü”. Ciğerlerine özgürlüğü çektiği alan oldu.

Tarihin cilveleri çoktur. Hiç de böyle bir istek ve iradesi olmadığı halde Taksim Dayanışması, etki sınırları tüm ülkeye yayılan bu ayaklanmanın siyasal merkezi haline geldi. Kendi hakkındaki bilinci, bu gerçekliğin çok gerisindeydi. Ama yaşam, onu, ayaklanmanın siyasal merkezi rolünü oynamaya zorladı.

O dönemde Dayanışma toplantılarında bu noktaya defalarca dikkat çekip “Taksim Dayanışması’nın kendisini siyasal otorite olarak ilan etmesi gerektiği”ne (yani adı konulmamış bir “Geçici Hükümet”) işaret ettik. Katılımcılardan destek alsak da “Divan üyeleri”ni aşmayı bir türlü başaramadık!

Dayanışma’nın kendi hakkındaki yanlış bilinci, koca ayaklanmayı sınırlı bir protesto eylemi olarak ele almaktaki ısrarı, ayaklanmanın ileri gidememesinin temel nedenlerinden biriydi. Bu konuyu çeşitli açılardan sıklıkla ele aldık. Tekrar etmenin gereği yok.

Sonuçta bu muazzam halk ayaklanması, hızla kendi sınırlarına ulaştı. Orada duraladı ve geri çekildi, çünkü hedef belirsizliği ve bundan beslenen hazırlıksızlık söz konusuydu. Ayaklanmanın ilk dönemleri korkudan eli ayağı birbirine dolanan dinci faşist iktidar, ayaklanmacılar ileri gitmediği/gidemediği için, hızla kendini topladı. Haziran’ın ortasından itibaren inisiyatifi ele geçirdi. Ayaklanmacıları Taksim’den “süpürdü”.

Dinci faşist iktidar tüm ülkede bir süre avı başlattı. Özellikle emekçi bölgelerde etkin olan devrimcileri hedef seçti. Pek çok devrimci tutuklandı, haklarında davalar açıldı. Örneğin gazetemiz Yazı İşleri Müdürü Sami Tunca, Sarıgazi ve Taksim’deki etkinliğinden ötürü

49 yıl ceza aldı. Mücadele Birliği Platformu sözcüsü Ali Ekber Sever, tutuklandı on yılı aşkın ceza aldı. Muhabirimiz Lütfiye Burcu, tutuklandı, ceza aldı. Aralarında okurlarımızın da olduğu pek çok devrimci, Ankara’da, İzmir’de tutuklandılar, cezalar aldılar. Dinci faşizmin ilk hedefi, tartışmasız bir şekilde devrimcilerdi.

Böylece ilk raunt sona erdi.

Dinci faşizm, klasik “zabit kafası” ile Gezi’nin arkasında hep komploları, hükümeti devirmeye yönelik yabancı istihbaratların tertibini aradı. Hiç kuşku yok ki, Gezi gibi muazzam bir halk ayaklanmasında bu türden “girişimler” de olmuştur. Bir halk ayaklanması, bir toplumsal devrim, asla “saf” bir olgu olarak çıkmaz ortaya. Başta da belirttiğimiz gibi, alabildiğine farklı çelişkiler, çıkarlar, çatışmalar eş zamanlı olarak yer alır sahnede. Ama bunlar, o ayaklanmayı ve devrimi bir komploya dönüştürmez. Tersine, komplocular dahil, tüm kesimleri girdabına alan muazzam bir hareket olduğu anlamına gelir. Ama kendini ebedi gören her iktidar gibi dinci faşist iktidar da “zabit kafası” ile düşünme hastalığından kurtaramıyor kendini.

Yine de iktidarın bu saldırısı, sadece bu polis/zabit kafasından gelmiyor. Haziran’ın ortasından itibaren devrimcilere yönelik yoğun saldırısı, aslında karşısındaki olgunun tastamam bir halk ayaklanması olduğu gerçeğini idrak ettiğinin bir göstergesi. Hükümet bunu görüyor ve kavriyor. Ama komplo teorisine sarılmak, gerçekliği çarpıtmanın bir aracı olarak hizmet ediyor. Dinci faşizmin kitle tabanını sağlamlaştırma çabası açısından da önemli. “Gezi davası” dinci faşist iktidar açısından bu hedeflerine hizmet ediyor.

“Gezi davası”, yukarıda da işaret ettik, yeni değil. Onlarca devrimci ağır cezalara çarptırıldı. Yıllardır zindandalar. Ama iktidara, Gezi ayaklanmasının hükümete karşı bir komplo olduğunu, başı çekenlerin de yabancı istihbarat ajanslarıyla irtibatlı olduğunu gösterecek bir “Gezi davası” gerekiyordu. Dün itibarıyla ağır cezalar yağdırdıkları dava tam olarak buydu.

Davada Dayanışma üyelerine verilen ağır cezalar (ve Kavala’ya verilen ağırlaştırılmış müebbet!), asıl olarak toplumun ayaklanmacı güçlerine sopa sallamak anlamına geliyor. Tehdit ve gözdağı milyonlarca emekçiyedir!

Bir halk ayaklanmasının basit bir komploya, dış istihbarat oyununa dönüştürülmesi ve yargılanmaya kalkılması!.. Bu tarihsel budalalık, dinci faşizm için ayaklanmanın başarıya ulaşmamasının, yarı yolda kalmasının mükafatıdır. Ayaklanma burjuva iktidarı alaşağı edemediği için, iktidar, ayaklanmacıları ve ayaklanmayı mahkeme kori-

dorları ve zindan duvarları ile denetim altına alabileceği hayalleri kuruyor. Ama boşuna. Mahkeme kararını protesto için her yerde sokaklara çıkanların direngen tutumları, tehditlerin beş paralık değerinin olmadığını göstermeye yeter de artar bile.

Sizi budala “zaptiye kafalılar”! Göstermelik mahkemelerle, ağır cezalarla yeni Gezi’lere dur diyebileceğinizi mi sanıyorsunuz? “Bu daha başlangıç” diyorduk Gezi ayaklanması sırasında. Kavga sürüyor. Şiddetlenerek hem de. İlk seferde başaramadık, ama vaz geçmedik. Bir sonrakinde mutlaka başaracağız.

Gezi halktır, milyonlarca emekçidir. Gezi biziz!

27 Nisan 2022

HER DEM ENDİŞELİ!

Bir Beyaz Saray klasiği!.. Başkanlar değişir, beyazlar, siyahlar, ahmaklar, bunaklar gider gelir. Ama ikiyüzlülük hep baki kalır.

Kendi ajandasına aykırı en ufak gelişmede silahları kuşanıp, yeri göğü birbirine katar ABD. Ama “kendi oğlanları” bir herze yediği zaman, sadece “endişeli” olur. Ve bu “endişeli” olduğu olayların hemen hepsinde perde arkasında silüeti daima belirgindir. Artık iş o noktaya geldi ki, Washington’dan ne zaman bir “endişeliyiz” açıklaması gelse, otomatik olarak sürecin ya aktif bileşeni ya da en azından pasif onay vericisi olduğunu anlıyoruz.

Örneğin Türk devletinin “sınır ötesi” icraatları karşısında ABD’nin “resmi açıklamalarına” bakın, hep aynı sözü görürsünüz: Endişeliyiz! Geriye doğru birkaç yıllık açıklamalarına bakın, neredeyse kelimesi kelimesine benzediğine tanık olursunuz. Mesela, uzunca bir süredir “sınır ötesi operasyon”un ötesine geçip doğrudan işgal halini alan “Kuzey Irak” saldırıları karşısındaki tavrına bakın. Son birkaç yıldır Beyaz Saray açıklamaları bu kelimeyle özetlenir: Endişeliyiz! TSK onlarca karakol (hatta “kalekol”) kurmuş, sayısız “askeri nokta” oluşturmuş, MİT’in ikinci ana karargahını yaratmış, gece gündüz SİHA’larla saldırılar düzenliyor olmuş, suikast, adam kaçırma, çeteler oluşturma vakayı adiyeye haline gelmiş... ABD’nin tavrı hep aynı: Endişeliyiz!

Geçelim “Kuzey Suriye”ye. Burada Türk devleti, Güney Kürdistan’daki konumundan çok daha açık, belirgin bir “toprak tırtıklama siyaseti” üzerinden işgal hareketleri yaptı, yapıyor. Azez-Cerablus adımıyla başladıkları resmi işgal hareketlerini, Afrin, Serekaniye, Gri Spi ile sürdürdüler. Yetmedi. M4 karayoluna inme ve yolu denetime alma saldırılarından asla vazgeçemediler. Ayn İsa-Til Temir hattına yüklenip duruyorlar. Afrin bölgesinde Til Rıfat’ı sık sık yokluyorlar. Bir gözü ve kulağı daima Halep bölgesinde. Fırsat yaratmaya çalışıyorlar. Geçtiğimiz sene IŞİD’lilerin Haseke’deki “cezaevi isyanı”nın baş aktörüydüler. Geniş çaplı işgal için bir köprü başı yaratma girişimiydi. Qamişlo’da, Kobane’de kamikaze dronlarla, SİHA’larla ve doğrudan bombalı saldırılarla kesintisiz saldırı halindeler. İşgal bölgelerindeki dinci çeteleri Özerk Yönetim alanlarına saldırtıp duruyorlar. Uzun sözün kısası, Türk devleti, Rojava’yı tamamen işgal etmek için aralıksız, kelimenin gerçek anlamında aralıksız saldırı ve girişimlerini sürdürüyor.

Tüm bu olaylar ve burada sayamadıklarımız karşısında Özerk Yönetim ve SDG'ye "destek veren", onunla "müttefiklik ilişkisi kuran" ABD ve "Koalisyon Güçleri", fiilen kılını bile kıpırdatmıyor. Dönem dönem Beyaz Saray'daki "brifinglerde" basın karşısına geçip "endişeliyiz" diyor! Eski ve yeni "endişelenmelerden" bazı örnekler:

"Suriye'nin kuzeybatısının Türkiye tarafından tek taraflı bir kararla bombalanması bizi ciddi şekilde endişelendirmektedir çünkü o bölgede bizim güçlerimiz bulunuyor."

"Birleşik Devletler, Suriye'nin kuzeydoğusunda artan askeri eylemlere ilişkin gelen haberlerden derin endişe duyuyor."

"Kobane'ye yönelik bombardıman raporlarından derin endişe duyuyoruz ve sivil can kayıplarını üzüntüyle karşılıyoruz. ABD, tüm tarafları gerilimi düşürmeye çağırıyor"

Bu türden açıklamalar, olsa olsa Rojava devrimine "yamanmış" Amerikancı liberalleri tavlama yararı. Ya da daha tam ifadeyle, bu liberal kanada siyasi bir argüman sunmaya hizmet eder. Ama fiili olarak, en azından ABD'nin pasif göz yumması olmaksızın, TSK'nın, değil SİHA saldırısı, gözlem için basit bir drone bile uçuramayacağını bilen herkes, Türk devletinin bu yoğunlaşan saldırılarının ardında Washington'ı görür. TSK'nın bu yoğunlaşan saldırılarının ardında Washington'ı görür.

Bu köşede daha önce bu ikiyüzlülüğün örneklerini çok defa kanıtlarıyla gösterdik. Rojava'nın işgaline nasıl izin verildiğini, ceplerde taşınan haritaları, SDG savunma hatlarının kaldırılarak TSK'ya kolay hareket alanı sağlandığını resmi kanıtlarıyla ortaya koyduk. Kürdistan devrimini tasfiye etme konusunda Türk devleti ile ABD emperyalizmi arasında milim farklılık yoktur. Kürdistan devrimini boğmak, Kandil başta olmak üzere devrimci güçleri bir şekilde tasfiye etmek, Güney Kürdistan'dan sonra Rojava'da da ENKS üzerinden Barzani çizgisinde bir işbirlikçi yönetim oluşturmak, ABD emperyalizminin temel hedeflerinden biridir. Bu açıdan "endişeliyiz" açıklamalarının hakikaten endişeli oldukları anları yansıttığı olaylar, bu yönetime zıt gelişmelerin ortaya çıktığı olaylardır. Tıpkı ENKS karşı-devrimcilerinin Rojava'da devrimci güçlerin baskısıyla karşılaştığı zamanlarda olduğu gibi:

"ABD, Kürt Konseyi'nin (ENKS) birkaç ofisine yönelik son saldırılardan derin endişe duymaktadır. Siyasi söylemde gözdağı vermeye ve şiddete yer yok. Tüm tarafları, ilgili tüm tarafların yararına olacak kararlara barışçıl bir şekilde katılmaya çağırıyoruz."

Görüldüğü gibi ABD her daim endişeli! Kiminde göstermelik, kiminde gerçekten. Çökmekte olan bir emperyalist güç için endişe, varoluşun olağan biçimi olsa gerek!

30 Nisan 2022

TAKSİM DEVRİMDİR!

Alabildiğine yaygın, geniş katılımlı bir 1 Mayıs'ı geride bıraktık. Mitingler, gösteriler tüm ülke sathına yayıldı. Resmi açıklamaya göre 81 ilin 78'inde 1 Mayıs etkinlikleri oldu. Ve tabii her 1 Mayıs'ın şaşmaz kuralı, tüm gözlerin ve kulakların Taksim'e, 1 Mayıs Alanı'na çevrilmiş olmasıydı.

Sonda söyleyeceğimizi başta söyleyelim. 1 Mayıs'ta Taksim'de, 1 Mayıs Alanı'nda olma baskısını yaratan, bunun bugün alabildiğine geniş kesimlerce sahiplenilmesini sağlayan, ileri işçilerde bir bilinç durumuna gelmesine yol açan, Leninistler'in asla azalmayan ısrarıdır, baskısıdır, bedeller ödemesidir. Bu onur, Leninistlerindir.

12 Eylül sonrası ilk açık alan 1 Mayıs kutlaması 1988 yılında oldu. O yıl Sıraselviler'den Taksim'e yöneldik, çatıştık, gözaltına alındık. O tarihten itibaren 1 Mayıslarda bir daha asla Taksim Meydanı'nı boş bırakmadık. 1992'den itibaren yalnız kaldık. Vazgeçemedik. 1 Mayıs Alanı'nın "unutulmasına" müsaade etmedik. Devrimci ısrar ve kararlılık, bizzat koşulların devrimciliği ile uyum içinde olduğundan, üstün geldi.

Çok uzun yıllar Leninistlerin yalnız başlarına sürdürdükleri Taksim kararlılığı, emekçi kitlelerin özlem ve eğilimleriyle, ruh halleriyle birebir örtüşen bu kararlı tutum, sonuçta daha geniş kesimlerde de karşılık bulmaya başladı. Devrimci işçiler Taksim'i doğrudan sahiplendi.

Bu 1 Mayıs, öncü işçiler arasında 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlama kararlılığının bir bilinç durumuna geldiğinin apaçık ifadesiydi. Bizzat işçiler, değişik işçi örgütleri aracılığıyla Taksim'e yöneldiler.

İşçi ve emekçileri burjuva muhalefetin kuyruğuna takma politikasını güden sendikal konfederasyonlar, çeşitli meslek örgütleri ve sosyal reformistler, geçmişteki göstermelik Taksim ısrarını bile bir kenara bıraktılar bu yıl. Devrimci işçilerin haklı öfkesini çeken bir tutum aldılar. Duvarlardaki afişleri 1 Mayıs Alanı'nın Taksim olduğunu söylerken, tüm organizasyonları Maltepe üzerineydi. Burjuva muhalefete, en temelde de CHP'ye güdümlü bir politik yönelimin (uzlaşmacılığın) yolu, tam da bu noktaya çıkacaktı kaçınılmaz olarak. Tüm gelecek planları, ne zaman yapılacağı belli olmayan, en iyimser parlamenter budalanın bile "sandık iradesi" konusunda en hafif deyimle tereddütlü

olduğu seçimlere endekslenmiş bir “muhalafet” anlayışı, elbette geçmişteki göstermelik Taksim ısrarından da vaz geçecekti. Taksim’de olmak, uzlaşmaz bir mücadeleden yana tutum almak demektir, devrime dair ne varsa, o demektir. CHP’nin (yahut “Millet İttifakı”nın) kuyruğunda sermaye düzeni ile uzlaşma peşinde olanların Taksim’den uzak durmasına kim şaşırabilir ki!

Bizzat katılımcılarının söylemiyle ruhsuz kalabalıklar topluluğu olmaktan öteye gidemeyen Maltepe 1 Mayıs’ı, emekçi kitlelerin ruh hallerine denk düşmediği, onun çok gerisinde olduğu için, sönük geçmek zorundaydı. Öyle de oldu.

Koşullar devrimcidir. Koşulların devrimci olduğunu söylemek, aynı zamanda, emekçi yığınların ve halkların da, yönelim ve ruh hali olarak, bilinç olarak devrimci olduğunu söylemektir. 1 Mayıs gösterileri ve Taksim savaşları, bu gerçeğin altını bir kez daha çizmiştir.

Her 1 Mayıs kapışmasında kelimenin gerçek anlamında savunmada olan faşist devlettir. Taksim özelinde kendi düzenini sıra sıra bariyerler/barikatlar ile korumaya çalışan, devrimci kitlelerin hücumları karşısında savunmada olan, sermaye düzeninin polisidir, ordusudur. Sermaye düzeni savunmadadır. Ama savunma hatları sürekli erozyona uğruyor, darbeler alıyor, dağılıyor. Vahşeti ve tehditleri etkisizleştiriyor.

Çeşitli işçi örgütleri, bağımsız sendikalar, sınıf bilinçli işçiler, git-tikçe artan bir yoğunlukla Taksim’i zorlama kararlılığı gösteriyor. Bu kararlı kesimin sürekli genişleyen çeperi, bize, başka şeylerin yanında, kitlelerin devrimci ve ayaklanmacı ruh halini gösteriyor. Ya da diğer bir söylemle, ayaklanmacı ruh halinin emekçi kitleler içinde daha yaygın hale geldiğini ifade ediyor. Açlığın artık somut ve yakıcı bir gerçeklik olduğu, her tür baskının toplumsal öfkeyi sürekli bilemediği güncel ayaklanma koşullarında, işçi ve emekçiler, Kürt halkı, cümle ezilenler, düzen sınırlarını aşan çıkış arayışlarına ağırlık veriyor.

Ancak devrimci politika, ancak sermaye düzenini yıkacak hedef ve yönelimler, ancak devrimci çıkışlar bu kitlelerde gerçek karşılık bulabilir.

Taksim 1 Mayıs’ının devrimci özü, onun devrimi temsil etmesi, devrimci kitlelerde işte böyle karşılık buluyor.

3 Mayıs 2022

GÖÇMEN KARŞITLIĞI

Bazen kelimeler bir gerçekliği resmetmek için gerçekten fena halde kifayetsiz kalıyor. Ne duygular ifade edilebiliyor, ne olgular tanımlanabiliyor.

Birkaç gündür göçmenler üzerine sermaye dünyasının dile getirdikleri için ne desek, ne etsek yetersiz. İnsan bu ikiyüzlülük karşısında, bu aşağılık sahtekarlık karşısında ne yapacağını şaşırıyor. Öfke, hiddet, bağırıp çağırma, sövüğü... hiçbiri kar etmiyor.

İşsizlik? Hep bu mülteciler/göçmenler yüzünden! Yoksulluk? Sebebi onlar. Her tür suç, sokaklarda şiddet... onlardan kaynaklanıyor. Eğitimde fırsat eşitsizliği? Elbet onlardır sebebi! Ne de olsa “Sessiz İstila” değil mi!

Bütün “suçlar”, toplumsal dokudaki bütün marazlar, sistemin tüm aksaklıklarının müsebbibi bir çırpıda göçmenler ilan ediliyor. Özellikle de Suriyeli göçmenler. Katıksız bir ırkçılık, üstelik de emekçi kesimler arasında yaygınlaştırılmak isteniyor.

Burjuva muhalefet, uzunca bir dönemdir “göçmen (Suriyeli) sorunu” üzerinden dinci faşist iktidara yüklenip duruyor. Buram buram ırkçılık üzerinden AKP’yi köşeye sıkıştırmaya çalışıyor. Özellikle dinci faşizmin Suriye politikasını eleştirme görüntüsü, geniş kesimler arasında taraftar da yaratıyor burjuva muhalefetin söylemlerine. Hatta dinci faşist iktidar üzerinde ciddi bir baskı da yaratıyor. Öyle ki, RTE, 1 milyon Suriyelinin “gönüllü” olarak gönderilmeleri için yeni bir proje hazırlığı içerisinde olduklarını bile söyledi!

Ama öte yandan, İçişleri Bakanı çıktı “*İstanbul'da fabrikanda Suriyeli çalıştır, sigorta da yapma. Sonra 'Bu Suriyeliler ne olacak' de. Önce iş insanları isyan edecek. Benim Çalışma Bakanlığı döneminde iş insanları geldi. Suriyelilerin çalışması için düzenleme yapılmasını istedi*” dedi. Benzer sözleri dönemin AKP Genel Başkan Yardımcısı da söylemişti: “*İşverenler, yatırımcılar, sanayiciler Suriyelilerden çok memnun. Çok önemli bazı yerlerde Suriyelileri çekin, bu ülke ekonomisi çöker.*”

Doğruya doğru! Pek çok işletmede, ister merdiven altı işletmeler olsun, ister OSB’lerdeki, sayısız Suriyeli (ve diğer ülkelerden) göç-

men işçiler çalıştırılıyor. Korkunç derecede düşük ücretlere ve hiçbir sosyal güvence olmaksızın...

Böylesine ucuz göçmen emeği olmaksızın firmalar nasıl kar elde edebilir? Dahası, bu düşük ücret baskısı olmaksızın, “yerli işçilerin” dirençleri nasıl kırılır, düşük ücrete nasıl ikna edilir? Türk burjuvaları bu muazzam imkanı yitirmek ister mi?

Ama buna rağmen, bütün kapitalist dünyada burjuva siyasetçiler, göçmenler, kapitalist toplumlar için istenmeyen unsurlarıymış gibi propaganda yapıyor. Yabancı düşmanlığı, şovenizmi körükleyip toplumu zehirliyorlar. Yalan yanlış şeyler anlatıyor, kökleşmiş önyargılar oluşturuyor, işçi ve emekçilerin düşmanıymış gibi konuşuyorlar.

Göç yollarına düşmelerinin kendi istekleri olmadıkları gerçeğini bırakalım şimdilik. Yahut savaştan, yıkımdan, iktisadi-siyasi çöküşlerden kaçtıkları gerçeğini de... Düşünün. Göçmenler böyle akın akın gelmezden önce de işsizlik böyle yoğun değil miydi? Yine böyle aç, yoksul değil miydi milyonlarca emekçi? Kim işten çıkarıyor onları? Ellerindeki avuçlarındakini alan kim?

Bir yandan “ucuz işçi” bulduğu için ellerini ovuşturup duran, diğer yandan bu ucuz emek sayesinde tüm işçi ücretleri üzerinde baskı yaratan burjuvaların kendisidir. Ardından işçilerin karşısına çıkıp, “göçmenler sizin düşmanınızdır” propagandası yapan da ondan başkası değildir. Böylece şovenizm üzerinden işçileri birbirine düşmanlaştırır, onları böler. Gerçek düşmanı gözlerden saklar. “Göçmen karşıtlığı” çok kullanışlı bir araçtır sermaye düzeni için.

Oysa aynı tezgahlarda en ağır şartlarda birlikte sömürülüyor göçmen işçi kardeşleriyle yerli işçiler. “Ucuz emek” baskısı, göçmenler olsun olmasın, kapitalist toplumda daima vardır. Kapitalist ekonominin işleyiş yasasıdır o. İşgücünü sürekli büyüten, bir “nispi aşırı nüfus” yaratan, böylece işgücü fiyatlarını düşüren, sürekli bir işsizler ordusu (“yedek sanayi ordusu”) oluşturarak ücretler üzerinde sürekli bir baskı oluşturan... kapitalist ekonominin kendisidir.

Göçmen işçi, kapitalizmin tüm tarihi boyunca vardır ve kapitalist ekonomiler için arzulanan bir durumdur. Göçmen işçiler olmasaydı, ABD diye bir ülke olur muydu? Nüfusu sürekli ve hızlı bir şekilde ihtiyarlayan Avrupa, göçmen emeği olmasa ayakta kalabilir mi? Her yıl ne kadar göçmen emeğine ihtiyaç duyulduğu istatistikleri yayımlanıyor Alman burjuva medyasında. Hal böyleyken yabancı düşmanlığı, göçmen karşıtlığını pompalayanlar da burjuva sınıftan başkası değildir!

İşçilerin vatani yoktur. Tüm yeryüzüdür onların vatani. Ve düşmanları ortak. Emek her yerde sermaye ile karşı karşıya gelir. Serma-

yenin de vatani, dili, dini yoktur. Evrensel bir ilişkidir emek ile sermayenin karşılığı. Emeği, emekçileri kendi aralarında bölen, parçalayan, düşmanlaştıran sermayenin ta kendisidir.

Sermaye, tüm yeryüzünü çaldı elimizden. Gölgesini satamadığı ağacı kesti. Yaktı, yıktı, biçti, tüketti bütün yerküreyi. Her ülkede on milyonları birkaç büyük kente çekti. Ardından tüm dünyadaki yüz milyonları mıknatıs gibi birkaç merkez ülkeye sürükledi. Yeryüzüne böylesine vahşi bir sınıf ve böyle tahripkar bir düzen gelmedi.

Bu düzenin ve bu sınıf egemenliğinin yıkılması artık büyük insanlığın varlık yokluk meselesi.

6 Mayıs 2022

ANSIZIN SOKAKLARA İNECEKLER

Herkes kendi kurallarını kabul ettiriyor açlık, tüm safsataları, yalanları, demagojileri bastırıp, kendi çılgılığını egemen kılıyor, manşetlere taşıyor, gündemi yıkıyor ve yeniden kuruyor.

Öfkeyi biliyor açlık, gerilimi büyütüyor. Toplumsal öfke kınına sığmaz oluyor.

Yakın zamanda toplumda biriken gerilimi biraz olsun düşürecek hiçbir gelişme yok, ama tam tersinin olacağına ilişkin çok fazla işaret var. Açlar ordusunun, politikanın karanlık ve gölgeli bölgelerinden çıkıp “siyasete el koyacakları” günler hemen önümüzde.

Dinci faşizmin sonradan görme zenginleri, kısa sürede eriştikleri servetle başları öylesine dönmüş durumda ki ne yaklaşan tehlikeyi görebiliyorlar ne de gerçekten egemen bir sınıf tavrı gösterebiliyorlar. Egemen olmanın koşullarını az çok bilen akli başında bir burjuva, milyonlar açlıkla boğuşurken şatafatlı sofraların reklamını yapmaz. Böyle davranan bir sınıf ya o koşullardan hiç haberi olmayan “ekmek yoksa pasta yesinler” diyen bir cehaletin ya da kaybedilen egemenlik koşullarını bir daha kazanamayacağını fark eden bir umutsuzluğun, “battı balık yan gider” pervasızlığının kurbanıdır. Öyle ya da böyle, işlerin çok daha kötüye gitmekte olduğunu görme yeteneğini kaybetmiştir dinci faşizm.

Oysa Rusya-Ukrayna savaşının daha da uzayacağı, petrol ve gaz fiyatlarının görülmemiş zirvelere çıkacağı; emperyalist merkez ülkelerin, muazzam miktarlarda birikmiş sermayeyi değersizleştirmemek için faizleri hızla yukarı çekeceği hemen her gün yazılıyor çiziliyor. Tüm bunların içeride kur patlaması, cari açık, hiperenflasyon, borç krizi ve nihayet mali çöküş gibi sonuçlar doğuracağı da gazete manşetlerini süslemeye başladı. Dinci faşizm çareyi inkar etmekte buluyor, çünkü tümüyle çaresiz.

Çalışanlar, işsizler, kadınlar ve gençler için işlerin daha da kötüye gideceği gerçeği çok yakıcı, hatta yaşamsal bir tehdittir. Egemen sınıf ve temsilcilerinin yapacağı bir şeyi yok, ama emekçi sınıfların var. Çünkü bir şeyler yapmak zorundalar, yoksa ayakta kalma mücadelesinin alenen hayatta kalma mücadelesine dönüştüğü bugünlerde insanlıktan çıkıp vahşi hayvan sürüleri gibi davranmaya başlayacaklar.

Yarı aç yarı tok bir yaşama mahkum on milyonların dayanma kapasiteleri sonsuz değil; onlar çoktan sıfırı tükettiler. Tüm çabalarını hemen yarın hayatta kalmaya seferber etmiş durumdalar. Bu yüzden, politik arenanın cafcıflı laflarıyla, parlak gelecek vaatleriyle, biçimsel demokrasinin sorunlarıyla ilgilenmiyorlar. Yani sınıflar mücadelesi arenasının gölgelerinde, karanlık kıyılarında sessiz bir kaynaşma içindeler. Sessizlikleri yaşadıkları dehşeti ifade edecek söz bulamamalarından; sözün eylemini yitirdiği bir dünyada yaşıyor olmalarından. Yakın zamana kadar sokakta onları, yüksek sesle şikayet ederken, öfkelerini dile getirirken görebilirdiniz. Şimdi dile gelebilen öfkenin ötesine geçtiler, soru sorulduğunda yutkunuyor, konuşamıyor, gözyaşlarını zor tutuyorlar. Bu olgu, onların, çırpınarak sarf ettikleri hayatta kalma performansında artık son noktaya geldiklerinin işaretidir. Bundan sonrası, ancak “can havliyle” girişilecek bir çılgınca adımdır. O gün geldiğinde sınıflar mücadelesinin karanlıklarından çıkacak, sahnenin orta yerinde başrolü koyacaklar. Ve yine ancak o günden itibaren, giriştikleri eylemin politik sözcülerine kulak verecekler, kendi temsilcilerini aramaya, oluşturmaya başlayacaklar.

Bir de sesleri çok çıkan, ortalıkta dolanıp duran, aceleci arayışlarıyla politikanın “en makul” görünen partilerini şişirip duran başka bir kitle daha var. Bu kitle, henüz sıfırı tüketmemişlerden oluşuyor, ama yakın zamanda tükeneceklerini, abanıp durdukları kredi kartlarında musluğun kuruyacağını biliyorlar. Borçlular; ve ancak borçlar dağıtı yükselterek ayakta kalabiliyorlar. Borçluluk onların sınıf tutumlarında bozulmalara neden oluyor; kararlı ve net bir tutum benimsemekte zorlanıyorlar. Açlar ordusundaki saf öfkenin yerine, bu kesimlerde öfke ile korku iç içe. Bu yüzden çatlamasız, patlamasız bir parlak gelecek vaatleriyle süslü “en makul” politik çevrelerde arıyorlar seslerini.

Patlamasız çatlamasız bir politik dönüşümün mümkün olmadığını açıkça ilan eden devrimci proletarya, karanlık gölgelerinden; parlak gelecek vadeden bir ajitasyondan çok, “can havliyle” çıkmaya hazırlanan, sessiz ve saf öfkeyle dolu yarı aç on milyonların arayışına cevap olabilir ancak.

Yüksek sesle ve net çizgilerle ifade edilen devrimci proleter çözüm yolu, yani bu düzenin tümünden havaya uçurulmasının tek kurtuluş yolu olduğunun açık ilanı, çıkış arayan tüm yoksul kitleleri kendine çekecektir. Böylesine keskin dönemlerde arada derede kalanlar değil, hedefini ve oraya gidecek yolu net çizgilerle ortaya koyanlar güçlenir. Devrimci proleter çizgi, bu netlikte ve bu güvenle ortaya konmalıdır.

9 Mayıs 2022

SRI LANKA: YOKSULLARIN ATEŞLİ ÖFKESİ

Tarihin istihzası çoktur. Ama şakası yoktur! Nice fatihler görüp geçirdi o. Nice budalaları yere çakmadan önce en yükseklere çıkardı. Nice taşsız başlar yuvarlandı sokaklarda.

Her kim ki tarihi oluşturan ilişkiler ağında kendi gücünü olduğundan büyük görür, tarihi yaratan iradeler havuzunda kendini (kendi iradesini) hepsinin üzerinde görür, tarihin ironik tokadını yemesi an meselesidir.

Son örnek (kuşkusuz sonuncu olmayacak) Sri Lanka'dan...

2009 yılında Tamil Kaplanları'nın tarihi yenilgisinde ülkenin başında bulunan, bu "zafer" sonrası derhal erken seçim yaparak yüzde 58'lik oyla seçimlerde "tarihi zafer" kazanan Rajapaksa, bu "Tamil fatihi", Sri Lanka yoksullarının kasıp kavuran öfkesinden helikopterle kaçıp kurtulabildi!

Oysa onun şahsında Sri Lanka burjuvazisi, Tamiller'i yendiklerinde, devrim belasını da sonsuza kadar def ettikleri hayaline kapılmıştı! Ah şu burjuvaların tarihten nasibini almamış hayalperestlikleri!..

Bütün kapitalist dünyayı pençesine alan ve sürekli derinleşen genel ekonomik kriz, en son Ukrayna savaşının gıda ve enerji fiyatlarını muazzam ölçekte yükseltmesiyle, yoksul halkların dayanma gücünü tüketti. Sri Lanka'da gösteriler Mart sonundan beri sürmekteydi. Hükümet ve devlet başkanının istifası için protestolar yayılıyordu. Hükümet önlemleri sertleştirdi ve OHAL ilan etti. Kendi paramiliter kuvvetlerini halkın üzerine saldı. Ateşe dökülen benzin etkisi yaptı bu. Gösteriler hızla ayaklanmaya dönüştü.

Başkent Colombo alevler içinde! Başkanlık konutu, başkanın evi, devlet kurumları... alev alev yanıyor. Yoksulların ateşli öfkesi burjuva hayalperestliği kavuruyor!

Olayların hızı ve gelişimi, Kazakistan'daki ayaklanmayı çağırıştırıyor. Derin iktisadi krizin ateşlediği kitleler, ve çok sayıda değişik siyasal iradenin sürece müdahalesi!.. Her gerçek halk ayaklanmasında karşımıza çıkan tablo, burada da mevcut. Tüm bu girift yapı, gözlerimizin önünde şiddetli bir halk ayaklanması yaşandığı gerçeğini değiştirmiyor.

Sri Lanka burjuvalarının hayalleri çok erken bitti. Çağımız “kısa tarih” çağı. Olaylar korkunç bir hızla ilerliyor. Kurtulduklarını sandıkları devrim heyulası, bu defa Tamil bölgesinde değil, “kendi evlerinde” ortaya çıkıyor. Hem de bu defa üstü örtük değil, çıplak bir şekilde sınıfsal nitelikte! Yoksul halk kitleleri tüm sistemi hedef alan bir ayaklanmaya girişiyorlar.

Tam da kendini her şeyin fatihi, gelişmelere yön veren güç sandığı anda, tam da “tarih bitti” hülyalarına daldığı anda, burjuva sınıf, gerçekiğin acımasızlığıyla yüz yüze geliyor.

Üstüne basa basa belirtmek gerek. Burjuva sınıfın “ebedi zafer” kazanma şansı yok. En muzaffer olduklarını sandıkları yer ve zamanda, aslında kendi yıkımlarının çok güçlü tohumlarını ekiyorlar. Tarihsel olarak aşılmaya yazgılı bir sınıfın, hiçbir dönem böylesi bir zafer kazanma şansı olmaz. Kendileri “sonlu” olanlar, “tarihin sonu”nu ilan edemezler! Öyle ya da böyle, tarih, onların sonunu getirecektir!

Burjuvazi ile proletarya açısından taban tabana karşı bir durum söz konusudur burada. Proleter sınıf her yenilgiden sonra yeniden doğrulur ve savaşa yeniden başlar. Ama burjuva sınıf, savaşı (sınıf savaşı) kaybettiğinde tarihin çöplüğünü boylar! Bu evrensel bir kuraldır.

Diğer taraftan, burjuvazinin (ve kapitalizmin) gelişme döneminde bile kazanma şansının olmadığı “ebedi zafer”, artık çöküş sürecine girmiş olan bir sistem için hiç söz konusu olamaz. Bugün tüm dünyada işçi sınıfı ve yoksul halklar burjuva egemenliğe karşı ayaklanıyor. Sri Lanka’da, Tamiller özelinde geçici yenilgi alan devrim (ve emekçi sınıflar), yeniden ayağa kalkıyor. Sistemin tümünü hedef tahtasına oturuyor.

Sri Lanka, “bizim” dinci faşist iktidarın 2009 sonrası sıklıkla diline doladığı bir ülkeydi. Tamil’lerin tarihsel yenilgisi ardından Genelkurmay tarafından hazırlatılan “Çökertme Planı”, doğrudan Sri Lanka-Tamil Kaplanları savaşını örnek alan bir saldırı planıydı. Kandil çökertilecek ve fethedilecek, “terörün kökü kazınacak” ve tıpkı Rajapaksa gibi yerli ve milli fatihlerimiz “ebedi zafer” ilan edecekti. Sonuç?

Çığ gibi büyüyen işçi eylemlerine, Mart-Mayıs döneminin kitlesel eylemlerine, her biri apaçık bir isyan nidası olan sokak röportajlarına, öfkeli homurdanmalara... bakmak kafi. Sri Lanka isyanının “yerli ve milli” bir baskısının bizim topraklarda ortaya çıkmasının koşulları hızla olgunlaşıyor. Ama bizde sonuç farklı olacak. Çünkü arkamızda Denizlerin mirası 50 yıllık devrimci birikim var. Haziran ayaklanması ve 6-8 Ekim Serhıldanları gibi yakın kuşakları derinden etkileyen

büyük kışımlar var.

Türkiye burjuvazisi 13 yıl önce Sri Lanka burjuvazisine öykünüyordu. Şimdi Sri Lanka işçileri ve yoksulları zenginlerin hükümet üyelerinin evlerini ateşe vererek dünya işçi sınıfı ve yoksullarına bir örnek sunuyor.

Yoksulların ateşli öfkesi, tüm eski dünyayı devrim yangınlarıyla eleştiriye tabi tutuyor!

12 Mayıs 2022

BURJUVA MUHALEFET DİNCİ FAŞİST PARTİYİ İKTİDARDA TUTMAYA HAZIRLANIYOR

Ne falcılık yapıyoruz ne de kehanette bulunuyoruz! Sadece olguları, işaret ve yönelimleri devrimci bakış açısıyla ele alıyoruz; hepsi bu.

Türkiye ve Kürdistan'daki emekçi sınıfların, yoksul kitlelerin ayaklarını yakan ekonomik ve politik krize rağmen RTE'nin hiç de iktidar kaybedecek ve yargılanacak birinin telaşı içinde olmadığı açık. Gayet rahat. Geleceğe ilişkin planları büyük bir kesinlik ve rahatlık içinde açıklıyor. İktidarı çantada keklik gördüğü kesin.

Oysa emperyalistler, Türkiye kapitalizminin içinde bulunduğu derin ve yıkıcı ekonomik-politik krize bakarak, aylardır Türkiye'nin devrilecek ilk domino taşı olduğu üzerine yorumlar yapıp duruyorlardı. Sri Lanka'nın devrilen ilk domino taşı olması onları şaşırtmış. Türkiye'yi beklerken torbadan Sri Lanka çıktı. Ama bu konuyu şimdilik bir tarafa bırakıp devam edelim.

Şimdi asıl soruya gelelim: RTE ve şürekasının bu rahatlığı, iktidarı çantada keklik gören kendine güveni nereden geliyor?

Bu rahatlığın, tek değil ama başlıca kaynağı, burjuva muhalefet partilerinin, ki bunların başında CHP ve bu partiyi yularından tutulmuş eşek gibi sürükleyen K.Kılıçdaroğlu'nun verdiği işaretlerdir.

Leninistler, yıllardır şuna işaret ediyorlar: CHP, dinci faşist iktidarın ilk yıllarından değil, ilk günlerinden başlayarak, dinci faşist partiyi ve onun başını korumayı, kollamayı, onu iktidarda tutmayı görev bellemiştir. Daha doğru ifade etmek gerekirse, bununla görevlendirilmiştir.

Bu görevlendirilme ya da CHP ve onun başındaki adamın dinci faşist iktidarı ayakta tutma misyonunu üstlenmesi elbette keyfi bir tercih değil. Bu, tamamen tekelci sermaye sınıfının ve emperyalistlerin tercihlerinin sonucudur. Bir görevlendirme varsa, bu onların görevlendirmesidir.

CHP ve onun başı, öteki burjuva partilerine de “rehberlik” ederek bu görevi işçi sınıfı ve diğer emekçilerin, yoksulların, ezilen halkların düzene ve dinci faşist iktidara öfkelerini dindirerek, kitleleri “sakin-

leştirerek”, asla yerine getirmeyecekleri vaatleri sıralayarak yapıyor.

Daha önce de işaret etmiştik. CHP'nin başı, RTE'ye sözümona “meydan okurken” aslında seçimleri terör estirerek almaya çalışması halinde buna ses çıkarmayacaklarının mesajını vermişti. Kısaca şöyle:

“Bugün resmen iç savaş naraları atmaya başladın. Bu millet bunları yemez! Bu millet sen ve sülalen saraylarda yaşayasınız diye sokaklarda kan dökmeyecek.

Seni ve beslemelerini seçimle göndereceğiz.”

Burada kilit cümlelerden biri, “bu millet....sokaklarda kan dökmeyecek”tir; öteki, “Seni.. seçimle göndereceğiz”dir.

Türkçesi, eğer olur da seçimler yapılırsa, daha oylar sayılmadan dinci faşist tosuncuklar sokakta terör estirirlerse, CHP ve onun başı kitleleri sokağa çağırmayacak. Elbette bunu, “kardeş kanı dökmek; ülkede iç savaş çıkarmamak” bahanesiyle yapacak.

Partisinin İstanbul İl Başkanı'nın hapisle cezalandırılması üzerine dinci faşist iktidarın bu payandası bu sefer başka sözlerle aynı işareti verdi.

İl Başkanının ağır cezaya çarptırılması üzerine büyük bir öfke patlaması riski belirince, Kılıçdaroğlu, anında öfkeyi yatıştırma operasyonuna girişti. İstanbul'a çağırıldığı kendi vekillerini ses çıkarmamaları için uyardı:

“Soğukkanlılıkla hareket edeceğiz. İktidar kaos istiyor, onların beklentilerinin tarafı olmayacağız. İktidarı demokrasiyle sandıkta göndereceğiz”

Ertesi gün, kendi İl Başkanı'nı gündemden düşürmek için ‘SADAT’ı gündeme getirdi. Yine keskin laflar etti. Bu faşist kurumun yöneticileriyle takıştı ve böylece Canan Kaftancıoğlu gündemden düştü.

Yeri gelmişken bu adamın ve yularından tutup istediği yere sürüklemediği partisinin en yakınlarını “satışa getirme”de rakip tanımadığını da belirtelim. Satıcıdır ve en yakınındakini anında satmada tereddüt etmez. Daha önce kendi vekillerinden bir kaçını dinci faşist iktidarın önüne attığı hatırlanacaktır. Biçare Kaftancıoğlu, dinci faşist iktidarın önüne atılan son -elbette sonuncu değil- kurban oldu. Şimdi Canan'ı, beş yaşındaki çocuğu kandırır gibi *“kısa sürede görevlendirme yapılmayacak ve mücadele çerçevesinde Kaftancıoğlu'nun siyaset dışına itilmeyeceği bir ortam oluşturulacak”* vaadiyle kandırıyorlar.

Fakat biz bu burjuva partinin kendi insanlarını bile satışa getiren karakter yoksunluğunu bir kenara koyalım ve bu parti üzerinden burjuva sınıfla uzlaşma hayalleri kuran sosyal reformist partilere gelelim.

Aslında bunların durumu, kendi Genel Başkanı tarafından dinci

faşist iktidarın önüne atılan il başkanından hiç de farklı değil. Onlar da, bir anda Kılıçdaroğlu ve partisi tarafından yüzüstü bırakıldılar. Oysa, CHP İstanbul İl Başkanı'nın cezası kesinleşince CHP ile ittifa-
kın önü açıldı diye nasıl da coşmuşlardı.

“Canan Kaftancıoğlu hakkında ceza ve siyasi yasaklama kararı ancak bunun ifadesidir; kabul edilemez”, “Canan Kaftancıoğlu yalnız değildir”, “Bu baskıcı müdahalelere karşı Canan Kaftancıoğlu'nun yanındayız”, “Saray saldırılarına karşı yanlarında olacağız ve omuz omuza mücadeleye devam edeceğiz” ... tek tek ve toplu olarak yapılan açıklamalar art arda geldi. Her zamanki gibi TİP, açık sözlülüğü ile bu grup arasından sıyrılıyordu.

“CHP ile ittifak için işte fırsat” diye düşündüler, ama Kılıçdaroğlu “ustaca bir manevra” ile hepsini yarı yolda bıraktı. Onlar “Canan Kaftancıoğlu ile beraberiz” derken, CHP, Kaftancıoğlu'nu yalnız bırakmanın ve onun üzerinden gelişebilecek olası bir öfke patlamasının önünü almanın adımlarını atıyordu peş peşe.

Sosyal reformistler işte bu CHP'yi destekliyorlar.

15 Mayıs 2022

BOŞ EFELENMELER

Nerede o eski günler! Bir nezaket vardı. Sözün bir ağırlığı, davranışlarda bir sorumluluk, ortamı tartma vardı. Kapalı kapılar ardında en aşağılık pazarlıklar, tehdit ve şantajlar yürütülürken, sahnede kibar gülümsemelerle karşılaşırdı izleyenler.

Evet, burjuva diplomasiden, politika yürütüş tarzından bahsediyoruz. Bir zamanlar, artık mazide kalan “bir zamanlar”, sermaye dünyası görünüşe çok önem verir, burjuva ikiyüzlülük özenle gizlenirdi. Oysa bugün tüm incir yaprakları atılmış bir kenara. Artık işler hayvan tacirlerinin “mal pazarlığı”nı andırıyor.

Bu konuda dinci faşist iktidarın hakkını yememek lazım. Bildikleri en iyi iş tüccarlık olduğundan, “devleti bir holding yönetir gibi yönetmek” istediklerinden, geleneksel burjuva diplomasinin en temel alışkanlıklarını bile kaldırıp attılar bir kenara. Her şey “sen ne vereceksin, ben ne alacağım” basit kalıbına göre halledilir oldu. İyi de oldu. Burjuva ikiyüzlülüğü gizleyen perdeler tümenden indirilmiş oldu.

Hoş, bu “tarz-ı siyaset”in, “al papazı, ver imamı” pazarlıklarının gelip dayanacağı sınırlar vardı: “Don’t be fool” (aptal olma) mektuplarıyla aşağılanmak, “ekonomini enkaza çeviririm” ile had bildirilmek, alenen resmi açıklamalar ile yalanlanıp durmak...

Bir kere daha anımsatmak gerekir ki, bu durum, salt “bizim” dinci faşist iktidar için geçerli bir durum değil. “Burjuvazinin yeni çağı” tam da böylesi çapsizliklerin genel kural haline geldiği bir çağ. Burjuva dünyanın evrensel çapı artık budur. Çökmekte olan bir sınıf, ancak bu karatta siyasetçiler çıkarabiliyor. Dubyalar, Trumplar, BoJolar, “The Comedian”lar bir tesadüf değil. İstisna da değil. Artık genel kural haline gelmiştir.

Bu tüccarlar tayfasının mal pazarlığına son örnek, NATO toplantısından geldi. Ukrayna savaşı, ki özünde doğrudan NATO-Rusya savaşıdır, İsveç ve Finlandiya’nın NATO’ya katılma kararını tetikledi. Ya da daha doğru bir ifadeyle, bu istek ve eğilimi hayata geçirmek için uygun bir ortam oluşturdu. Bu son derece “gelişkin demokrasi” sahibi iki ülke, ota çiçeğe referandum yaparak “demokrasi şovu” yapmakta pek mahir olan bu iki ülke (benzer durum Avrupa’nın tüm “demokra-

silerinde” çok yaygındır), böylesine hayati bir konuda referandumdan özellikle kaçınarak, NATO’ya üyelik başvurusu yapma kararını açıkladılar.

Herkes için bu üyelik süreci olmuş bitmiş gözüyle bakılan bir şeydi. Yalnızca bürokratik işlemler halledilecekti, o kadar. Birden Türkiye’nin üyeliklere engel çıkardığı haberi sızdı basına. “New York Times gazetesi üst düzey bir diplomata dayandığı haberinde NATO’nun başvuruları hızlandırılmış olarak işleme sokmasıyla ilgili ilk çabayı Türkiye’nin bloke ettiğini yazdı.” Benzer haber Financial Times’da da çıktı. Haber metinlerinde Türkiye’nin F-35 programından atılması, F-16 satışı ve S-400 yaptırımları sıralandı. Bunların tesadüf olmadığı hemen çıktı ortaya. Klasik “adı açıklanmayan üst düzey diplomat”lar, Bloomberg’e “Türkiye’nin talepleri”ni iletmişlerdi. Derken “RTE’nin salvoları” art arda yayımlanmaya başladı.

Sahnede bu türden üst perdeden atıp tutmalar olurken, Beyaz Saray sözcüsü, Blinken-Çavuşoğlu görüşmesine dair “Özel görüşmeleri elbette açıklamayacağız fakat hafta sonu Finlandiya ve İsveç’in ittifaka katılması için güçlü bir konsensus oluştu. Dışişleri Bakanı Blinken bu iki ülkenin üye olacağından emin olduğunu söyledi” diyordu.

Stoltenberg ise, çok daha “diplomatik” bir üslupla konuşuyordu: “Türkiye’nin ifade ettiği endişeleri ele alıyoruz. Türkiye gibi önemli bir müttefik güvenlik endişelerini gündeme getirdiğinde bunu halletmenin tek yolu ortak bir zemin bulmak için oturup konuşmak. ... Tüm müttefiklerin güvenlik endişeleri dikkate alınmalıdır. İsveç ve Finlandiya’nın NATO katılmaları konusunda ortak bir karara kısa sürede varacağımıza inanıyorum”

Sonuçta ortada bir “mal pazarlığı” var. Öyle gizli saklı da değil. Alenen yapıyor. Dinci faşist iktidar, pazarlıkta elini güçlü tutmaya çalışıyor. Bütün bu efelenmeler, parmak sallamalar, “dik dur”ma gösterileri, bu pazarlığın parçaları. Masadakiler de durumun farkında. Ona göre açıklamalar yapıyorlar. Ama gün bittiğinde ortaya çıkacak olan şey, İsveç ve Finlandiya’nın NATO’ya üyelik başvurularının kabulü olacak. Tüm taraflar bunu da gayet iyi biliyorlar. Bundan o kadar eminler ki, en ufak bir “endişe” emaresi bulunmuyor davranışlarında, ve hatta sözlerinde.

Sadece NATO değil, Rusya da bunun çok iyi farkında. Bütün bu “mal pazarlığı” şovlarına hiç bakmadan, daha şimdiden bu üyelik sorununun olup bittiği yönünde açıklamalar yaptı ve pozisyon aldı.

Emperyalistler, bağımlı ülkelere kendi istek ve istemlerini kabul

ettirecek mali, askeri, siyasi, ekonomik... sayısız araca sahiptirler. Buna doğrudan şiddet ve zorlama dahildir. Onları “don’t be fool” küstahlığında konuşuran şey, tam da bu binbir türlü araçtır. Çok istisnai durumlar haricinde emperyalistler daima istediğini alır bağımlı ülkelerden. Ankara’nın efelenmelerini biraz tebessüm, belki bir parça can sıkıntısı ile dinleyip “sorunların çözüleceğinden eminiz” rahatlığında konuşmalarının özü budur. İsveç ve Finlandiya’nın NATO üyeliği, emperyalist sermaye açısından karar verilmiş, bitirilmiş bir “iş”tir. Pratikte de sonuç bu olacaktır.

20 Mayıs 2022

YARIM KALANI KİM TAMAMLAYACAK?

Bir seçime değil savaşa gidiyoruz... Bu tespiti yayınlarımızda sık sık görmeye alışkın olanlar, aynı lafları gerici muhalefetin sıra sıra sözcülerinden duyduklarında elbette şaşırmadılar. Ama şaşırınlar oldu ve gösterdikleri ilk tepki, kulaklarının üzerine yatmak, görmezden gelmek oldu. Sınıflar mücadelesinin geldiği düzeyi görmezden gelen, politikanın dışında kalır.

Tekelci sermayenin muhalefet temsilcilerinin tavrından anlaşıldığı üzere, seçime değil savaşa gittiğimizi düşünenler toplumun ezici çoğunluğudur; yoksa, tüm çabalarını “ölmüş eşeği” (parlamento) diriltmeye adanmış muhalefetin böyle laflar etmesi akla aykırıdır. Ve bu emekçi çoğunluk, Erkan Baş gibi, sokaktaki öfkeyi sandıkta dindirmeyi bir misyon olarak gören reformizm için en ciddi baş ağrısıdır.

E.Baş bizzat diyor ki gittikleri her yerde insanlar aynı fikri dile getirmekte: Dinci faşizm seçimi kaybetse bile gitmeyecek. Reformizmin bayraktarı, bu fikri dile getiren emekçilere öyle yavan bir cevap veriyor ki, insanı politikadan soğutur: *“Onlar gitmeyecek, biz göndereceğiz”*

Nasıl? Tabii sandıkla! Altı yaşında bir çocuk bile, bunun bir kısır döngü olduğunu fark eder. Reformizm, sözünün tükendiği sınıra dayandı, orada kendi kuyruğunu kovalıyor. Emekçi sınıfların etkin çoğunluğunun politik bir sorun olarak gündemlerine aldıkları, tartıştıkları, parti liderlerinden cevabını istedikleri problem, gerçekte, reformizmin tümüyle aciz kaldığı devrimci bir arenanın giriş kapısıdır.

Erkan Baş’ın başı ağrır da, düzenin asıl sahiplerinin ağrımaz mı? Emekçi sınıflar bir kez reformizmin etki alanı dışında kalan bir politik arenaya yönelmeye başlamış, sorularıyla o kapıyı zorlamaya başlamışsa, bu artık egemenlerin de sorunudur. Bugüne dek “atı alıp Üsküdar’ı geçenerlere” hiç ses çıkarmayanlar, şimdi endişe dile getiriyorlar. Financial Times, adını belirtmediği bir “Batılı” diplomatın ağzından şu sözleri yayımlıyor: *“Erdoğan’ın kaybetmesi durumunda çekilmeye istekli olup olmadığı hiç de açık değil. Çok endişe verici bir durum olabilir.”*

Sanıldığının tersine, emperyalist merkez ve işbirlikçi tekellecilik,

RTE'nin üstünü çizmiş değil. Sermaye dünyası, Hazine'nin son kurusuna dek talanına imkan sağlayan politikalarından, banka karlarının %300'ü geçmesinden gayet memnun. Tıpkı Düyun-u Umumiye, tıpkı IMF reçetelerinde olduğu gibi, şimdi Hazine'nin anahtarı bankaların elindedir ve mümkünse bu durumun devamından yanalar. Çünkü çok fazla borç para verdiler ve şu an ilgilendikleri bu borçların faiziyle düzenli geri ödemesine istikrar kazandıran bir hükümetten yanalar. Dinci faşizm, sermayenin bu isteğini yerine getirebilmek uğruna, her türlü bürokratik engeli (yani yasayı) ezip geçme sözü veriyor. Bu tutum devam ettikçe, sermaye dünyasının gözdesi olacak. Sermayeyi endişelendiren tek olgu, seçimle gitmeyecekler kanısının yaygınlığından doğacak devrimci fırtınanın yıkıcı etkisidir. Ve olası seçimde, sandık sonuçlarının tanınmamasının, bu kanıyı elle tutulur bir gerçekliğe, yıkıcı enerjiyi de zirveye taşıması kaçınılmazdır.

Yarı aç bir yaşama mahkum olanlar için, böyle bir kanının seçimle doğrulanmasına ihtiyaç yok, bunun için bekleyecek sabır ve olanak da yok. O nedenle küçük ya da büyük her olay, her söz, dönüp dolaşıp, aynı tartışmayı alevlendiriyor. Aç sınıflar için bu kanaatin tartışılacak bir yanı yok, şimdi ortalıkta kendi gösteren partileri aynı kaniya ikna etmeye çalışıyorlar. Tersine dünya; kitle, öncü diye ortaya atılanları, doğru tutum konusunda zorluyor.

Hem emperyalist merkezlerde hem de işbirlikçi teknelci sermayede beliren “çok endişe verici durum” korkusunu dinci faşizmin dindirmesi gerekiyordu, bu işi İçişleri Bakanı'na yüklediler. O da, her zamanki üslubuyla, ağzından köpükler saçarak açıkladı: “15 Temmuz'da yarım kalan işimizi tamamlayacağız.” İşte karşınızda dinci faşizmin tek gerçek seçim vaadi ve seçim programı. Migreniniz tutmazsa eğer, buyurun cevap verin Erkan Baş ve benzerleri...

Neydi 15 Temmuz'da yarım kalan? O gece köprü üstünde kelle alan dinci faşist grup, devrimin etkin olduğu emekçi mahallelere girmeye çalıştı, fakat emekçi halk kitlelerinden hiç beklemedikleri bir sert yanıt aldılar ve her zamanki tabansızlıklarına uygun arkalarına bakmadan topukladılar. Ancak bu kez, bakanın sözlerinden anlaşılıyor ki, hazırlıklı gelecekler, yarım kalanı tamamlayacaklar.

Hesaba katmadıkları şu: Halk ve devrimciler de o gecedan dersler çıkardılar. Onlar da, atılan birkaç küçük adıma rağmen, büyük fırsatlara açılan daha büyük adımların yarım kaldığını biliyorlar. Tüm mesele, yarım kalanı hangi tarafın tamamlayacağıdır.

Seçime değil, savaşa gidiyoruz diyenler, elbette yanılmıyorlar.

23 Mayıs 2022

SAADET ZİNCİRİ

Söyledik, tekrar tekrar söyledik. Gözü CHP’de ve Kılıçda-roğlu’nda olan sosyal reformizm, fırsat kolluyor CHP’nin kuyruğuna takılmak için. Gönülleri her daim orada. Yüz bulamasalar da, istedik-leri ittifakı kuramasalar da, akılları hep orada!

Kaftancıoğlu kararı biçilmiş kaftandı CHP kuyruğuna takılmak için. Kılıçdaroğlu çıkıp kesin çizgileri çekerek bunun önünü almış olsa da, bu “fırsatı” kullanmaya kararlıydılar. Nitekim Maltepe’deki “Mil-letin Sesi” mitingi, onlar için bir imkan oldu.

Mitingde kendi bayraklarını sallayamadılar, kendi renklerini gös-teremediler. Ama oradaydılar! İşin tuhaf yönü şuydu ki, onca istedik-leri “fırsat” ayaklarına gelmiş olsa da, açıktan bu mitinge katılmanın propagandasını yapamıyorlardı. Tam tersine, oraya gitmiş olmanın “izaha muhtaç bir davranış” olduğu anlaşılıyordu açıklamalarında. Evet oradaydılar, miting alanındaydılar. Kendi flama ve bayraklarıyla değil elbette. Peki neden oradaydılar? İşte izah etmeye çalıştıkları şey, bu “neden” sorusuydu:

“Kaftancıoğlu’na verilen cezaya karşı dayanışma için alandaydık. Bu mitingler CHP mitingleri olarak değil, saldırılara karşı tüm de-mokrazi güçlerinin ortak mitingleri olarak örgütlenmeliydi, örgütlen-melidir.”

Demek ki, bizzat kendi tabanlarından bile “neden” sorusu yükse-liyor!

Bu “izah” çabası, hiç kuşku yok ki, emekçi yığınlarda devrimci duygu ve eğilimlerin güçlü oluşunun bir sonucudur. Bu nedenle sosyal reformizm, attığı uzlaşma adımlarını gizli saklı atıyor; uzlaşmacı poli-tikasını binbir zahmetle izah etmek zorunda kalıyor.

Devrimci politika, bu türden “izah” çabalarına girmez. Tam ter-sine, sözünü net ve üst perdeden söyler o. Kendine büyük bir güvenle konuşur. Sosyal reformizmin aksine “savunmada” değildir. Hücumcu-dur. Cepheden karşı çıkar sermaye düzenine. İşçi ve emekçi sınıflar arasındaki yaygın ruh haline, biriken muazzam toplumsal öfkeye kanal açmaktır, ses olmaktır devrimci politikanın özü. Tüm sorunların kay-nağı olan sermaye düzenini yerle bir etmenin yolunu açmaktır.

Bir “saadet zinciri” kurmuş sermaye. Gayet işlevsel. Başta bir “tek adam” var... “tek adam” ve avanesi. Bütün kötülüklerin kaynağı, büyük günah keçisi, budur. Ve tabii bir de ona karşı olanlar var. Kapitalist sınıfın politik perspektifine göre toplumsal güçler, kuşkusuz sayısal anlamda değil, bu şekilde ikiye bölünmeli: “Tek adam”ı destekleyenler ve “tek adam rejimine” karşı olanlar.

Sonuçta o meşum “tek adam” da, ona karşı oluşan ana platform da (burjuva muhalefet) sermaye düzenine hizmet ediyor. “Yandaşlar” ve “karşıtlar”, ama sonuçta, sermaye düzeninin parçası durumundalar. Burjuva siyaset dünyası için en basit haliyle kurgu budur.

Pratik politikalarının temeline “tek adam rejiminden kurtulmak” maddesini koyan tüm çevreler, elbette sosyal reformistler başta olmak üzere, bu kurgunun alıcısıdır.

Öte yandan, burjuva muhalefet, özel olarak da Kılıçdaroğlu ve CHP, gerçekte bu “tek adam”a karşı da değildir. Onu devirmek, alaşağı etmek gibi bir niyet ve çabası da yoktur. Tersine, her kritik dönemde hayati destekler vererek, bu “tek adam rejimi”nin devamı için çalışmaktadır. Onun temel misyonu, gelişen toplumsal tepkiyi, emekçi yığınların öfkesini bir şekilde absorbe etmektir. Kah sandığı göstererek, kah “oyuna gelmeyin” diyerek, kah toplumsal baskıncı biraz olsun azaltacak mitingler organize ederek, kitlelerin devrimci enerjisini boşaltmaya çalışmaktadır.

“Milletin Sesi” mitinglerinin asıl amacı kelimenin gerçek anlamında emekçi kitlelerde biriken öfke ve enerjinin kontrollü boşalımı için bir kanal açmaktır. Düzen dışına taşan, onu temellerinden sarsan, büyük bir yıkım gücüne dönüşen toplumsal öfke, yüz binler halinde bir araya geliyor ve “tek adamı sandık yoluyla gönderecek” CHP’nin pasif destekçisi yapılıyor. Bir beklenti ve umut süreci inşa ediliyor. İliklerine kadar sarsılan kapitalist düzen ve dinci faşist iktidar için bulunmaz bir nimet!

Kılıçdaroğlu ve CHP’nin misyonu bu “tek adam rejimi”nin devamını güvenceye almaksa, sosyal reformistlerin ve bir dizi sosyalist hareketin temel misyonu da, CHP’yi emekçi yığınlar nezdinde ayakta tutmaktır. Nasıl ki her kritik dönemde CHP, RTE’ye destek oluyorsa, toplumsal öfkenin patlama sınırına dayandığı her kritik dönemde de bu sosyal reformist çevreler, CHP’ye destek oluyor, etkiledikleri emekçi kesimleri CHP’nin kuyruğuna takıyor.

Sosyal reformizm, on yıllardır CHP’ye koltuk değnekliği yapıyor. “Kadro”culuk sanıldığından çok daha derin bu ülkede. Görüntü olarak sosyalist saflarda olan epey geniş bir kesim, tüm tarihi boyunca ger-

çekte CHP destekçisi oldu. CHP destekçiliğini her kritik dönemde ortaya koydu. Dün “faşizmin yükselişine engel olmak” idi bunun adı, bugün “tek adam rejimi”ne karşı olmaktır. Maltepe’de oluşu bir tesa-düf değil, eşyanın tabiatı gereğidir. Gelin görün ki koşullar devrimci, emekçi yığınların özlem ve eğilimleri devrimci. Bu yüzden suç mahalline gizlice dönen hırsızlar gibi, gizli saklı gidiyorlar CHP’nin mitinglerine!

Sosyal reformizmin bizzat kendisinin de tav olduğu, arzuladığı, varlık gerekçesi haline getirdiği politik yönelim işte budur. O, CHP’nin dile getirdiği bu “değişimin” savunucusudur. Çarşaf çarşaf yayımlanan seçim anketlerinin yaratmaya çalıştığı “ilk seçimde gidiyorlar”ın emekçi sınıflar arasındaki reklamını yapmaktadır.

Dinci faşizm tepeden tırnağa silahlanır ve “rakiplerini” sandıkta değil sokakta yenmenin adımlarını atarken, CHP ve onun kuyruğundaki uzlaşmacılar, emekçi kitleleri belirsiz bir sandık beklentisiyle avutmaya çalışıyor.

Toplumsal patlamanın, ayaklanmanın aleyhine çalışmak işte budur. Sosyal reformizm, burjuva düzenin emekçi sınıflar arasındaki en büyük destekçisidir, temel ayağıdır.

Devrim güçleri bu uzlaşmacı güçleri tecrit etmeksizin, bu ayağı kesip atmaksızın başarı sağlayamaz.

26 Mayıs 2022

EN GÜNCEL HEDEF

Sınıf bilinçli devrimci öncü işçiye işçi sınıfının birinci görevi nedir diye sorulsa vermesi gereken yanıt son derece nettir: Siyasal iktidarı ele geçirmek. Sorunun sağından-solundan dolanıp duran sosyal reformist, uzlaşmacı partilerin karartmaya çalıştıkları temel sorun budur.

Sosyal reformist partiler, işçi sınıfının bu en başta gelen görevini doğrudan ve açıkça karartma yoluna gitmezler. Burjuva sınıfa bu hizmetlerini dolaylı ve dolambaçlı yollardan yaparlar. Onlar da siyasal iktidarın ele geçirilmesinden söz ederler. Ama, birincisi, ona gelmeden önce yapmamız gereken çok şey var derler ve bu “birinci” görevi çıkmaz ayın son çarşambasına ertelerler.

İkincisi, siyasal iktidarın ele geçirilmesi görevini bir devrime değil, burjuva parlamentoda çoğunluğun elde edilmesine bağlarlar. Somut olarak konuşursak, 1960'lı ve 1970'li yıllarda TİP bu anlayışın tipik temsilcisiydi. TİP, işçi sınıfının, sosyalistlerin siyasi iktidarı parlamenter yoldan ele geçirebilecekleri düşüncesinin ilk ve en iyi bilinen temsilcisiydi.

Arkasından TİP'i takip eden günümüzün sosyal reformist partilerinin tümünün ortak çizgisi bu anlayış olmuştur. Burjuva parlamentoda çoğunluğu elde ederek siyasal iktidarı ele geçirmeyi önermek, işçi sınıfına asla başaramayacağı yoldan gitmeyi önermektir. Sosyal reformist partilerin hem geçmişte hem de bugün yaptıkları tastamam budur.

Oysa Marx, daha 1848 devrimleri sırasında şu yaşamsal tespiti yapmıştı: “*Bürokratik-askeri aygıtı ezmek her gerçek halk devriminin ön koşuludur*” İşçi sınıfının burjuva egemenliği, sermaye sınıfı iktidarını yıkarak iktidarı ele geçirmesinin başka yolu yok.

Öyleyse, başta eksik bıraktığımızı şimdi tamamlayabiliriz: Demek ki, işçi sınıfının birinci görevi, siyasal iktidarı, bürokratik-askeri aygıtı, faşist devleti ezecek gerçek bir halk devrimiyle ele geçirmektir. Sadece siyasal iktidarın ele geçirilmesinden söz edip, bu ele geçirmenin zora dayanan bir devrimle gerçekleşeceğinden tek kelimeyle olsun söz etmemek katıksız sosyal reformizmdir. Günümüz sosyal reformistlerinin, kitleleri aldatmak için, çoğunlukla başvurdukları yol budur.

Hepsi siyasal iktidarın ele geçirilmesinden söz ederler. Ama, birincisi, ona gelmeden önce, “AKP-MHP faşizmini getirmek, tek adam re-

Jiminden kurtulmak, hak ve özgürlükleri genişletmek gibi görevlerimizi yerine getirmeliyiz” derler. Elbette bu görevlerin başarılması için CHP ile ittifak kurmak gerekir diye eklerler. Bu arada “CHP ile ittifak” dedikleri şeyin bir burjuva partiyi iktidara taşımak anlamına geldiğinin de altını çizelim. İkincisi, yine bu görevin devamı ve kaçınılmaz sonucu olarak, sandık/seçim yolunu gösterirler.

Türkiye ve Kürdistan'da bir ayaklanma havası olduğu gerçeği artık tartışma götürmüyor. Emperyalistler, yürek ağzda bir şekilde Türkiye'nin düşecek ilk domino taşı olacağı beklentisi içindeydiler. Sri Lanka'nın Türkiye'den önce patlamasını büyük bir şaşkınlık içinde karşıladıklarını itiraflarından anlayabiliyoruz.

Bu ayaklanma-devrim koşullarında sadece devrimci görevleri yerine getirmek için değil ama devrimci olarak kalabilmek için dahi, sınıf bilinçli devrimci öncü işçilerin siyasal iktidarın bir devrimle ele geçirilmesini birinci görev olarak önlerine koymaları bir zorunluluktur. Özellikle bu devrimci koşullarda siyasal iktidarın bir devrimle fethi ve işçi sınıfının, emekçilerin eline verilmesi birinci görev olarak önümüzde duruyor. Bu devrimci görevin önüne, ister “tek adam rejimini yıkmak”, ister “AKP-MHP faşizmini geriletme” ya da başka bir bahaneyle olsun, seçim/sandık koyanlar; parlamentoyu işaret edenler; CHP ve diğer gerici/faşist partilerin iktidara taşınması için çabalayanlar iki ülkenin emekçi sınıflarını aldatıyor, onlara ihanet ediyorlar.

Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfının, emekçi halklarının önüne ilk ayaklanmada, burjuva iktidara, faşist devlete yönelecek ilk büyük saldırıda bütün iktidarın ele geçirilmesi hedefini koymalıyız. Bu büyük devrimci hedef, iki ülke proletaryası ve emekçi yoksul halklarının taşıdıkları büyük, yıkıcı devrimci enerjiyi açığa çıkarmanın da tek yoludur. Kitlelerin potansiyel olarak taşıdığı büyük devrimci enerjiyi açığa çıkarmanın yolu, onların önlerine böyle büyük devrimci hedefler koymaktır. Kitleler ancak böyle büyük devrimci hedefler için ölümüne bir savaşım içine girerler.

Bu, Leninistlerin ve sınıf bilinçli devrimci öncü işçilerin propaganda ve ajitasyonlarının içeriğini de belirliyor. Bir devrimle birlikte kurulacak Geçici Devrim Hükümeti ve bu hükümetin derhal alacağı devrimci önlemler iki ülkenin emekçi sınıflarına açıklanmalıdır. Bu açıklama ve bilinçlendirme faaliyeti, aralıksız sürdürülerek iki ülkenin emekçi sınıflarının bilincine kazanmalı.

Türkiye'nin “bir domino taşı” gibi düşeceği günlere hazırlık olarak şimdi yapılması gereken budur.

28 Mayıs 2022

SANDIKTA TESLİM ETMEYİZ!

Bu sözün bize ait olmadığını okur hemen anlamıştır. Dinci faşist iktidar cenahından, kendini “emekli albay” olarak tanıtan bir zata ait bu söz.

Ama sıradan, ya da diyelim ki dinci faşist partilerin ayak takımından biri değil bu zat. Dinci faşist iktidarın kadrolarının kapı arkalarında, kendi aralarında yaptıkları konuşma ve planların güçlü bir yansıması olduğundan şüphe duyulmamalı. Kendi aralarında konuştukları ve planladıkları şey, iktidarı “sandıkta teslim etmemek”

Yeni bir durum değil elbette. Leninist Parti, bir kaç yıldır, dinci faşist partinin iktidarı seçim yoluyla bırakmayacağını söyleyip duruyor. “Sandıkla Gitmeyecekler” sloganı 2015 seçimleri öncesinden beri bu topraklarda yankılanıyor.

Geçerken değinmekte yarar var. Bazı sosyal reformist partilerin yazar-çizerleri, şimdi şimdi, Amerika’yı yeniden keşfeder gibi iktidarın “seçimle gitmeyeceğini” yazıyorlar. Böyleleri, Leninist Partinin iki ülkenin emekçi sınıflarını seçim aldatmacasına karşı uyarmak için 2015’ten bu yana attığı “sandıkla gitmeyecekler” sloganını duymamış olamaz. Ama şimdi Amerika’yı yeniden keşfeder gibi davranmaları Leninist Partiden aşırıdıkları düşünceleri kendi düşünceleriymiş gibi ileri sürme çabasıdır. İyi de aşırılmış düşüncelerle nereye kadar gidebilirsiniz ki? Bir yere gidemezsiniz. Çünkü bu düşünceleri içselleştirebilmiş değilsiniz, içselleştiremezsiniz de. Çünkü maya sosyal reformist bir maya. Örneğin, “seçimle gitmeyecekler” diyen yazarın partisi, harıl harıl seçim hazırlıkları yapıyor.

Biz kendini “emekli albay” diye tanıtan faşist tosuncuğa, onun sözlerine dönelim. Şöyle demiş faşist tosuncuk:

“Bu vatan kanla alındı, kanla savunuluyor. Bu vatana Türkiye düşmanları ile işbirliği yapanlara sandıkta teslim etmeyiz... Etmeyeceğiz! Vatan sağolsun...”

Biz biliyorduk; bize sürpriz değil. Şimdi gerisini, harıl harıl seçim hazırlıkları yapan, Türkiye ve Kürdistan halklarını, emekçi sınıflarını, yoksullarını, “tek adam rejimini seçimle yıkacağız” diye aldatan sosyal reformistler, uzlaşmacı küçük burjuva parti ve seçim hazırlıklarında bunlardan geri kalmayan oportünist hareketler düşünsün.

Peki, bu faşist “kurt”çuk böyle aleni, dünya aleme göstere göstere meydan okurken “tek adam rejimi”ni seçimle göndereceklerini vadeden sosyal reformist partiler, uzlaşmacı küçük burjuva parti, bu parti içinde harıl harıl faaliyet gösteren oportünist hareketler nasıl bir tepki verdiler dersiniz? Yanıt kocaman bir hiç. Kulakları üzerine yatıp sağrırları oynadılar. Bir ses bile çıkaramadılar. “Biz kazanalım da siz iktidarı vermeyin görelim” bile diyemediler. Çünkü ne yapacak bir şeyleri vardı ne de bir şey yapacak mecalleri kalmıştı.

İyi de bu SADAT'çı faşist “kurt”çukun iktidarı sandıkta teslim etmemek düşüncesi yeni bir şey mi? Kaç kez yazdık, gösterdik. Dışişleri Bakanı Çavuşoğlu daha 2020'nin son ayında “*seçim olsa da iktidarın size verilmeyeceğini biliyorsunuz*” demişti. Kim bu seçimler olsa da iktidarın kendilerine verilmeyeceğini bilenler? Biz yanıtlayalım: Sosyal reformistlerin tüm geleceklerini kendisine bağladıkları CHP önderliğindeki gerici/faşist burjuva muhalefet. Sosyal reformistler, Kürt halkını “AKP-MHP faşizmini sandıkla yıkacağız” diye aldatan uzlaşmacı küçük burjuva parti bu sözleri duymamış mıydı?

Duymaz olur mu?

Peki sonuç? Yine kulak üstüne yatıp sağrırları oynamak ve o sözler unutulana kadar pusuda beklemek. Sözler unutulup gidince yine kaldıkları yerden, üstelik bu sefer CHP'nin kuyruğuna daha açık biçimde takılmaya devam ettiler.

Fazlası var, azı yok. 2017'nin 13 Ağustos'una kadar geri gidince bu sefer dinci faşist iktidarın başının “Parlamente demokrasi yok” dediğini görürüz.

Dinci faşist tosuncuğun meydan okuması karşısında suspus olanlar, geçmişte RTE'nin “parlamente demokrasi yok”, “Parlamente demokrasi bizim için mazi oldu” şeklindeki sözleri karşısında da dut yemiş bülbüle dönmüşlerdi. Çok sevdikleri parlamentonun ölüm ilanı karşısında kıllarını bile kıvıldatamadılar.

Onların iktidarı sandıkta teslim etmeyeceğini iki ülkenin emekçi sınıfları biliyorlar zaten. Bu düşünce emekçi sınıflarda, ezilen halklarda bir bilinç haline gelmiştir. İktidar sandıkta değil, sokakta alınacak. Daha tam ifade etmek gerekirse, ele geçirilecek. CHP ve diğer gerici/faşist burjuva muhalefetin görevi, iktidarın sokakta ele geçirilmesini engellemek; bunun için dinci faşist iktidarı ayakta tutmanın yollarını aramaktır. “Altılı Masa”nın yapmaya çalıştığı budur.

Burjuva sınıfın bütün politik güçleri, politik partileri bu iktidarı ayakta tutmak için tüm güçlerini seferber etmiş durumdadılar.

Türkiye ve Kürdistan emekçi, yoksul halklarına gelince... Onları

açlığın, sefaletin, uçurumun kenarından sadece iktidarın bir devrimle ele geçirilmesi kurtarır. Onlar iktidarı sandıkla “teslim etmeyecekler” biz bir devrimle ele geçireceğiz.

Öyleyse sloganımız, “hiçbirini istemiyoruz; hepsi gidecek” olmalı. Şimdi bu sloganı öne çıkarmanın zamanı. Tıpkı Lübnan emekçi sınıflarının birkaç yıl önce dediği gibi “hepsi demek hepsi demektir!”

31 Mayıs 2022

TOPYEKUN SAVAŞ İHTİMALİ

Eğer eşyayı adıyla çağırarak gerekirse bizim buna “Nükleer savaş tehlikesi” dememiz gerekirdi. Ne var ki, şüyu vukuundan beter olduğu için böyle bir kelimeyi ağzımıza almak istemedik.

Devletler arası topyekun bir savaş, hadi daha somut konuşursak, Rusya-Çin ikilisine karşı bütün emperyalist devletlerin bir savaşa girişme ihtimalleri var mı? Bu soruya yanıtımız son derece nettir: evet böyle bir ihtimal var. Üstelik, gerçekleşmesi küçümsenmeyecek derecede olan bir ihtimal.

Emperyalistler, ki bunların başında ABD ve İngiltere gelir, dünyamızı belki de yok oluşun eşiğine getirecek topyekun bir savaş hızla hazırlıyorlar. Şüphesiz bu, bu iki haydut devletin planlarının tıkr tıkr işleyeceği; nükleer silahları da içerecek bir savaşın kaçınılmaz olduğu anlamına gelmez. Ama hazırlıkları da görmezden gelmek kendimizi aldatmak ve bu haydut devletlerin işlerini kolaylaştırmak olur.

Olayları kendi gelişim tarihleriyle bütün bir ilişkiler toplamı içinde değerlendirmesini bilmeyen darkafalılar, özellikle de “komünist” görünümü emperyalizm muhipleri ortada duran savaş riskinin tüm kefaletini Rusya-Donesk Halk Cumhuriyeti-Lugansk Halk Cumhuriyetleri üçlüsüne yüklemeye hazırlar.

Gizli NATO-sever “komünist, sosyalist”lere göre, eğer bu güçler Ukrayna'yı faşistlerden temizlemek, iki halk cumhuriyetini faşist Ukrayna zulmünden kurtarmak; NATO dahil, emperyalist askeri güçleri uzaklaştırmak için Ukrayna'ya ve onun arkasındaki tüm emperyalistlere karşı savaşa girişmemiş olsalardı savaş tehlikesi de olmayacaktı. Bu darkafalılara göre işler bu kadar basit.

Oysa emperyalistler, faşist Ukrayna'ya açılan savaştan çok önce dünya savaşı hazırlıklarına başlamışlardı. Ukrayna'da 90'lı yıllardan itibaren başladıkları mesailerinden bahsetmiyoruz bile. Sadece 2014'ten sonra ABD-İngiltere-Fransa-Kanada-Almanya öncülüğünde başlattıkları hazırlıkları göz önünde bulundurmamak dahi, gerçeği kavramak için düşünmeyi bilen birine yeter.

Yine de, dünya savaşı hazırlıkları kapsamında ABD öncülüğündeki emperyalistlerin Ukrayna'da yaptıkları devde kulak kalır. Örne-

ğın, daha Ukrayna savaşı görünürde yok iken, İngiliz Genelkurmay Başkanı, ki kendileri bu göreve getirilmeden önce Yugoslavya ve Afganistan kasapları arasında yer almıştı, iki yıldan fazla zaman önce şöyle demişti:

“Şu anda dünya endişe içerisinde ve belirsiz bir gidişatta yaşıyoruz. Küresel rekabet oldukça yüksek ve sahip olduğumuz risk oldukça büyük. Bunun yanında her geçen gün artan tansiyon da, yanlış hesaplamalar ve planlar yapmamıza zemin hazırlıyor. Bu durum yeni bir dünya savaşı riskini de artırıyor. Bu risklerin bilince olmamız gerek. Şu anda karşı karşıya kaldığımız en büyük risk, insanların yeni bir savaşa girmenin makul olduğunu düşünmeleridir. Geçmiş hatırlayın. Savaşa girmenin bir süreci, ritmi var. Önceki yüzyılda tansiyon arttı ve bu bazı yanlış hesaplamalara neden oldu ve sonunda da savaş çıktı.”

Şimdiki savaşta faşist Ukrayna'nın en önde gelen silah tedarikçisi hamilerinden Çekya İstihbarat Servisi, yine aynı günlerde, İngiliz Genelkurmay Başkanı'nı takip edecek şekilde, savaşa aktif olarak katılabilecek tarafların dünya görüşlerinin şekillenmekte ve kullanılabilecek teknolojik araçların aşamalar halinde belirlenmekte olduğunu rapor ediyordu.

Emperyalistlerin hazırlıkları, raporlardan ve bu raporlara uygun hareket edilmesinden ibaret de değildi. ABD emperyalizmi neredeyse bir buçuk yıl önce, yani, Ukrayna savaşı yine görünürde yok iken, kendi Hava Kuvvetleri'ne ait B-1 Lancer bombardıman uçaklarına Rusya'nın Baltık ve Karadeniz filolarının imha edilmesi görevinin provalarına başlama emri vermişti. Emir kağıt üzerinde kalmıyor; provalar hemen başlıyor.

Dört adet B-1 Lancer hemen İngiltere'ye gönderiliyor; bunlardan ikisi Karadeniz üzerinde 12 saatlik “görev icraatı” yapıyor; bu uçaklara Polonya, Romanya ve Kanada'nın savaş uçakları eşlik ediyorlar. Şimdi sıkı durun: Türk Hava Kuvvetlerine ait en az bir KC-135 uçağı da B-1'lere yakıt ikmali için havalanıyor. Hesap şu: İki B-1 Lancer bombardıman uçağı Rusya'nın Baltık Filosuna 48 uzun menzilli gemisavar füzesi (LRASM) fırlatarak filoyu tümünden ortadan kaldıracak. Uçaklar kalkıyor, provalar yapılıyor.

Devam edelim.

Savaş hazırlığına yönelik bu pratik adımlardan önce (bu arada tekrar hatırlatalım ki, faşist Ukrayna'daki savaş hazırlıklarına değinmiyoruz bile), bir yılı aşkın süre önce yine bir Amerikalı general, bu sefer ABD Stratejik Komutanlığı Başkanı, Amiral Charles Richard “Rusya ve Çin ile nükleer savaş gerçek bir olasılık” diyordu. İşte bu günlerde

ABD'yi “mahalle serserisi”ne benzeten Lavrov, “barış istiyorsanız savaşa hazır olun” diyordu.

Peki neden? Asıl sorulması gereken soru budur. Başını ABD'nin ve onun yanında fino köpeği gibi dolanıp duran İngiltere'nin çektiği emperyalist-kapitalist blok, kendilerinin de sonunu getirecek bir savaşı neden kışkırtıp duruyorlar?

Aslında bu sorunun yanıtının ipuçları, yukarda aktardığımız İngiliz Genelkurmay Başkanı tarafından veriliyor. Diyordu ki bu Yugoslavya ve Afganistan kasabı, “şu anda dünya endişe içerisinde.” bu cümledeki “dünya” kelimesini biz, emperyalist dünya diye okuyabiliriz ve hiç yanılmış olmayız. Evet, emperyalistler endişe içinde. Çünkü “küresel rekabet oldukça yüksek”, kapitalist üretim çöküş içinde bunalımdan bunalıma yuvarlanıyor; sermaye birikimi muazzam boyutlara ulaşmış ve kitlelerin sefaleti dünya ölçüsünde aynı ölçülerde. Dünya, mülksüzleştirilenlerin mülksüzleştirilmesi gerektiği; bunun bir zorunluluk haline geldiği noktaya gelip dayanmış.

Dünya işçi sınıfı, sosyalizm özlemi içinde, mülksüzleştirilenlerin mülksüzleştirilmesi için yer kürenin dört bir tarafında ayağa kalkmış durumda. Ayaklanmalar, isyanlar, iç savaşlar, devrimler ve devrim girişimleri biri birbiri ardı sıra sökün ediyor.

Emperyalist-kapitalist sistem bu gidişe 2001'de küresel savaşla karşılık vermek istedi. Ama amaçlarının hiçbirine ulaşamadı. Aksine, özellikle 2010 yılından bu yana devrimler ve devrim girişimleri, ayaklanma ve isyanlar, sınıf çatışmaları daha da şiddetlendi. Devrimci durum, büyük bir hızla bütün dünyaya yayıldı ve her yeri etkisi altına aldı.

Bütün bu çatışmaların, ayaklanma ve isyanların ortasında yeni bir dünya doğuyor. “Belirsiz bir gidişatta yaşıyoruz” dedikleri şey budur.

Peki topyekün bir dünya savaşı kaçınılmaz mı? Elbette değil. Bir ya da bir kaç ülkede burjuva iktidarları yıkacak devrimler, ayaklanmalar emperyalistleri bir savaşı başlatmaktan alıkoyabilir.

Ya devrimler savaşı önleyecek; ya da savaşlar devrimlere yol açacak. Her iki durumda da insanlık yeni bir dünyaya uyanacak!

2 Haziran 2022

ROJAVA KAPISINDA BÜYÜYEN TEHLİKE

Dinci faşizm Rojava'ya saldıracak mı? Dinci faşist iktidarın açıklamalarına bakılırsa, böyle bir işgal saldırısı kaçınılmaz.

Planları hazır; askeri hazırlıkları tamamlanmış. Niyeti ise sormaya gerek yok. Sadece Rojava'yı değil, Suriye'nin tümünü mideye indirme niyeti gizlenmiyor bile. “Şam'da Emevi Camii'nde Cuma namazını eda etme” hedef ve niyeti olduğu yerde duruyor.

İyi de neyi bekliyorlar?

ABD faşist devlete ve dinci faşist iktidara kırmızı ışık mı yaktı? Böyle olduğunu düşünmek için ne emperyalizm hakkında bir şey bilmek ne de tarihten, özellikle de şu son birkaç yıllık tarihten bile bir şey öğrenmemiş olmak gerekir.

Rojava'nın 2018'deki işgalinin ABD'nin Türkiye'ye tam bir yeşil ışık yakması; daha da ötesi Rojava askeri güçlerini, mevzilerini bizzat kendilerine yıktırarak tuzağa düşürmesi sonucu gerçekleştiğini hangi akli başında insan unuttur!

Türkiye, ABD emperyalizmine rağmen bir işgal hareketine girişebilir mi? Türkiye, ABD emperyalizminin gerçekten kırmızı ışık yaktığı hiçbir işgal hareketine girişemez. Buna Güney Kürdistan, Libya, Suriye vb vb akla gelen neresi varsa dahildir. Türkiye'nin ister işgal amaçlı olsun, ister başka amaçlarla olsun, her tür askeri eylemi, başta ABD-İngiliz emperyalistlerinin izin ve onayı ile gerçekleşmiştir. Bundan sonra da böyle olacaktır.

Bu tespitimizin farazi değil, gerçek somut bir olgu olduğunu anlamak için emperyalistlerin Ukrayna savaşında Rusya'ya karşı yaptıklarına bakmak yeterli. ABD ve diğer emperyalistler, gerçek çıkarlarına gerçekten ters bir durum olduğunda buna kalkışan devleti sadece askeri değil, ama esas olarak da ekonomik olarak boğarlar.

Bu gerçeği göz önünde bulundurmak dahi, Türkiye'nin dört bir tarafta giriştiği işgal ve ilhak savaşlarının aslında, ABD emperyalizmi ve NATO'nun çıkarlarıyla uyum içinde olduğunu anlamak için kafidir. Daha önce de yazdık, tekrarlamakta sakınca yok; Türk ordusu, işgal ve ilhak ettiği her yere kendi bayrağıyla birlikte NATO ve diğer emperyalistlerin bayrağını da götürüyor. Türkiye'nin NATO üyesi olma-

sının pratik anlam ve sonucu budur.

Bu nedenlerle, ABD ya da diğer emperyalistlerden Türkiye'yi durdurmalarını istemek, celladın kendisinden yardım istemek anlamına geliyor. Yeri gelmişken şunu da belirtmekte yarar var: Türkiye'yi durdurmak için ABD'ye "İŞİD'le mücadele zarar görür" argümanını kullanmak, sadece kendini değil, Kürt halkını da kandırmak anlamına gelir. Çünkü, İŞİD, ABD ve diğer emperyalistlerin yok etmeye çalıştıkları bir katiller sürüsü değil, Ortadoğu'da varlıklarını sürdürmek için kullandıkları bir bahanedir.

Dinci faşizm hala işgale doğrudan girişemediyse bunun nedeni, pamuk ipliğine bağlı çok yönlü karmaşık dengelerin, henüz dinci faşizme istediği fırsatı vermemiş olmasıdır. Burada sadece uluslararası güç ilişkileri değil, sınıflar savaşının yarattığı iç dengeler de söz konusudur. Faşist devlet tüm gücüyle bu iç ve dış dengeleri işgal lehine bozmak için yüklenmektedir.

Türkiye'nin işgali önlenemez mi? Elbette önlenir ve önlenmelidir de. Bunu önlemenin yolu faşist devlete bizzat yol veren emperyalistlere başvurmak değil, Kürt-Arap-Türk emekçi halklarına, ezilen, yoksul sınıflarına dayanmaktır.

Ortadoğu halklarının, daha somut bir ifadeyle söylersek, Kürt-Arap-Türk halklarının mücadele birliği böyle bir işgal savaşını önleyecek tek çaredir. Faşist devleti, dinci faşist iktidarı ve onları alttan alta destekleyen emperyalistleri durduracak güç, birleşik devrimin gelişmesidir. Onlar ancak gerçek bir devrim tehlikesi karşısında durur ve geri çekilirler.

Böyle bir imkan ya da buna uygun koşullar var mı? Türkiye ve Kürdistan'da fazlasıyla var. İki ülkenin emekçi sınıfları, faşist devlete, dinci faşist iktidara ve sömürü düzenine karşı büyük bir kin ve öfkeyle mücadele ediyor. Mücadeledeki kararlılık ise giderek artıyor. Ayaklanma havası toplumun ezilen sınıflarını sarıyor. Bu olguyu her eylemde gözlemlemek mümkün.

Türkiye'de burjuva muhalefet, başta CHP olmak üzere, bir bütün olarak dinci faşist iktidarın bu işgal planlarının arkasındadır. Bu aynı zamanda burjuva muhalefeti teşhir ederek emekçi sınıfları onların her türlü etkisinden kurtarmanın olanaklarını da veriyor. Birleşik devrim, en büyük atılımını burjuva muhalefet partilerinin emekçi sınıflar üzerindeki etkisi kırıldığında yapacaktır. Dinci faşist iktidara ve faşist devlete verilen destek bu süreci hızlandırıyor.

Türkiye'de birleşik devrim böyle bir gelişim çizgisi izlerken, Ortadoğu'da Kürt-Arap halklarının mücadele birliğinin, ortak mücadele-

sinin zeminleri de güçleniyor. İşgal ve ilhak ezilen halklarının başkaldırı duygularını, isyan isteklerini harekete geçirir. İşgal, ilhak, ulusal baskı ulusal başkaldırıcıyı çağırır.

Faşist devletin ABD ve diğer emperyalistlerin açık-gizli icazetiyle işgal havasına girmesi, tehditlerini artırması, somut hazırlıklara girişmesi şimdiden Kürt ve Arap emekçi halklarında bir başkaldırı havasına yol açmıştır. Faşist işgal ve ilhak girişimine karşı dayanılması gereken esas güç işte bunlardır.

4 Haziran 2022

AYAKLANMANIN MADDİ ZEMİNİ

Bir politik iktidarın burjuva sınıfın, burjuva sınıfın tümünün de değil, bu sınıfın en iri, mali ve ekonomik yönden en güçlü kesimlerinin hizmetinde olduğunu, Bakan Nebati'nin sözlerinden daha iyi gösteren örnek az bulunur.

Ankara Kızılcahamam'da dinci faşist partinin bir toplantısında konuşan Nebati, elbette gözlerindeki ışıltıyı eksik etmeden, bir övünç vesilesi olarak şunları söylemiş:

“Bu sistemden dar gelirli hariç, (yani emekçi ve yoksul sınıflar demek istiyor Bakan hazretleri) üretici firmalar, ihracatçılar kar ediyorlar. Çarklar dönüyor.”

Her hareketi komedi skeçlerine konu olan bu adamın eksik bıraktığını biz tamamlayalım: Bankalar. Ve elbette bu bankalarda büyük hisselere sahip olan emperyalist sermaye...

“Çarklar dönüyor” mu gerçekten, ona bakacağız. Ama bu değerli itirafı, yıllarca dinci faşist iktidarı “yeşil sermaye”nin ya da Koç, Sabancı, emperyalist tekeller gibi büyük sermaye grupları yanında ancak “bellboy” olabilecek “beşli çete”nin iktidarı olarak görenlere ithaf etmek gerek.

Nebati bakan, ihracat rakamlarındaki büyümeye bakarak, “ışıldayan” gözlerle ihracatçıların kar ettiklerini, bunun “çok iyi bir şey olduğunu” anlatıyor. Cehaletten olabilir. Zira dinci faşist iktidarın bilumum kadrolarının eşine az rastlanır bir cehalet içinde olduklarına, kim bahse girse asla kaybetmez. Kısa bir makale yazısı için biraz uzun sayılsa da, Marx'ın konuya ilişkin sözlerini aktarmakta büyük yarar var:

“İthalat ve ihracat ile ilgili olarak şu noktayı dikkate almak gerekir ki, birbiri ardına bütün ülkeler, bunalıma sürüklenmiş olurlar ve o zaman, birkaçı dışında hepsinin de, gereğinden fazla ithalat ve ihracat yaptıkları, bu yüzden de hepsinin, aleyhlerinde bir ödeme dengesine sahip oldukları ortaya çıkar. Bu nedenle rahatsızlık, aslında ödemeler dengesinde değildir.”

“Bir ülkede aşırı ithal olarak görünen şey, diğerinde aşırı ihracat olarak görünüyör ve tersi. Ne var ki, aşırı ithal ve aşırı ihracat bütün ül-

kelerde yapılmıştır (biz burada, kötü üründen falan değil, genel bir bunalımdan söz ediyoruz); yani kredinin teşvik ettiği bir aşırı-üretim ve bununla el ele giden genel bir enflasyon.”

“Ödemeler dengesi, genel bunalım zamanlarında her ulus için, hiç değilse ticari bakımdan gelişmiş bir ulus için aleyhtedir, ama daima her ülke için, yayılm ateşi gibi yani her birine ödeme yapma sırası gelir gelmez, bu böyledir. Ve bir kez bunalım patlak verdi mi, örneğin İngiltere'deki gibi bu, süreler dizisini, çok kısa dönemler halinde sıkıştırır. İşte o zaman bütün bu ulusların aynı zamanda aşırı-ihracat yaptıkları (yani aşırı-üretimde buldukları) ve aşırı-ithalat yaptıkları (yani aşırı-ticaret yaptıkları), hepsinde fiyatların şiştiği ve kredinin gereğinden fazla yayıldığı ortaya çıkar. Ve hepsinde aynı çöküş olur. (abç)”

“Hepsinde” kelimesinden anlaşılması gereken, emperyalist-kapitalist ülkelerdir. Şimdi, “hepsinde” enflasyonun yükselen bir çizgi izlediğini, Avrupalı emperyalistler dahil, tüm kapitalist ülkelerde emekçi sınıfların, yoksul kitlelerin giderek daha da yoksullaştıklarını görmüyoruz! Öyle ki, emperyalist devletlerin hükümetleri her yerde emekçi sınıfların patlamasından, ayaklanmasından endişe ediyorlar.

Türkiye'de, tam da Marx'ın işaret ettiği gibi, krediler düşük faiz politikası sayesinde, her tarafa ve gereğinden çok fazla yayılıyor; kredinin teşvik ettiği aşırı üretim ve aşırı üretimle el ele giden genel bir enflasyon yani fiyatların şiştikçe şişmesi. Semt pazarlarında ya da sokakta duymaya alıştığımız yoksul insanların feryatları, kapitalist üretimin bu yasaları ve elbette politik iktidarın yani dinci faşist iktidarın bu yasaların işleyişini kolaylaştırıp hızlandıran politikalarının sonucudur.

Emekçi sınıflar, her kapitalist ekonominin özgül durumuna göre değişen bir hızla, fakat sonuçta, tüm emperyalist-kapitalist ülkelerde hızlı bir yoksullaşma süreci içindeler. Bu yoksullaşma süreci, sermayenin giderek daha az elde toplanmasıyla, daha açık bir ifadeyle, örneğin bankaların, büyük tekellerin aşırı kar elde etmeleriyle, servetlerine servet katmalarıyla atbaşı gidiyor.

Kısa bir makaleyi rakamlara boğmak olmaz. Biz, emekçi sınıfların, yoksul kitlelerin hızla yoksullaştığı, açlıkla karşı karşıya kaldıkları günümüzde, bankaların karlarını katladıklarını, büyük bir sermaye birikiminin gerçekleştiğini belirtmekle yetinelim. Ne var ki, toplumda yoksulluğun artışına paralel olarak sermayenin birikmesi ve daha az elde merkezileşmesi, darkafalı düşüncenin sandığı gibi, burjuva düzende her şeyin yolunda gittiği anlamına gelmez. Sermaye birikirken, aynı zamanda, daha az elde merkezileşir ve bu birikim/merkezileşme sürecinde sadece emekçi sınıflar değil, burjuva sınıfın bir kısmı da en

güçlü burjuvalar tarafından “mülksüzleştirilir.” Faşizm, politik iktidarın devlete dayalı gücü sayesinde bu sürece büyük bir ivme katar. Ne-bati bakan, “ışıldayan gözlerle” konuşurken aslında bu gerçeği itiraf ediyor.

Bu gerçeğin politik sonucu işçi sınıfının, diğer ücretli sınıfların, yoksul kitlelerin devrimci bir halk ayaklanmasına itilmeleridir.

Bugün, dinci faşist iktidar başta olmak üzere, tekelci sermaye sınıfının ve emperyalist güçlerin en büyük korkusu budur. Türkiye'nin yıkılacak bir domino taşı olarak duruyor olmasıdır.

Sri Lanka yoksul sınıfları, arkalarında muazzam bir deneyim bırakarak şimdilik sıralarını savdılar. Sıra Türkiye ve Kürdistan emekçi sınıflarında, yoksul halklarında.

7 Haziran 2022

TEHLİKE GEÇTİ Mİ?

Tehlike hala kapıda, ama eski gücünü/büyükliğini kaybetmiş görünüyor. Bir iki gün öncesine kadar tüm gözler Rusya Dışişleri Bakanı Lavrov'un Türkiye ziyaretine çevrilmişti. Rusya Türkiye'ye “yeşil ışık” yakacak mıydı?

Bu soru, daha çok UKH etrafında çevresinde kümelenmiş ABD muhibbi liberaller tarafından bilinçli biçimde ortaya atılıyordu. Sanki her şey Rusya'nın karar ve iradesine göre gerçekleşiyordu. Böyle olunca faşist devletin Rojava topraklarındaki tüm işgalleri Rusya'nın “yeşil ışık” yakması sonucu gerçekleşmiş algısı kafalara yerleştiriliyordu..

Gerçek ise bunun tam tersiydi. Türkiye'nin Rojava başta olmak üzere girdiği tüm işgal ve ilhak saldırıları ABD'nin izni, onayı, yardımı ve desteği ile gerçekleşmişti. Elbette buna Afrin işgali dahildi.

Serakaniye, Tel Abyad işgallerinin ABD'nin izni onayı ve desteği ile gerçekleştiği biliniyor. Afrin işgalinin de aynı şekilde gerçekleştiği artık Kürt halkı; Kürt halkının yurtsever aydınları tarafından görülmeye başlandı.

“NATO, savaşta Türk devletine büyük bir destek verdi. Afrin'deki direniş NATO'ya karşıydı, Türk devletine karşı değildi. Rusya büyük bir devlet ve nükleer silaha sahip olduğu halde Ukrayna'da büyük bir ilerleme sağlayamadı. Çünkü NATO ile savaşıyor, Ukrayna ile değil.”

Rusya, Lavrov-Çavuşoğlu görüşmesinde belli ki, “yeşil ışık” yakmadı, ama ABD emperyalizmi öyle anlaşıyor ki, bu işgale “yeşil ışık” yakmak üzere. Elbette ABD tek başına değil. ABD'nin yanına İngiliz, Fransız, Alman emperyalistlerini de eklemek gerek.

Lübnan'da yayınlanan Al-Akhbar gazetesinin iddiasına göre, ABD'nin Rojava'daki yetkilileri SDG güçlerine son gelişmelerle ilgili şu yanıtı vermişler:

“Türkiye'nin saldırı niyetiyle bahsettiği bölgeler (Tel Rıfat ve Menbic), Rusya'nın denetimi altında, biz o bölgelerde bir şey yapamayız. ABD ordusunun Suriye'deki görevi ise IŞİD'e karşı savaşmak.... Türkiye'nin saldırı niyeti gerçek ve basında gördükleriniz önümüzdeki günlerde fiili bir saldırıya dönüşebilir”

Saldırının gerçekleşmesi halinde kendi sorumluluğunu gizlemek için söylediği yalanları fire olarak düşerse, ABD'nin Türkiye'ye saldırı için “yeşil ışık” yakmaya hazırlandığını söyleyebiliriz. Biliyoruz ki, sadece Tel Rıfat-Menbic'te değil, dünyanın herhangi bir bölgesinde dahi olsa ABD, Türkiye'yi durduracak güç ve ilişkilere sahip. Trump'ın RTE'ye yazdığı “aptal olma, ekonominin mahvederim” içerikli mektubu sonrası dinci faşist iktidarın zıpkın yemiş gibi nasıl kılını kımıldatmadığını biliyoruz.

Örneği ile görüldüğü gibi, ABD, bunun yanına İngiltere ve diğerlerini eklemek lazım, istemeleri halinde, Türkiye'yi durdurmakla kalmazlar, şimdi işgal ettiği topraklardan da çıkaracak güç ve ilişkilere sahipler.

Rusya'ya karşı yürüttükleri savaşta nasıl bir askeri, mali, finansal ve ekonomik güce sahip olduklarını somut biçimde gördük. Bu gücün çok azını kullanmaları bile faşist devleti yerinde mıhlamaya yeter. Ama bunu Rojava için yaparlar mı? Geçmişte yapmadılar, gelecekte de yapmayacaklar. Ama tersini yapacaklarını görmek için çok neden var.

Rojava devrimci güçlerinin buradan çıkaracakları en önemli sonuç, UKH'nin ifade ettiği gibi, “İkinci bir Afrin, ikinci bir Serakaniye”nin olmasına izin vermemektir. Elbette, Tel Rıfat-Menbic işgaline izin vermemek için nasıl bir bir ittifak geliştirmek gerektiği, Rojava devrimcilerinin karar vereceği bir şeydir. Fakat hiç bir durumda bu iki bölgenin faşist devlet tarafından işgalinden daha kötü sonuçlara yol açmayacağı açık.

Tam da UKH'nin şu isabetli sözlerinde olduğu gibi hareket etmek gerekir: “İkinci bir Afrin olmayacak, ikinci bir Serêkaniyê olmayacak, olmamalı. Bunun için halk desteği var. Bunun bir meşruiyeti var. Halkımız ve oradaki hareketler hangi devletlerden destek alırsa iyidir, ama onlara sırtını dayamamalıdır.”

Faşist devleti bir işgal ve ilhak girişiminden vazgeçirecek politika budur.

10 Haziran 2022

GERÇEKLERİN İNATÇI HUYU

Dünyaya bir çukurun dibinden bakan küçük burjuvaların tersine, finans kapital dünyasının efendileri, dünya ölçeğinde gayet somut ve gerçekçi bir bakışla politika inşa ediyor. BM, Dünya Bankası, Davos zirveleri, ABD Merkez Bankası, ardı ardına raporlar çıkarıp, hep aynı noktayı öne çıkarıyorlar: Dünya açlık krizine girdi; ayaklanmalar kaçınılmaz.

Bu toprakların küçük burjuva politik sözcülerine gelince; kimse onları o çukura zorla sokmadı, ama kendi elleri ve kafalarıyla kazdıkları çukurun dibinden görebildiği ufacık gökyüzü parçasına bakıyorlar ve hep bir ağızdan haykırıyorlar: “*Türkiye tarihi bir seçim sürecine giriyor.*” Bir seçimi de tarihi ilan etmeseler şaşarız!

Dünyanın efendilerinin dizi dizi raporları bir yana, İngiliz The Guardian gazetesi, adeta nokta atışı yapmış. Gazete, Sri Lanka’da hükümeti düşüren devrimci ayaklanmadan sonra, aynen şunları yazmış: “*Aylardır Türkiye’nin düşen ilk domino taşı olacağına dair spekülasyonlar vardı.*” Daha açık ifade edilemezdi. Dünya finans kapitalinin karargah mekanı Londra’da ülkenin en ciddiye alınan gazetesi diyor ki, biz burada aylardır Türkiye’nin “ilk düşen domino taşı” yani hükümeti devirecek bir ayaklanmanın ilk durağı olacağını konuşuyorduk. Dünyanın efendileri, kuşkuya yer bırakmayan ölçüde, bu topraklarda yakın bir devrime hazırlık (spekülasyon) yapıyor, pozisyonlarını ayarlıyor, işbirlikçilerine bu yönlü akıl veriyorlar.

Hangi sınıftan olursa olsun, çukurun dibinden bakmayan herkes için, hükümeti devirmeye gücü yetecek bir devrimin güncelliği, her gerçekçi analizin kaçınılmaz sonucudur. Benzer bir akıl yürütmeyi, iktisatçı Uğur Civelek yapıyor. Gözardı edilmesi imkansız ekonomik verilere bakıp, tarihin en derin krizinden, kuduran enflasyondan, iflas ve işsizlik dalgasında söz açıyor ve aynı gerçekçilik kulvarından yürüyerek, şu siyasi sonuca ulaşıyor: “*Mevcut ekonomik sistem içerisinde bilinen yöntemlerle hiçbir çözüm yok. Tüm ekonomik sistemin çöktüğü bir sürece giriyoruz. Toplumsal hareketler kaçınılmaz. Yeni bir döneme giriyoruz.*”

Eğer bir devrim, sırf bir umut ve beklenti ifadelerinin ötesine geç-

mişse, devrim için çaba sarfedenlerin öznel durumlarından bağımsız bir veri olarak baş köşeye oturuyorsa; her gerçekçi analizin kaçınılmaz sonucu, ufku boydan boya kaplayan ve üzerinde spekülasyon yapmaya olanak sağlayan bir yakın gelecek senaryosu haline gelmişse; bu durum her sınıfı kendi pozisyonunu gözden geçirmeye ve “sınır ihlallerine” doğru zorlamaya başlar. Bu olgu, gerçeklikten aldığı güçle, yalnızca sistemin efendilerini değil ya da sağduyulu aydınları değil, ama toplumun bütün alt katmanlarını da etkisi altına alır. Yukarıdakiler neyin üzerinde spekülasyon yapıyor, biliyoruz. Peki ya aşağıdakiler?

İki örnek, daha kapsamlı bir irdelemelere yol gösterici nitelikte. Biri, emekçi sınıfların en geriden gelen kesiminden; diğeri ise kafası daha açık bir kesimden. İlkinde, Konya’dan bir enstantaneye şahit oluyoruz. Dinci faşizmin ağır topu Binali konuşuyor; karşısında ise daha şimdiden güneş altında çalışmaktan kararmış suratları bir karış asık bir topluluk var. Binali’nin sözünü kesip “*şu ekonomiyi bir düzeltin*” diyorlar. Aldıkları “*zaten yapıyoruz*” cevabı gerilimi yükseltiyor. “*Yukarıdaki bir avuç kişi için değil, aşağıdakiler için de*” diyorlar. Sözler basit ama ulaşılmış sınıf bilincinin derinliğine işaret ediyor. Açıkça dinci faşist iktidarı, tepedeki bir avuç zengin’in hizmetkarı olmakla suçluyorlar.

İkinci durağımız Kırklareli Vize... Gericici muhalefet temsilcisinin yolunu kesen “kıdemli yurttaş” davulu eline almış, “*Artık bu sistemin gitmesini istiyoruz. Böyle bir sistem dünyaya hiçbir şey getirmiyor. Yaşım 72, ben böyle bir şey yaşamadım. İktidar olmak istiyoruz. Yeter, yeter, yeter diyoruz.*” Yalın tümcelerden, derin, somut evrensel ölçekli bir bilinç fişkırtıyor. Kıdemli emekçi, dünyaya bir şey vermeyen, kapitalist sistemi hedef alıyor ve çözümünü dile getiriyor. İktidar olmak istiyoruz!

Her iki örneğin bilinç sıçramasının temelinde yatan aynı, “daha önce böyle bir şey yaşamamış olma”ları. Sarsıcı gerçeklik, bilinçleri ilk adımda (geriden gelenlere) keskin bir çelişkinin farkına varılmasına, sonraki adımda (biraz daha ileride olanlarca) iktidar hedefine taşıyor. Bir uçtan bakınca diğer ucun rahatlıkla görüldüğü dümdüz bir yol değil, ama sağduyulu ve gerçekçi her emekçinin, sağlam görünen yanılısma ve katı ideolojik kalıpları aşarak hızla katedebileceği bir yol...

Emekçi sınıflar gerçekçilikte sonuna kadar gidebilirler ama burjuvazi, yolun sonunda kendini bekleyen felaketi yok saymak zorundadır. Sözünü ettiğimiz The Guardian makalesinde bir değerlendirme var ki, tam anlamıyla “Tok açın halinden anlamaz” atasözünü doğruluyor. Tüm gerçekçiliğine rağmen, burjuva sınıfın erişemediği kavrayış alanı

orada başlıyor. The Guardian: “Diğer ülkelerin aksine Türkiye kendi insanını kötü besliyor” diyebilmekte. Açlık denince sokaklarda bir parça ekmek için dilenen milyonları aklına getirenler için kavranması zordur ama, bu topraklarda açlık, bir zamanlar Etiyopya’dan yansıyan fotoğraflardaki gibi yaşanmıyor. Sessiz ve karanlık kenar mahalleler kadar, apartman dairelerinde, öğrenci kampüslerinde, vakur emekçi kimliğiyle dolaşıyor ve hüküm sürüyor açlık.

Tuzu kuruların çokluğuyla bildiğimiz Beşiktaş’ın semt pazarından görüntüler yansıyor. Pek çok insan, fiyatları görünce hiçbir şey alamadan geri dönüyor. Ne yapacaksınız sorusuna verdikleri cevap: “Akşam yemek yemeden uykuya dalacağım” Açlık öğün atlamaktır, uykuyla doldurulacak saatlere açlığı ertelemektir, ertesi gün çalışırken gün ortasında mideyi “boş tost”la doldurmaktır. Günübürlük bulunan işin sevinciyle mahalle bakkalına dalıp “ekmek arası peynir yap, aç gitmeyeyim, akşama paranı veririm” demektir. Beşiktaş’ta durum böyle, gerisini siz hayal edin.

Açların bugünkü sessizliğini onların durumu çaresizce kabullenişine yoranlar (ne büyük felaket ki, böyleleri sol saflarda bolca bulunuyor!), yukarıdaki atasözünü bir kez daha doğrulamaktan başka bir şey yapmıyorlar. Açlar sessiz çünkü kendileri gibi açlık çekenler hariç, akla gelecek herkesi ve her şeyi suçlamak, tümüne sınırsız bir öfke beslemek gibi dile gelmez bir ruh hali içindeler. Bu öfke, tüm geleneksel ahlaki, alışkanlıkları, tüm kutsal kalıpları, dokunulmaz kurumları deler geçer. Açlık mülkiyetin, iki yüzlü genelgeçer ahlakın ve tartışılması yasak kutsallığın kalbinde patlar. Kim bütün bunları karşısına alacak bir duyguyu söze dökebilir? O ancak, bir eylemle ifade edilebilir. Fakat dikkat! Her şeyi delip geçen bu öfkeden, ezberlenmiş kalıplarını kıramayan devrimciler de nasibini alır, dolambaçlı yollara savrulup durmayı taktik ustalık sayan “devrim ertelemecileri” de...

Bir örnek: Üniversite gençliğinin “özerk demokratik üniversite” istemini halen daha baş köşeye koymalarına ne demeli? Kutsalı, ahlaki, tüm yerleşik kurumları delip geçen “sınır ihlalleri”nin her dönemdeki şövalyeleri olan gençlik, baş köşeye konulmaya devam eden bu slogandan, harekete geçirici bir heyecan duyabilirler mi? Yurt ve kampüslerde yaşanan açlık manzaralarına, hiçbir işe yaramadığı belli bir diplomayla taçlanan bir geleceksizlik eşlik ederken, ezberlenmiş hudutlarında çakılı kalan sosyalist gençliğin bu kitleden üniversitelelerinin özerkliği için enerji harcamalarını istemeleri, ne kadar karşılık bulabilir? Tam da bütün toplum “sınır ihlali” iklimini soluyorken, gençliği doğrudan toplumsal bir devrime, devrimci halk iktidarı için kav-

gaya çağırarak, onları her yanılla yepyeni bir toplumun kuruluşuna davet etmek, geciktirilemez bir görev olarak tespit edilmelidir.

Kazdıkları çukurda kendinden gayet memnun eşinip duran küçük burjuva uzlaşmacı hareket dışında, toplumun emekçi çoğunluğu bambaşka bir ufka bakıyorlar: Uzun iç savaşta sayısız katliamlar ve amansız baskılarla sınıdılar ve şimdi sırtlarını dayadıkları son duvarın önünde, sınavların en büyüğünü, açlıkla sınanmayı yaşıyorlar. Bu yüzden, dilleri sessiz bedenlerindeki kan beyinlerine sıçradığında, sonuna kadar gitmekle tereddüt etmeyecekler.

13 Haziran 2022

EMPERYALİST SİSTEM ÇÖKÜŞ İÇİNDE

Emperyalist-kapitalist devletlerin günümüzdeki durumlarını nasıl tarif etmeli? Sosyal reformist partilere, liberallere, dünya burjuvazisiyle uzlaşmak için can atan uzlaşmacılara sorsak, ceplerindeki hazır yanıtı hemen çıkaracaklar. “Batı cephesinde her şey yolunda”

Değil mi ki, AB'ye üyelik başvuruları yağmur gibi yapılıyor, NATO, yeni yeni ülkeleri bünyesine katmanın hazırlıklarını yapıyor; kendini sağlamlaştırıp durumunu konsolide ediyor; daha ne olsun? Üstelik, Rusya'nın Ukrayna'yı faşistlerden temizleme, Donbass bölgesinin iki Halk Cumhuriyeti'ni özgürleştirme savaşını “avantaja” çevirip Avrupa'daki varlığını kat kat artırmadı mı? “Ah şu Rusya, Ukrayna'ya saldırırsa NATO ne öyle genişleyecekti, ne de Avrupa'daki varlığını böylesine artıracaktı.”

Yukarıda saydığımız siyasal parti ve çevrelerin kafaları, düşünce biçimleri, mantıkları aynen böyle çalışıyor.

Oysa gerçek durum tam tersi. Zamanında dünya emekçi halklarına kan kusturan emperyalist devletler, şimdi her yerde itirazlar, tepkiler, karşı koyuşlarla karşılaşılıyorlar. Rusya'nın NATO'ya meydan okuyuşunu; (ki pembe komünistlerimiz, bu meydan okumadan hiç de hoşnut değiller ve NATO'nun yenilmeyeceğine dair yemin billah taraftarlarını iknaya çalışıyorlar), Çin'in daha bir kaç gün önce Genelkurmay Başkanı'nın ağzından ABD'ye;

“Eğer birileri Tayvan'ı Çin'den ayırmaya cüret ederse, Çin ordusu bedeli ne olursa olsun kesinlikle savaş başlatmakta tereddüt etmeyecektir.” sözleriyle meydan okumasını ya da KDHC'nin Japonya dahil tüm emperyalist devletlere “hodri meydan” demesini bir kenara bırakıyoruz.

ABD'nin diğer devletleri uysal bir koyun gibi gütmeye politikalarına beklemediği yerden, arka bahçesi olarak gördüğü Latin Amerika devletlerinden şiddetli itirazlar geldi. OAS (Amerikan Devletler Örgütü), 1994'te Bill Clinton başkanlığı döneminde ABD'nin aktif girişimleriyle kuruldu. OAS; çeyrek asır boyunca, kıtadaki ABD egemenliğinin temel araçlarından biri olarak çalıştı. Aynı OAS, iki yıl önce Bolivya'daki faşist darbenin önemli aktörlerinden biri olarak sahneye çıktı.

İşte ABD'nin Latin Amerika'daki bu egemenlik aracının geçtiği-miz günlerde düzenlenen Los Angeles zirvesi, ABD açısından tam bir hezimet toplantısı oldu. Çöküş ve hezimet, Biden yönetiminin “dikta-törler tarafından yönetildiği” iddiasıyla Venezuela, Küba ve Nikara-gua'yı toplantıya davet etmemesiyle başladı.

“Kasabanın şerifi” kendi irade ve kurallarını dayatırken -tıpkı bizim sosyal reformistlerimiz gibi- köprü'nün altından çok sular aktı-ğının farkında değildi. Haliyle, işler hiç de Beyaz Saray'ın umduğu gibi gitmedi. Meksika başkanı Obrador, aleni bir şekilde Washinton'la dalga geçen bir konuşma yaparak,

“Zirveye katılmayacağımı Meksika halkına bildirmek isterim. Zir-veye gitmiyorum çünkü Amerika'nın tüm ülkeleri davetli değil ve yüz-yıllardır dayatılan politikanın değiştirilmesi gerektiğine inanıyorum. Dışlama, sebepsiz hakim olma isteği... Ülkelerin egemenliğine, her ül-kenin bağımsızlığına saygı duyulması gerekir.” dedi.

Meksika'yı Honduras başkanı Xiomara Castro izledi: *“İstisnasız tüm Amerika ülkeleri davet edilirse katılırız.”*

Guatemala Cumhurbaşkanı Alejandro Giammattei, El Salvador Cumhurbaşkanı Nayib Bukele ve Bolivya Devlet Başkanı Luis Arce art arda Honduras ile benzer açıklamalar yaparak zirveye katılmayacak-larını duyurdular.

Hepsi bu değil. Asıl “bombalar” bizzat zirvede patladı! Latin Amerika ülkelerinin geneli, Washington yönetimini hedef alan konu-şmalar yaptılar. Hemen hepsi, Küba'ya yönelik acımasız ablukayı eleş-tirdi, kimileri yerden yere vurdu. Bütün ülkelerin zirveye davet edilmemesini kabul edilemez olarak niteledi. Yalnızca Kolombiya'nın Duque'sü Beyaz Saray'ın şaşmaz şakşakçılığını yaptı.

Çok açık: ABD emperyalizmi, kendinden en emin olduğu yerde, bir zamanlar istediği hükümeti devirip istediğini iktidara taşıdığı yerde sert itirazlarla, protesto ve karşı koymalarla karşılaşılıyor.

Buraya kadar ABD emperyalizmi ile ilgili olanı. Şüphesiz bu bile tek başına bir yargıya varmak için yeterli ama hepsi bundan ibaret değil. Örneğin, Fransa, uzun onyıllar boyu koyu bir “sömürgecilik”, baskı ve katliamlarla yönettiği Afrika kıtasında büyük direnişlerle kar-şılaşmaya başladı.

Fransa ile Cezayir arasındaki gerginlikten söz etmeye gerek yok. Ama asıl fırtına bulutları, Mali, Çad, Gabon, Nijer, Burkina Faso'da toplaşiyor. Tüm gelişmeleri aktarmamız mümkün değil. Gelişmeleri derleyen yazar, şu sonuca ulaşıyor:

“Mali ile eş zamanlı olarak Çad Cumhuriyeti'nde de Paris'e karşı

protestolar düzenlendi. Mali, Fransız yeni-sömürgeciliğine karşı direniş merkezlerinden biriye, Çad da Fransız etkisinin temel dayanağıdır. Bu nedenle, ülke yetkilileri 14 Mayıs mitinglerinin organizatörlerini gözaltına almaya karar verdi. Bununla birlikte, Çad'daki Fransız karşıtı protestolar, Fransa'nın bölgede çökmekte olan hegemonyasının kanıtıdır.”

Bunlara, ABD, İngiltere ve AB emperyalistlerinin Rusya'ya yaptırım konusunda, örneğin Hindistan'dan, başka Asya ülkelerinden; Latin Amerika devletlerinden direnişle karşılaştıklarını, istediklerini kabul ettiremediklerini ayrıca not etmek gerekir.

Bütün bu gelişmelerin toplamından ne çıkar? Emperyalist dünyanın efendilerinin tümüyle ve şimdiden çöktükleri sonucu mu çıkar? Biz, emperyalist kapitalist sistem çöküş dönemine girmiştir dedikçe, emperyalistlerin “sol”daki gizli taraftarları, sözlerimizin bu anlama geldiğini ileri sürerek bizi boşa çıkarmaya çalışıyorlar.

Oysa biz bir dönemden, bir çağdan, süregiden bir süreçten söz ediyoruz; bugünden yarına olup biten bir durumdan değil.

Tarihin belli bir dönemine neden “çağ” denir? Lenin'in sözleriyle tanımlayacak olursak, “*Bir çağa tipik ve tipik-olmayan büyük ve küçük, bazısı ileri bazısı geri ülkelere özgü, çeşitli görüngülerin ve savaşların toplamını içerdiği için çağ denir.*”

Az-çok uzun bir tarihsel dönemi kapsayan böyle bir çağ içinde olaylar hiçbir zaman tekdüze biçimde cereyan etmez. Şurada burada birbirine zıt olayların, gelişmelerin görülmesi kaçınılmaz. Biz, emperyalist-kapitalist sistemin çöküş sürecinde olduğunu, eski gücünü yitirmekte olduğunu söylerken, örneğin daha dün Pakistan'da isteklerine uymayan hükümeti devirdiğini, yerine kendine tam biat edecek bir hükümeti getirdiğini unutmuyor değiliz. Hala yaptırım sopasıyla, Çin dahil, kimi ülkelerin, büyük sermaye gruplarının, uluslararası tekelin gözünü korkuttuğunu; haliyle, kimi isteklerini onlara kabul ettirdiğini biliyoruz.

Fakat tüm bunlar, gelişmelerin ana doğrultusunu görmemizi ve tespit etmemizi engellemez. Gelişmelerin ana doğrultusu, emperyalist-kapitalist sistemin çöküşü yönünde. Ve gidişat her geçen gün daha da hızlanıyor.

15 Haziran 2022

SOSYAL REFORMİSTLERİN NUMARALARI

Emekçi sınıflar, sadece Türkiye ve Kürdistan'da değil, dünyanın dört bir tarafında devrimci bir yönelim içindeler. Öyle ki, artık Avrupa'nın kalbinde, örneğin Almanya'da, Fransa'da emekçi sınıfların sokaklara döküleceği düşüncesi gittikçe yayılıyor.

Emekçi sınıflar, devrimci bir yönelim içine girdikçe burjuvaziyle işbirliği, uzlaşma politikası izleyen sosyal reformist partilerin işleri de güçleşmekte. Burjuva sınıfla uzlaşma/işbirliği politikalarını emekçi sınıflardan gizlemek bu politikalara devrimci bir kılıf giydirmek zorunda kalıyorlar.

Devrimci kılıf, adından da anlaşılacağı gibi, burjuvaziye hizmete devam ederken devrimci görünmektir. Ya da burjuvaziyle uzlaşma politikalarını, devrimci kavramlar kullanarak sürdürmeyi anlatır.

Örnekleri çok. Örneğin, NATO yandaşlığı mı yapacaklar, elbette bunu doğrudan, herkesin görüp anlayacağı biçimde yapmazlar. Mesela, Rusya-Donetsk Halk Cumhuriyeti-Lugansk Halk Cumhuriyeti ile Ukrayna arasındaki savaşta, savaşın gerçek nedenleri ve gerçek taraflarını ağzına almaksızın, “*Komünistler kan dökülmesine, başkalarının topraklarının işgal ve hatta ilhakına, insanların acı çekmesine vb vb. karşıdırlar*” derler.

NATO mu dediniz? Hepsi şu iki Halk Cumhuriyeti ve Rusya'nın saldırganlığı yüzünden; şimdi kendini güçlendirdi, yeni üyeler kazandı, Avrupa'daki varlığını on kat, belki de daha fazla artırdı. Rusya saldırmıyordu, bunların hiçbiri olmayacaktı işte.. Mantık bu. Bu mantığın özü özeti, “dokunmazsanız ısırılmaz” önermesidir. Rusya ve iki Halk Cumhuriyeti dokunmasalardı, NATO böyle havlamayacaktı. O normalde kulübesinde uslu uslu duruyordu.

Sosyal reformistlere soracak olursanız durum böyle. Gerçi, NATO'nun başındaki Stoltenberg: “*NATO müttefikleri, savaştan önce bile Ukrayna'ya silah tedarikini önemli ölçüde artırmıştı*” sözleriyle durumun hiç de söylendiği gibi olmadığını; kulübesinde uslu uslu oturmadığını itiraf ediyor ama sosyal reformistler için ne gam!

Sosyal reformistlerin mantığında NATO için söylediklerimiz, ABD ve İngiltere için de geçerlidir. Sosyal reformistlere göre Rusya'nın

saldırğanlığı onları kışkırttı. Rusya onları kışkırtmasaydı onlar da kulübelerinde uslu uslu oturuyor olacaklardı ve “büyük insanlık” nükleer bir savaşın eşiğine gelmeyecekti. Biden'dan Johnson'a, Polonya'nın kudurmuş faşist yönetiminden faşist Zelenski'ye kadar hepsi kulübelelerinde uslu uslu tabaklarındaki yemeği yiyor olacaklardı.

Peki ya Ukraynalı faşist askeri birlikler, Azovcular, Aydarcılar, Sağ Sektör ve daha bilmem hangi ipini koparmış faşist... diye soracak olursanız, “*haa onlar mı, onlar zaten önemsiz güçler canım..*” yanıtını alırsınız. Yani, onlarla savaşmaya değmez!

Bütün bu NATO muhibbi mantıktan sonra, ezilen emekçi halkları NATO karşıtları olduklarına inandırmak için NATO üslerine yürürler, gösteriler yaparlar. Nasıl olsa can alıcı meselede NATO'ya, yerli işbirlikçilerine gereken mesaj iletilmiştir: Biz sizin yanınızdayız.

Bu aynı mantık, aynı akıl yürütme, aynı pratik politika faşizme karşı mücadelede karşımıza çıkar. Üstelik yeni de değil; sosyal reformistlerin tarihiyle yaşıt bir politikadır. Özü şudur: elbette biz faşizme karşıyız. Ama devrimci şiddete başvurmayın, provokasyon olur. Faşizmin eline bahane vermiş oluruz.

Mantık aynı mantık: Dokunmazsanız ısırılmaz. Bu mantık, müteveffa TKP'den, hatta onun da öncesinden, Boran-Aybar-Aren oportünizminin temsil ettiği TİP çizgisinden beri böyledir. Bunların en iyi bildikleri ve en çok kullandıkları iki sözcük “provokasyon olur” idi. “Yerinizden kıılmıdamaz, ölü taklidi yaparsanız ısırılmaz.” Faşizme karşı mücadelede bilgi dağarcıkları ve politik ufukları bundan ibaret.

Kitleler devrimci bir eğilim içine girdiklerinde kendileri de hemen bir devrimden yanadırlar. “Ama amacı isteyen aracı da istemelidir” dediğinizde yanıtlarını, daha doğrusu ceplerinde hazır duran yalanlarını pat diye önünüze koyuyorlar: “*Bakmayın siz bizim yasal bir parti olduğumuza, bizim başka aparatlarımız da var. Günü geldiğinde bu aparat kendini gösterecek ve burjuva iktidarı bir devrimle yıkmaya öncülük edecek!*” Hepsi bu.

Sosyal reformistler bu numarayı o kadar benimsemiş ve o kadar kullanışlı bulmuş olacaklar ki, bugün bile Avrupa'da, hiç bir şey olmamış gibi, on yıllar önce tasfiye ettikleri illegal yapıları adına geceler tertipliyor, bağış kampanyaları düzenleyebiliyorlar.

Bu numara, şimdi kimsenin adını dahi hatırlamadığı Kaçmaz-TSİP oportünizminden miras olarak devralınmıştır. 1971 Devrimci çıkışı ve kopuşun tüm canlılığı ile etkili olduğu; haliyle, Türkiye ve Kürdistan sol-devrimci hareketinde, yasalılığı savunmanın neredeyse “ayp” sayıldığı günlerde, TSİP oportünizmi yasalılığa dümen kırar-

ken işte bu numaraya başvuruyordu: “Bakmayın yasal parti olduğumuza, başka aparatlarımız da var...” Yine de o dönemde TSİP içinde, bu yönelimi sorgulayarak yapılan numaralara kanmayan gruplar çıktı; TSİP, üçe bölündü.

Bu son numaradan ne gibi sonuçlar çıkartılabilir? Akla gelen, biri olumlu, diğeri olumsuz iki sonuca hemen işaret edebiliriz. Birincisi, sosyal reformistlerin uzaktan yakından ilgileri olmadığı halde “bizim başka aparatlarımız var” numarasına başvurmaları, geçmişin güçlü devrimci etki ve anılarının onların yakasını bırakmadığıdır. İkincisi ise olumsuz bir sonuçtur. Hala aynı numarayla kendi çevrelerini, gençlerini şu ya da bu ölçüde etkilemeyi başarıyorlarsa bu, çevrelerindeki gençliğin eleştirel bakma yeteneğinin neredeyse hiç derecesinde zayıf olduğu anlamına gelir. Devrimin eleştirel bakmayı bilen gençliğe ihtiyacı var.

Halk arasında “Osmanlı'da oyun çok” kavramı yaygın; biliniyor. Bizim sosyal reformistlere gelince onlarda da “numara” çok. Tek kurları, tüm politikalarının yaşama karşı olmasıdır.

17 Haziran 2022

TARİHİ HIZLANDIRACAK GELİŞME KAPIDA

Şüphesiz tarih “hızlı tarih”tir; olağanüstü akıyor. Geçmiş on yıllar öncesinde yıllara sığan olaylar dizisi şimdi bir yıla hatta bir aya, bir haftaya sığıyor. Haliyle, kişi birkaç gün önce olan biteni dahi anımsamakta zorlanıyor.

Ancak “hız” izafi yani göreceli, değişken bir kavramdır. Günümüzde tarih hızlı akıyor, fakat bu gerçek, gelecekte tarihin akışının daha da hızlanmayacağı anlamına gelmiyor. Olaylar dizisi şimdi bu akışının daha da hızlanacağı bir gelecek için birikiyor. Devletler arası savaş, bu birikimin en etkili koludur.

Emperyalist devletler, özellikle de İngiliz ve Amerikan emperyalistleri, öncelikle Avrupa'yı kana boğacak böyle bir savaşa dört koldan hazırlık yapıyorlar. Dünya tarihinin akışına olağanüstü itki verecek böyle bir savaş, gökten zembille düşmez ve aynı anlamda, duru gökte çakan bir şimşek gibi aniden sökün edip gelmez.

Savaş hazırlıkları, herşeyi devlet adamlarının, hükümetlerin yaptıkları açıklamalara göre değerlendiren darkafalının sandığının aksine yıllar öncesine dayanır. Örneğin, Engels, I. Emperyalist Paylaşım Savaşını neredeyse otuzbeş yıl öncesinde, 1879'da August Bebel'e yazdığı bir mektupta, şu sözlerle haber vermişti:

“Öteki konulara gelince, dünya tarihi, bu bilge ve ılımlı darkafalılar dikkate almaksızın kendi yolunu izliyor. Rusya'da birkaç aya kadar işler, bir dönüm noktasına gelecektir. Ya mutlakiyet yıkılacak ve ondan sonra, gericiliğin büyük kaynağının devrilmesinin ardından Avrupa'yı derhal farklı bir hava kaplayacaktır ya da bir Avrupa savaşı patlak verecek ve o savaş, Almanya'da şimdiki partiyi, her bir halkın kaçınılmaz ulusal varolma savaşımının altına gömecektir.”

Emperyalistler, Uzakdoğu'da olduğu için pek göze batmayan Japonya da dahil, bir dünya savaşına uzun yıllardır büyük bir hazırlık yapıyorlar. Bu hazırlıkları birkaç yıl ile sınırlamak değil, birkaç on yıl gerilere götürmek mümkün. Sovyetler Birliği'nin dağıtılması, emperyalistlerin savaş iştahını büyük ölçüde kabarttı. İhtiyaçları vardı ve Sovyetler Birliği'nin dağıtılması kendilerinde, önlerindeki büyük bir engelin, nükleer güce sahip caydırıcı bir engelin kalktığı düşüncesine

yol açtı. Önce Irak'ın, arkasından Afganistan'ın işgali; Yugoslavya'nın parçalanması, Irak'ın 2003'te yeniden işgali, Libya ve Suriye'yi işgal girişimleri; Afrika kıtasında kışkırttıkları ya da bizzat yer aldıkları iç savaşlar, darbeler, Latin Amerika'da çoğu fiyaskoyla sonuçlanan darbe girişimleri -Venezuela gibi- dünyayı zapturapt altına alma politikasının sonuçlarıydı.

Ne var ki, bu politika, özellikle 2010'lu yıllardan itibaren her adımda Rusya duvarına toslamaya başlamıştı. Venezuela onların midesinden böyle alındı. Küba, emperyalistlerin ekonomik ablukasında boğulmaktan böyle kurtuldu. Bolivya, yem olmak üzereyken midelelerinden çekilip alındı. KDHC, Japon ve ABD emperyalistleri ile kapitalist Kore'nin tehditlerine karşı koyarken Çin ve Rusya'nın varlıklarını arkasında hissetti; Suriye, Türkiye, gerici Arap devletleri, dinci faşist katil sürüleri ve onların gerçek sponsoru tüm emperyalist devletlerle İsrail'in elinden kurtarıldı vb. vb.

Rusya devleti bir engeldi, bu engelin ortadan kaldırılması, dünyayı zapturapt altına almanın kesin koşuluydu. Türkiye'nin de aktif biçimde desteklediği 1994-96 I.Çeçenistan Savaşı; arkasından 1999-2009 II.Çeçenistan Savaşı engelin ortadan kaldırılması yönündeki ciddi girişimlerdi. Başaramadılar. Düşünmesini bilmeyenlerin akıl sır erdiremedikleri ve bu yüzden sordukları soru şu: Sovyetler Birliği dağıtılıp kapitalizme geçiş süreci başlatıldığına göre emperyalistler neden Rusya'yı parçalara bölüp ortadan kaldırmayı istesinler ki?

Bu sorunun yanıtı ayrı ve uzun bir yazı konusu olabilir ancak. Şu kadarını söyleyelim: SSCB dağılmakla birlikte miras bıraktığı ordu, istihbarat, iç ve dış güvenlik örgütleri, devlet bürokrasisi ve en önemlisi, Rusya halklarının sosyalizme olan özlemi, tutkusu ortadan kaldırılamamıştı. Oysa emperyalistler, işbilir burjuvalar olarak işlerini şansa bırakmazlardı. Onlar, boğayı boynuzlarından yakalamak isterler. Kızıldunun devamı olarak kalan Rusya ordusu, güvenlik aygıtları, sosyalizm sembolleri vb vb ortadan kaldırılmadan onlar rahat uyuyamazlardı vb. vb. Bu faslı burada kesip devam etmeliyiz.

Rusya'yı -ve elbette arkasından Çin, Küba, KDHC, Venezuela, Nikaragua ve daha başka devrimci demokratik iktidarları- ortadan kaldırma planları emperyalistlerin kafasında yeni zuhur eden bir düşünce değildi. Hazırlıklara çok önceden başlamışlardı. Biz bu planlara, emperyalist devletlerin savaş hazırlıklarına çok önceden, üstelik kendi açıklamalarına dayanarak bir kaç makaleyle işaret etmiştik.

Şimdi bu hazırlıklar kapsamında çok daha somut, elle tutulur bir durumla karşı karşıyayız. İngiliz Genelkurmay Başkanı, sürmekte olan

savaşı bahane ederek bir “Avrupa Savaşı”na nasıl hazırlandıklarını şu sözlerle açıklıyor:

“Rusya'nın Ukrayna'yı işgali, İngiltere'yi karada savaşımaya ve savaşı kazanmaya hazır hale getirmeli. Artık müttefiklerimizle birlikte savaşabilecek ve savaşta Rusya'yı yenebilecek ordu oluşturmak için yakıcı bir zorunluluk var. Orduyu bir kez daha Avrupa'da savaşmaya hazırlaması gereken nesil.”

İngiliz Genelkurmay Başkanı ile aynı günde Stoltenberg ve eğlence partilerinden artakalan zamanlarında İngiltere'ye başbakanlık yapan Johnson'un uzun bir savaşa hazırlık için yaptıkları açıklamalar savaş tehlikesinin yakınlığı ve ciddiyeti hakkında fikir vermeye yeter.

NATO ve emperyalistlerin gizli muhibbi sosyal reformistlerle onların peşinden ayrılmayan “ne NATO ne Rusya”cı oportünist hareketlere sorsanız, çöle salacakları günah keçisini hemen önünüze koyarlar. Bu günah keçisinin adı Rusya'dır. Foyaları açığa çıkmasın diye ne iki Halk Cumhuriyeti'nden ne neonazilerden ne de emperyalist devletlerin yıllardır onları örgütlediklerinden tek kelimeyle olsun söz ederler. Geçmiş sıfırlarlar, tarihi 24 Şubat 2022 ile başlatırlar. Sıkışıp neonazilerden söz etmek zorunda kaldıklarında ise “onlar önemsiz güçtür” deyip geçerler.

Sonuçta emperyalistlerin bir Avrupa savaşı hazırlamakta oldukları, kendi sözleri ve açıklamalarıyla ortada.

Bu tablo ve emperyalist-kapitalist sistemin genel durumu, sadece bir “Avrupa Savaşı”nın değil, onunla birlikte bir dünya devriminin de yaklaşmakta olduğunu gösteriyor. Emperyalistlerin her şeyi doğru hesapladıklarını düşünmek büyük bir yanılgıdır. I.Emperyalist Paylaşım Savaşının içinden Büyük Ekim Devrimi doğmuştu. Özü komünizme karşı savaş olan II.Emperyalist Paylaşım Savaşı, dünyanın üçte birinin sosyalizme geçmesiyle sonuçlandı.

Elbette tarih tekerrür etmez. Dünya işçi sınıfı, emekçi ve ezilen halklarının içinde buldukları koşullar iki dünya savaşında olduğundan çok daha farklıdır. Emperyalist-kapitalist devletlerin ve dünya burjuvazisinin de öyle. Dünya burjuvazisi ile dünya işçi sınıfı ve emekçi halkları arasındaki sınıf savaşı, geçmişle kıyaslanmayacak kadar derin, yaygın ve şiddetli. Bütün dünyayı etkisi altına alacak bir “Avrupa Savaşı” dünya işçi sınıfının dünya burjuvazisine karşı savaşımına olanüstü bir hız ve derinlik kazandıracak.

Öyle görünüyor ki, kapitalizm dünyaya gözünü açtığı yerde, İngiltere'de tarih sahnesinden silinecek.

Bir dünya savaşı yaklaşıyorsa, devrimci işçiler bir dünya devri-

minin de yaklaşmakta olduğunu görmelidir. Emperyalist-kapitalist dünyayı bir dünya devrimi bekliyor. Zincirin en zayıf halkalarının başında ise, düşmesi beklenen “ilk domino taşı” olarak Türkiye geliyor.

Bütün dikkatler bir devrime, devrimin en önemli, en yaşamsal organı olarak Geçici Devrim Hükümeti'ne çevrilmelidir. Bütün propaganda ve ajitasyon çalışmalarının temelinde bunların zorunluluğu, kaçınılmazlığı; Geçici Devrim Hükümetinin tekelci sermaye sınıfı ve emperyalistlere karşı alacağı önlemler; işçi ve emekçi yoksulların yaşamını değiştirmek için daha ilk günden uygulayacağı politikalar otur-tulmalıdır.

Ya devrimler dünya savaşını önleyecek ya da dünya savaşı dünya devrimine yol açacak!

20 Haziran 2022

BİZİ KURTARACAK OLAN...

“Taksimetre zammı istemiyoruz. Bu, halka zulüm olur. Şu an 8 lira bile çok, ama bizi de kurtarmıyor. 500 lira ciro çekiyorum. 300’ü yakıta gidiyor. Yedek parça, akaryakıt, ev kirası her şey arttı. Yakıta zam, tarıfeye zam. Bu çözüm değil.”

Her zaman böyle başlar. Hoşnutsuzluk homurtuya, homurtu sesli söylenmeye, söylenme dalga dalga yayılan isyana... Ama öyle tekdüze ve sabit hızla değil. Birden bire, patlama şeklinde. Üstelik sadece bizde de değil, tüm kıtalarda, hatta bizzat emperyalist sistemin “merkez ülkelerinde”!

İngiltere’de demiryolcular grevde, Brüksel’te havalimanı güvenlik işçileri grevde, Yunanistan’da sağlıkçılar grevde... Latin Amerika kesintisiz eylemlerle sarsılıyor. Ekvador’da OHAL’e rağmen gösteriler ve çatışmalar hız kesmiyor. Kolombiya, ordunun darbe tehditlerine rağmen seçimlerde “sola çark ediyor”...

Hızla yükselen bir dalga, bir çıkış, koptu geliyor.

Kapitalist ülke yöneticileri, mevcut krizi Ukrayna savaşına bağlama eğilimindedir. Kopup giden fiyatlar, enflasyon, ufukta beliren gıda krizi... onlara göre hepsi savaşın sonucu. Tıpkı iki yıl önce her şeyi pandemiye bağlamaları gibi!

Oysa her şeyden önce savaşın kendisi, emperyalist-kapitalist sistemin çöküş sürecinin bir sonucu. Bu çöküş, bütün dünyayı uzunca bir süredir korkunç bir yıkım savaşına sürüklüyor. Kuşkusuz, bir kez başladı mı, savaşın kendisi de yıkımı ve krizi derinleştiren bir rol oynuyor. Sonuçta pandemi ve savaşın tüm zincirlerinden kurtardığı kriz, bütün dünyada emekçi sınıfları harekete geçmeye zorlayan, isyan ve ayaklanmaya sürüklen temel etken haline geliyor.

Ne kriz gelip geçici, ne kapitalist hükümetlerin elinde emekçi yığınlarının durumlarını hafifletecek kaynaklar var. Daha doğrusu, kapitalist hükümetlerin elinde avucunda olan her şey, büyük kapitalistlere aktarılacak/peşkeş çekilecek değerlerdir. Onlar, büyük sermaye için, tekeller için var.

Emperyalist ülkelerde hükümetler, ellerindeki kaynaklarla bir süreliğine de olsa, emekçi sınıflarda büyüyen hoşnutsuzluğu dengelemek

adına bazı adımlar atabildiler. Örneğin Alman hükümeti, çok hızla yükselen akaryakıt fiyatlarını bir nebze durdurabilmek için vergi indirimi dahil, çeşitli yollarla fiyatı bir parça aşağı çekebildi. Ama bu, en başta gıda fiyatları olmak üzere ne genel enflasyonu frenleyebildi, ne de emekçi kitlelerin alım gücündeki dramatik düşüşü...

Sistemin en büyük gücü ABD, bunak başkanın ağzından akaryakıt istasyonu işleten firmalara “derhal fiyat indirimi yapın” türünden boş çağrılardan başka bir şey yapamadı. Bu türden çağrılar, “devlet müdahalesine karşı olan liberal ekonomi” için ne acıması bir acizlik!

Diğer emperyalist ülkelerde de durum pek farklı değil. Tüm kapitalist dünyada emekçiler hızla yoksullaşıyor. Kuşkusuz, bu yoksullaşmanın diğer kutbunda büyük sermayenin (dev bankaların ve tekellerin) aşırı kar elde etmeleri, servetlerine servet katmaları yer alıyor. Kriz derinleştikçe toplumun bu iki kutbu arasındaki uçurum derinleşiyor.

Öte yandan sermaye sınıfının egemenlik aygıtı olarak devlet, hiç durmaksızın büyüyen bu ur, dolaylı ve dolaysız vergilerle işçi ve emekçilerin nefes almasına izin veren tüm gözenekleri bir bir kapatıyor. Sermayenin bu egemenlik aygıtı, bu “güvenlik aparatı” ordu, polis ve bürokrasi demek olan bu devasa aygıt, emekçi sınıfların sırtında durmaksızın büyüyen bu kambur, bizim gibi ülkelerde, başlı başına fiyatların yükselmesinin asıl nedenlerinden biridir. Bunca yüksek vergi oranları varken, “verginin vergisi” artık sıradan bir uygulama haline gelmişken, tüketim mallarının ucuzlaması, hayal bile edilemez. “Hayat pahalılığı”, mevcut sistem içinde işçi ve emekçiler için bir yazgı haline gelmiş bulunuyor.

İşçiler, işsizler, kadınlar, gençler... hemen bütün çalışan kesim açısından durumun her geçen gün daha kötüye gideceği gerçeği, yaşamsal bir tehdittir. Emekçilerin dayanacak gücü kalmadı artık. Kayseri’de kontak kapatma eylemi yapan otobüs şoförünün söylediği gibi, “Bıçak kemiği de deldi geçti”. Daha ötesi yok!

Burjuva sınıfın ve temsilcilerinin bu durumda çözüm adına yapabileceği hiçbir şey yok. Onlar bu kriz, savaş ve yıkım ortasında karlarını artırmaktan başka bir şey düşünemezler. Bu sınıfın temsilcisi olarak dinci faşizm, emekçi yığınlara dönük saldırıları yoğunlaştırmaktan, baskı ve şiddeti artırmaktan başka bir şey yapamaz. Bugün tam olarak yaptığı da budur.

Oysa emekçi sınıflar açısından bu yıkımdan, bu korkunç krizden bir çıkış var. Bu çıkış, mevcut kapitalist düzenin hemen ötesinde başlıyor. Yani bu düzenin yıkılmasıyla başlayacak bir sürecin ürünüdür yıkım ve krizden kurtuluş.

İşçi sınıfı ve emekçiler, kendilerini, ancak ve ancak siyasal iktidarı, bürokratik-askeri aygıtı, faşist devleti ezecek gerçek bir halk devrimiyle kurtarabilirler. Ya devrim yoluyla kendilerini kurtaracaklar ya da ayakta kalma mücadelesinin alenen hayatta kalma mücadelesine dönüştüğü bugünlerde insanlıktan çıkacaklar. En sıradan eylemlerde bile birer patlamaya dönen emekçi isyanları işte bunun sonucu.

Toplumun tüm emekçi sınıflarını isyan noktasına getiren yoksullaşma süreci, açlık, işsizlik ve yıkım ne bir kaddedir ne de kaçınılmazdır. Bunlar önlenilecek ve ortadan kaldırılacak koşullardır. Fakat bu koşullar ne bu düzen içinde ne de burjuva hükümetlerle ortadan kaldırılabilir. Bunları sadece bu sömürü düzenini yıkacak bir toplumsal devrim, bu birleşik devrimin Geçici Devrim Hükümeti ortadan kaldırabilir.

Emekçileri ancak bir Geçici Devrim Hükümeti kurtarabilir!

Emekçi sınıfları ancak bütün tekellere, bütün sermayeye el koyacak bir Geçici Devrim Hükümeti kurtarabilir!

Emekçi sınıfların ve ezilen halkların kaderinin seçimlerle değişeceği bir yalandır.

İsyan eden taksici şoförü, yoksul emekçi bu gerçekleri bilmelidir!

23 Haziran 2022

HEPSİ GİTMELİ

Mersin'de bir esnaf içinde bozuk paralar olan kasasını, “*Bunu Erdoğan'a fırlatıyorum*” diyerek yere atıyor.

2001'de Ankara'da yine bir esnafın Ecevit'in önüne yazarkasasını fırlatmasıyla başlayan “esnaf ayaklanması”nı çağrıştıran manzara. Fark şu: 20 yıl öncesinde kasa fırlatmak alışılmış bir olay değildi. İflasın eşliğindeki bir esnafın kendiliğinden bulduğu yeni bir eylem biçimiydi. Canlarına tak etmiş olan diğer dükkan sahipleri kitlesel biçimde o esnafın arkasından ayağa kalktılar.

Şimdi, aynı olmasa bile benzer isyanlara her gün, her saat rastlamak mümkün. Farklı koşullarda aynı eylem biçiminin aynı sonucu vermesini beklemek büyük bir yanıldır. Vermez.

Ne var ki, insanlardaki kızgınlığı, öfkeyi, şiddetli duyguları açığa vuran bu eylemlerin boşa olduğunu sanmak ondan da büyük yanıldır. Hiçbir şey boşa gitmez. Dahası, düzene ve iktidara öfke, kızgınlık gibi şiddetli duygularla yüklü bu eylemler, bugün kitlelerin isyan ve ayaklanmalarına yol açmıyorsa, bu sadece emekçilerin, bu şiddetli duygulara sahip kitlelerin enerji ve öfkelerini çok daha güçlü ayaklanmalara sakladıklarını gösterir.

Faşist devlet ve dinci faşist iktidar, kitlelerin ayaklanmalarını onlara nefes aldırılmayan bir baskı ve terörle engelliyor. Faşist devletin topluma yönelik politikasını Mersinli esnafın sözleriyle tanımlarsak, kısaca şudur: Her yer açlık, her yer işsizlik, her yer korku, her yer umutsuzluk, her yer sindirilmişlik.

Başka bir ifadeyle, Türkiye ve Kürdistan emekçi, ezilen, yoksul halkları, faşist devletten, dinci faşist iktidar ve burjuva sınıftan “tekmetokat”tan başka bir şey görmüyor. Bu gerçeği her gün, her saat gözlemek mümkün.

İyi ama bundan nasıl bir sonuç çıkar? Karamsarlar, emekçi sınıfların devrimci enerjisine inanmayanlar, kesin kurtuluşa inançları pamuk ipliğine bağlı olanlar, kimisi açıkça itiraf etmese de, düzenin ve faşist devletin yıkılmazlığı; toplumsal devrimin, en azından, uzak bir geleceğin işi vb sonuçlarını çıkarırlar.

Oysa, örneğin Engels, Rusya'da Çarlığın en güçlü olduğu dönemde, bir toplumsal devrimin haberini şu sözlerle veriyordu:

“Bir halk ki tekme tokattan başka bir şey görmez, gerçekten toplumsal devrimi yapacak halk işte o halktır”

Aynı mektubunda Engels, Fransa ile ilgili, Paris Komünü'nü haber veren şu tespiti yapıyordu:

“Fransa'daki çöküntü, korkunç görünüyor -tıpkı günümüz Türkiye ve Kürdistan gibi- Her şey harabeye dönüyor, satılıyor, dolandırılıyor.”

İçinde sadece bozuk madeni para bulunan kasasını sokağa atan Mersinli esnaf, polislerin pankartını elinden almalarına karşı direnirken, kim bilir, belki de bilincinde olmadan şu sözünü ete-kemiğe bü-ründürüyor: “Ama her yer korkmuyoruz”

Evet, korkunç çöküntü ve aynı korkunçlukta bir faşist devlet-politik iktidar baskısı altındaki emekçi sınıflar, ezilen halklar şimdi hızla cesaret biriktiriyorlar. Korku bulaşıcıdır denir. Bu ne kadar doğruysa, cesaretin de bulaşıcı olduğu o kadar doğrudur. Mersin'de polisin elinden pankartını geri alan esnaf, bunun cisimleşmiş hali oldu.

Şimdi her yerde, emekçi ezilen, yoksul, sömürülen halkların her katmanına cesaret yayılıyor. Bu gerçeği bütün işçi eylemlerinde, tutsak ailelerinin, gazetecilerin, çevrenin yokedilmesine, topraklarının talan edilmesine karşı savaşılan köylülerin, gençliğin, akademisyenlerin, kı-sacası, bu düzenle, iktidarla, devletle sorunu olan herkesin mücadele-sinde görüyoruz.

Bir toplumsal devrim her yönüyle olgunlaşıyor. Birleşik devrimin toplumsal güçleri her gün daha cesur, daha atılgan davranıyorlar. Ne seçimlerden, ne burjuva muhalefet partilerinden, ne Meclisten bir beklentileri var. Sosyal reformist partilerin dikkatleri seçimlere, parlamentoya çevirme çabaları da sonuç vermiyor.

Yaşamı kolaylaştıracak en basit hakları için mücadele yolunu seçiyorlar. Tıpkı Mersin'deki esnafın, patronlara karşı mücadele eden fabrika işçilerinin davranışı gibi.

Onlara gitmeliyiz. Yanlarında olduğumuz göstermeliyiz. Yaşamlarını kolaylaştırmak için giriştikleri mücadelede onların yanında yer almalı; bu küçük çarpışmalarda elde edecekleri her “zafer”i büyük ala-cağımızın ilk taksiti olarak kabul edip gerçek, tam ve kesin kurtuluşun düzeni yıkacak bir devrimle gerçekleştireceğini göstermeye devam etmeliyiz. “Büyük alacak” iktidarın bir devrimle fethidir ve bu, ilerinin sorunu değil, şimdinin sorunudur; güncel sorundur.

Cesaret biriktiren, devrimci ruhla hareket eden kitlelere devrim

hedefini ısrarla göstermenin zamanı. Ne parlamento, ne seçimler, ne burjuva muhalefet. Emekçi sınıfların, Kürt halkının önüne her gün bir başka biçimde, bir başka bahaneyle bunları çıkaran sosyal reformist partileri, onlarla birlikte davranan güçleri en çıplak halleriyle teşhir etmeyi başarmalıyız.

Bunların hepsi gitmeli.

25 Haziran 2022

UCUZ HÜKÜMET MÜMKÜN MÜ?

Kısaca pahalılık dediğimiz, emekçi sınıfların temel tüketim mallarının fiyatlarındaki korkunç artış, şimdi doğal olarak, tüm emekçi, yoksul kitlelerin birinci sorunu. Fiyatlardaki artışı anlatmaya gerek yok. Emekçi sınıflar bunu yaşamlarında her gün değil, her saat hissediyorlar. Şu kadarına işaret etmek yeterli: Akaryakıt fiyatları katlanarak artıyor ve bu artış, yaşamın her alanına yansıyor.

Dinci faşist iktidar bile burada bir “sorun” olduğunu kabul ettiğine göre, durumun vahametini varın siz düşünün.

Tüm emekçi sınıflar, yaşamlarını cehenneme çeviren, mutlak açlık sınırına doğru hızla sürükleyen bu duruma çözüm arayışı içinde en çok şu soruyu soruyorlar: Fiyatlar eski düzeye çekilir mi? Başka bir ifadeyle, “Ucuz Hükümet” mümkün mü?

Soruya hemen yanıt vermek gerekirse şöyle diyebiliriz: Elbette mümkün ama bu düzende değil. “Bu düzen” dediğimiz, üretim araçlarının bir avuç tekelinin mülkiyetinde olduğu kapitalist düzendir. Kapitalizmde, “ucuz hükümet” yani emekçi sınıfların temel tüketim mallarının ve geçim araçlarının ucuzlatılması mümkün değil. Nedenine geleceğiz...

Önce bir hatırlatma: Türkiye ve Kürdistan'da sosyal reformizmin kuluçka yatağı denebilecek 1960'lı yılların TİP'nin en çok öne çıkan sloganlarından biri “Zam Zam Zam Ucuzluk Ne Zaman” idi.

Sadece 60'lı yıllardan bu yana değil, devletin kuruluşundan itibaren ele alsak bile, ucuzluğun hiç bir zaman gerçekleşmediğini görürüz. Emekçi sınıflar için vazgeçilmez olan temel tüketim malları fiyatları tarih boyunca sürekli artmıştır. Şüphesiz, zaman zaman ücretlerin yükseltilmesi temel tüketim mallarındaki fiyat artışını bir ölçüde tolere etmiştir. Ama kitlelerin yoksulluğunu gösteren eğri hep yukarı yönlü olmuştur. Kısacası, işçinin, emekçinin payına düzen daima daha fazla yoksulluktur. Kapitalizmin temel yasasıdır: Bir tarafta, burjuva sınıfta, sermaye birikirken, diğer tarafta, emekçilerin tarafında yoksulluk birikir.

Kapitalist düzende kitlelerin ihtiyaç duyduğu temel tüketim mallarının fiyatlarının sürekli yukarı yönlü olmasının pek çok nedeni var.

Biz bunlardan birine, devletin fiyat artışlarındaki rolüne değineceğiz.

İstisnasız bütün burjuva devletler, ama özellikle de sert bir sınıf savaşının sürdüğü burjuva devletler sürekli büyümek, toplumun tüm hücreleriyle temas etmek üzere memurlar kadrosunu şişirmek, sınıf savaşına bağlı olarak, militarist güçlerini, ordusunu, polisini, istihbarat servislerini, diğer güvenlik aygıtlarını sürekli güçlendirmek, büyümek zorundadır.

Kıscacası devlet, sınıf savaşının gelişimiyle paralel olarak büyüyerek, toplumun tüm yaşam gözeneklerini kapatan asalak bir zar gibi sarar. Sadece sınıf savaşı da değil. Dış savaşlar, başka devletlerle her alandaki rekabet vb vb. burjuva devleti sürekli büyümek, ordusunu, polisini, istihbarat servislerini şişirmek zorunda bırakır.

Eğer günlük dille söyleyecek olursak; sert bir sınıf savaşı sürer ve burjuvazi kendi egemenliğini devrim güçlerinin tehdidi altında hissederken, askerinin mermisinden, topundan, tüfeğinden, polisin maaşından, gaz bombasından, panzerinden vb vb. tasarrufa gitmez. Daha çok vergi toplamak zorundadır ve tahsildarlar ordusu böyle böyle büyür. Toplumun en ücra köşesini denetim altına almak için her yere karakol açmak, bekçi dikmek zorundadır ve bunlardan “tasarruf” etmez. Kıscaca, RTE'nin “itibardan tasarruf olmaz” veciz sözü, burjuva devletler için kaftan biçilmiş bir sözdür. Ordu ve devlet memurculuğundan “tasarruf” olmaz.

Başka şeylerin yanı sıra, sürekli/paralı ordu, devlet memurculuğu en büyük iki gider kaynağıdır. Somut konuşursak ordu, polis teşkilatı, bekçi ordusu, korucu ordusu, Suriye'den ve başka ülkelerden devşirilen dinci faşist katiller sürüsü, istihbarat örgütleri; bütün bunların maaşları, işçileri, mühimmatları, donanımları, diğer masrafları kara delik gibi para yutan gider kaynaklarıdır. “Beşli çete” ve benzerlerine aktarılan kaynaklar buralara aktarılanların yanında devede kulak bile değil.

Peki tüm bu giderlerin gelirleri nereden? Başka şeylerin yanı sıra, esas olarak, vergilerdir. Onun için, “Vergi, hükümeti emziren bir memedir”. Peki hükümet kimdir? Hükümet, ordudur, polistir, memurlardır, yargıçlar, bakanlar, gardiyanlardır; hükümet imamlardır. Ve tüm bu asalak yapıyı besleyen en önemli gelir kaynağı, emekçi sınıfların tükettiği temel mallara konulan dolaylı vergilerdir.

Okuru rakamlara boğmamak için sadece iki kalemden örnek vereceğiz. Birincisi, akaryakıt fiyatlarına eklenen dolaylı vergilerdir. Bu vergilerin biri KDV, diğeri ÖTV'dir. Bu yılın Haziran ayında bu iki vergi türü için litre başı devletin aldığı para ortalama 7,5 TL'dir. İkinci örnek olarak seçtiğimiz alkolde ise durum şöyle: “*Bayi kârı dâhil ürün*

fiyatı 325 TL olan bir rakının 239 TL'lik kısmını ÖTV+KDV oluşturdu. Diğer bir ifadeyle 325 TL'lik bir rakının fiyatındaki yüzde 75'lik kısım, vergiden oluşuyor.”

Peki ya çözüm? Aslında çözüm kendiliğinden ortaya çıkmıştır: Bu asalak devleti bir devrimle dağıtmak. Bunun dışında temel tüketim malları dahil, yaşamın kendisini “ucuz” kılmak mümkün değil. Toplumun tüm yaşam gözeneklerini tıkayan, nefes almasına izin vermeyen bu asalak ur yıkılarak yerine bir halk iktidarı kurulduğunda, ancak o zaman toplumun ezici çoğunluğu için yaşam ucuzlar.

Kimi sosyal reformist partilerin çözüm olarak “Kamuculuk”u gösterme sahtekarlığını ayrıca ele almak gerek. Şimdiden şu kadarını söyleyebiliriz: Bu düzen içinde ve bu devlet altında emekçi sınıflara çözüm olarak “kamuculuk”u yani devletleştirmeyi önermek ve bunun için mücadeleye çağırarak onları burjuvazi hesabına utanmazca aldatmaya çalışmaktır. Emekçi sınıflar bu zokayı yutmayacaklar!

Yaşamı ucuz hale getirmek, Geçici Devrim Hükümeti'nin işidir. Başka hiçbir güç bu görevi yerine getiremez.

27 Haziran 2022

“KAMUCULUK” ALDATMACASI

Kapitalist ekonominin içinde bulunduğu kriz derinleştikçe ve bunun sonucu, yaşamları çekilmez hale gelen emekçi sınıfların, yoksul kitlelerin, ezilen halkların sömürü düzenine başkaldırı eğilimleri güçlendikçe, tüm politik güçler bir çözüm arayışına giriyorlar.

Bu doğaldır. Her politik güç, temsil ettiği politik çizgiye uygun çözüm ve program önerileri ile kitlelerin karşısına çıkıyor.

Leninist güçlerin çözüm ve program önerileri son derece net ve açıktır: Emekçi sınıfların, yoksul kitlelerin, ezilen halkların çektikleri açlığa, yoksulluğa, işsizliğe son vermek için bu sömürü düzenine bir devrimle son vermek gerekir. Çünkü, toplumun ezilen, sömürülen, baskı altında tutulan sınıflarının çektikleri tüm acıların, tüm sorunların kaynağı tekelleri kapitalist düzendir.

Sorunları ortadan kaldırmak isteyen, sorunların kaynağını ortadan kaldırmak zorundadır. Sorunları kaynağı orta yerde dururken o kaynağın yol açtığı sorunlar kalıcı olarak ortadan kaldırılamaz. İşçi sınıfı hem kendini hem de toplumun tüm ezilen kitlelerini kurtarmak için sorunların kaynağını; yani kapitalizmi bir devrimle ortadan kaldıracak bir mücadeleye girişmelidir. Bunun dışında bir çözüm yoktur.

Şüphesiz bu, Leninist Partinin görüşüdür. Ama başka siyasi güç ve partiler, “hayır” diyorlar bu görüşe ve emekçi sınıflar adına başka çözüm yolları olduğunu ileri sürüyorlar. Önerilen ve hararetle savunulan bu “çözüm” yollarından birisi, “Kamuculuk”tur.

Önce şu “kamuculuk” sakızının ne olduğuna bakalım. “Kamuculuk” dedikleri şey kısaca, devletleştirmedir. Yani, örneğin büyük işletmeleri, elektrik şirketlerini, bunun gibi kitlelerin temel tüketim mallarını üreten fabrikaları hemen bugün, devletin, şu bildiğimiz faşist devletin, malı haline getirmesini öneriyorlar ve bunu hiç utanma duygusuna kapılmadan emekçi sınıfların yararına bir çözüm olarak ileri sürüyorlar.

Evet, kimi sosyal reformist partiler, faşist devletin hemen, şimdi, derhal kamulaştırmalara başlamasını; emekçi sınıfların devleti/iktidarı bu kamulaştırmalara zorlamak için harekete geçmeleri gerektiğini savunuyorlar.

Önce şunu hatırlatalım: Devletleştirme ya da devletin ekonomiye müdahalesi, bu çevrelerin yutturmaya çalıştıkları gibi yeni bir şey değil. Türkiye'de “Kamu İktisadi Teşekkülleri” denilen bir olgu vardı. Sayısız fabrika ve işletme KİT adı altında on yıllar boyu varlığını sürdürdü. Şeker fabrikaları, Tekel fabrikaları, Tarih gibi dev fabrika/işletmeler, Beykoz ayakkabı, SEKA kağıt fabrikaları vb. akla ilk gelen kuruluşlardır.

Ancak devletin daha kuruluşundan itibaren -öncesini bir yana bırakıyoruz- ekonomiye bu müdahalesi, emekçi sınıfların yararına değil, sermaye birikimi oldukça zayıf, kendi başına ayakta duramayan burjuvaziye sermaye birikimi kaynakları sağlamak içindi. Üstelik hayasız bir sömürü eşliğinde...

Kapitalizmde devletçiliğin yani “kamuculuk”un amacını, işlevini, emekçi sınıflar adına ne anlama geldiğini görmek için, Türkiye iktisat tarihine kısaca bir göz atmak bile yeterlidir.

Türkiye kapitalizmi, devletçiliği, gelişmesinin bir aşaması olarak geride bırakmış ve kapitalist gelişme yolunda özellikle 1980'lerden itibaren “devleti küçültme” adı altında KİT'leri tasfiye etmeye başlamıştır. Özal budur, 12 Eylül faşizmi bir karşı devrim hareketi olmasının yanında, budur.

Bundan ne sonuç çıkar? Darkafalı şöyle düşünür: Madem KİT'leri yani devlet işletmelerini Özal/12 Eylül kaldırdı o halde onları geri getirmek için mücadele etmek boynumuzun borcu olsun. Diyalektik düşünen bir devrimci, bir devrimci öncü işçi, bir Leninist ise şöyle düşünür: Burjuvazi, kapitalist gelişmenin bir aşamasını kendi elleriyle yıktı ve yeni bir aşamaya geçti. Şimdi biz ondan daha ileri bir aşamaya, içerik olarak farklı bir devletin; Sovyet/komün tipi bir devletin ekonomiye el koymasına, devletleştirme aşamasına geçmeliyiz.

Burjuva devletin eski devletçilik aşamasına, “kamuculuk” adına geri dönüşü savunmak düpedüz gericiliktir.

Bugünden, bu düzende “kamuculuk”u savunanların el çabukluğuyla yaptıkları hokkabazlık, devletleştirme yapmasını istedikleri devletin karakterini gizlemek, ondan tek kelimeyle olsun söz etmemektir. Mevcut devlet -siyasal karakterini bir an için kenara koyarsak- burjuva devlettir, burjuvazinin devletidir, burjuvazinin hizmetindeki bir aygıttır. Kitleleri, bu devletin devletleştirme yapması için mücadeleye çağırarak onların enerjisini burjuvazi hesabına harcamak; onları aldatmaktır.

Bu burjuva devlet, “kamulaştırma” yapmaz mı? Yapar. Geçmişte yaptı, gelecekte de yapar. Ama bunu emekçi sınıfların çıkarı için değil,

örneğin batmakta olan bir fabrikayı, bir işletmeyi, bir bankayı kurtarmak ve kurtardıktan sonra burjuvazinin herhangi bir kesimine tekrar peşkeş çekmek için yapar. Devlet, böylesi “kamulaştırma”ları çokça yaptı, halen de yapıyor.

Leninist Parti, kamulaştırmadan yanadır. Büyük tekelere, bankalara, büyük işletmelere, büyük toprak mülkiyetine, büyük dış ve iç ticarete vb vb. el koymak yani kamulaştırmak Leninist Parti programının temel taşlarıdır.

Fark şu ki, Leninist Parti, bu kamulaştırma işini burjuva devlete havale etmez, kapitalist düzende, burjuva devletin varlığı koşullarında böyle bir kamulaştırma için işçi sınıfını, emekçileri mücadeleye çağırmaz.

Aksine, Leninist Parti, kamulaştırma için önce ve ilk koşul olarak siyasal iktidarın bir devrimle fethini öngörür. Siyasal iktidarın fethi, kesin kurtuluşa açılan ilk kapıdır. Kamulaştırmalar, kısmen iktidarın fethi sırasında, kısmen fethinden hemen önce olabilir ama büyük ölçüde ve esas olarak iktidarın emekçi sınıfların eline geçmesinden sonra; emeğin iktidarı koşullarında olacak. Bunların ne kadarının ne zaman olacağını yaşam bize gösterecek.

Emeğin iktidarı işte bu kamulaştırmalar sayesinde devrimin ilk gününden itibaren emekçi sınıfların yaşamında ciddi, elle tutulur iyileştirmeler yapacak ve bu sayede on milyonların sarsılmaz güvenini kazanacaktır.

Kapitalist sömürü düzeni ağır bir kriz içinde. (Gerçi bazı sosyal reformistlerimiz “kriz yok, açlık var” diyorlar ama biz bu cahilce lafı görmezlikten gelemiz). Emekçi sınıflar ve yoksul kitleler, mutlak açlık sınırında yaşamlarını sürdürmeye çalışırken sömürü düzenine karşı derin bir öfke ve kin gibi şiddetli duygular içinde. Düzenin böyle bir ekonomik, politik ve toplumsal kriz haline Marksist literatürde “devrimci durum” denir.

İşte bu “devrimci durum” koşullarında sosyal reformistler, emekçi sınıflara düzen içi çıkış yolu göstermeye çalışıyorlar. “Kamuculuk” önerisinin kaynağı budur. Leninist Parti ise, emekçi sınıflara düzenin bu kriz koşullarından burjuva egemenliği yıkmak için yararlanma çağrısı yapıyor.

Fark, işte böylesine büyük ve böylesine yaşamsal önemde.

29 Haziran 2022

Daha önce birincisini yayımladığımız Editoryal derlemesinde, okura bir yıla toplu bir bakış şansı sunmayı amaçlamış ve “Görüşlerinizin tutarlılığı, bugün söylediğinizi yarın boşa düşürmemeniz önemlidir.” demiştik. Şimdi de 2022’nin ilk yarısının editör yazılarını bir araya getirerek, aynı iddia ve bilinçle okurlarımızın karşısına çıkıyoruz.

978-605-71626-1-8